XXVI. évfolyam, 45. szám Ára: 1,80 Ft 1970. november 5.

Ludas Matyi

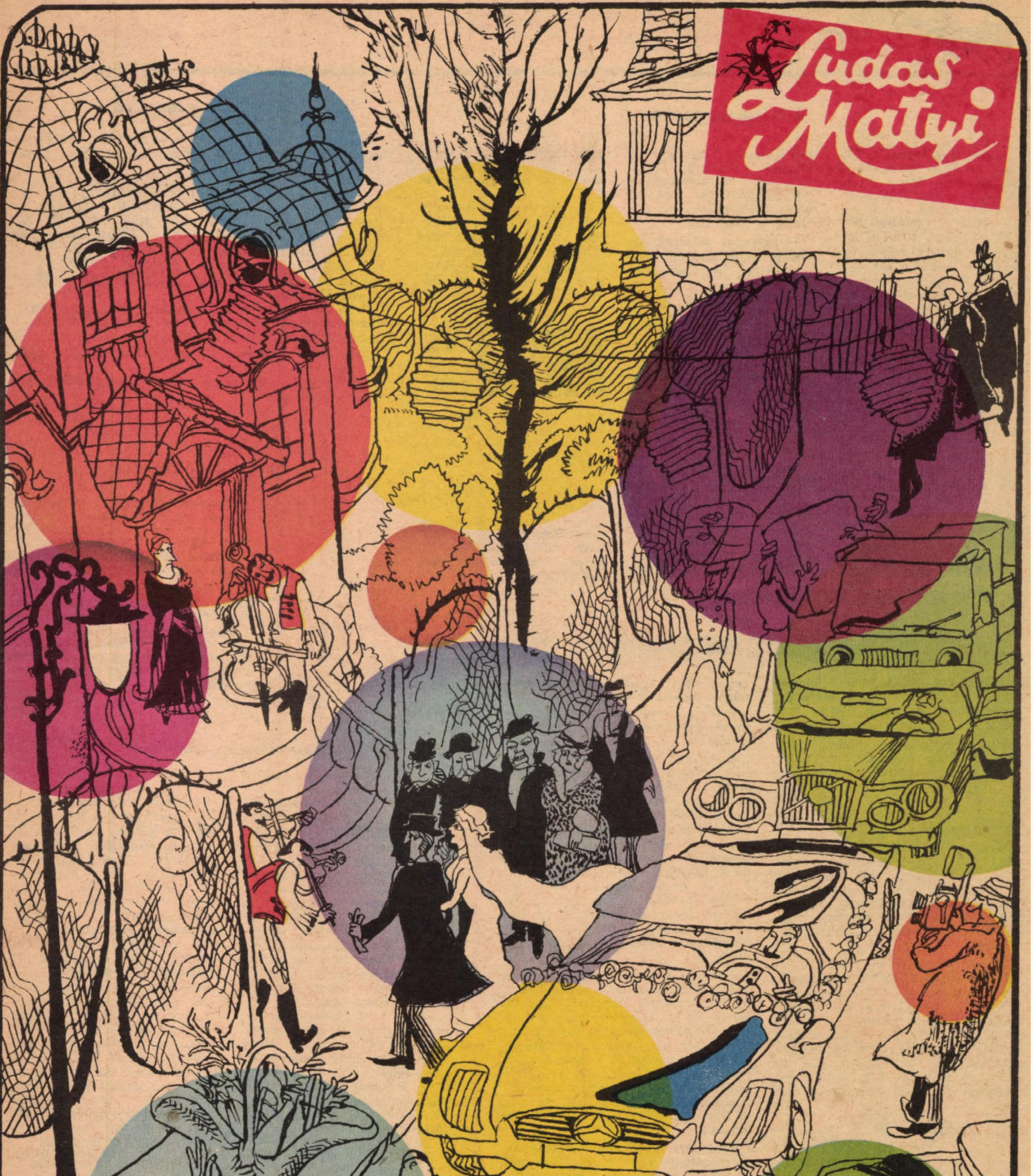

Hegedüs István rajza

ÚRI-MURI *A műanyag-kisiparos fia elvette a bazáros leányát...*

KEDVES LUDAS!

CSONGRÁDI CSOKOR

A város egyetlen szállodája kicsi és korszerűtlen (26 ágy van benne mindösszé), emellett még állandóan be is ázik.

A tanács vezetősége már megtette ami tőle tellett: igen alkalmatos helyen kijelölte a területet egy építendő új szálloda részére. Most már csak egy kis apróság hiányzik: a pénz. Ez úton is keresik azt a vállalkozó kedvű, anyagilag jól szituált vállalatot, aki ez ügyben frigyre lépne velük. Ajánlatokat *„Pesti cégek se kíméljenek"* jeligére várnak, sürgősen.

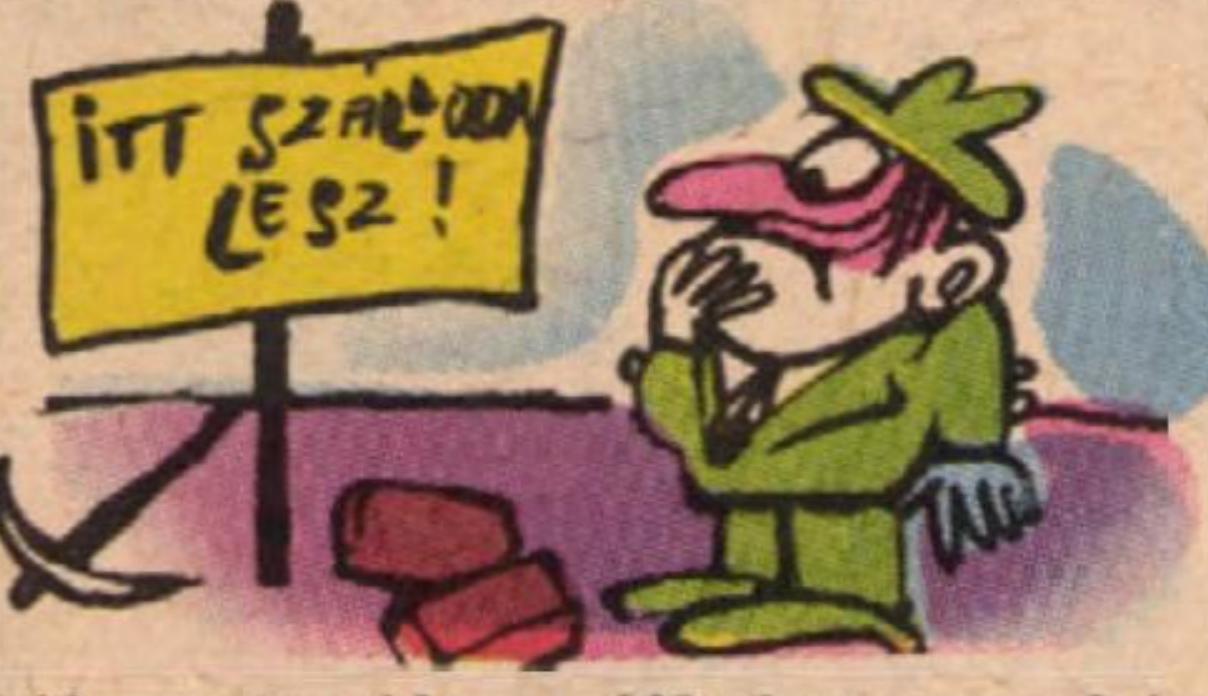
ITT SZÁLLODA LESZ!

*

A szállodában több is a víz, mint amennyi kellene, a város egyes részein pedig amiatt panaszkodik a lakosság, hogy nincs vizük. A bökényi városrésznek, az ONCSA-telepnek meg a Keselyes-telepnek megoldatlan a vízellátása.

— Ismerjük az ottani lakosság nagy gondját, meg is értjük, de orvosolni egyelőre nem tudjuk — mondják a város vezetői —, folyik a város közművesítése, de ez a munka elég *sok zökkenővel halad* ...

Akárcsak a gépkocsik a város egyes útszakaszain, például az Április 4. útján!

*

Van a város közepén egy ódon épület, amely évtizedekig járásbíróság volt. Később a bíróság Szentesre költözött, korábbi otthonából SZTK-rendelőintézetet csináltak, így lett az Igazság Háza később az Egészség Háza.

Ám az emberek — bármily furcsa, de így van — az egészségükre kényesebbek mint az igazságukra. Úgy vélik, ha jogorvoslatokra kitűnő is volt az a hely hajdanán, a testi bajok orvoslására ma már mindenképpen alkalmatlan: szűk is, korszerűtlen is, így aztán az egészségügyi ellátás igen betegen halad. (A nagy zsúfoltság miatt például egyes szakorvosi rendelőkbe öt-hat beteget engednek be egyszerre.)

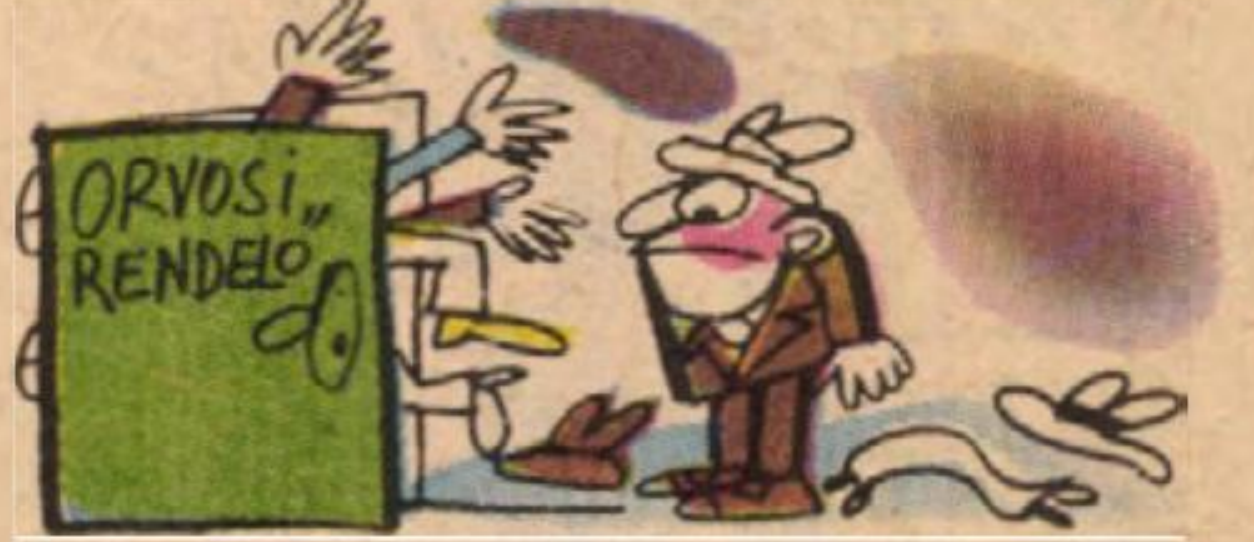

Joggal mondják tehát a csongrádiak:

— Kedves városi tanács! Kérünk egy új, modern SZTK-rendelőt. De szépet tessék adni, mert betegnek lesz...

(r. b.)

AZÉRT AZ EMBER SEM KUTYA!

Elöljáróban szeretném bejelenteni, hogy én és népes családom szeretjük az állatokat.

Ennek ellenére ne tessék haragudni azért, hogy a házunkban egerészés céljából szabadon tartott 5 macskát nem tudtuk elviselni, mivel azok egyike-másika rendszeresen — bizonyos célból — az ajtónk elé látogatott, és származott ebből nagy piszok és bűz.

Mivel a tisztaságot nagyon szeretjük, több ízben felszólítottuk a cicákat, hogy ajtónk elől fáradjanak el. A cicák láthatóan nem vették tudomásul a tiltakozásunkat, és továbbra is kisebb és nagyobb meglepetéseket szereztek nekünk látogatásaikkal.

Gondoltuk, hogy most már a cicák tulajdonosát kérjük meg szépen, hogy tegyen meg valamit annak érdekében, hogy a cicák szabadságát rövidebbre fogja. (Szóvá tették ezt lakótársaink is.) Sőt még tanácsot is adtunk az elrekesztés módjára, és segítségünket is felajánlottuk. A gazdi azonban a füle botját sem mozgatta. A tizedik kérésünkre azt a választ kaptuk, hogy menjünk az Atyaúristenhez panaszra. Ebben természetesen akadályoztatva voltunk, és ezért csak a KÖJÁL-hoz fordultunk és hivatkoztunk arra, hogy a cicák túlzott szabadsága a házban, fenyegeti a lakók és elsősorban a gyerekek egészségét. Érdemi segítséget itt nem kaptunk, csak azt a tanácsot, hogy a szabadon kószáló állatokat fogdossuk össze, és ha azok mind együtt vannak, akkor elszállíttatják őket.

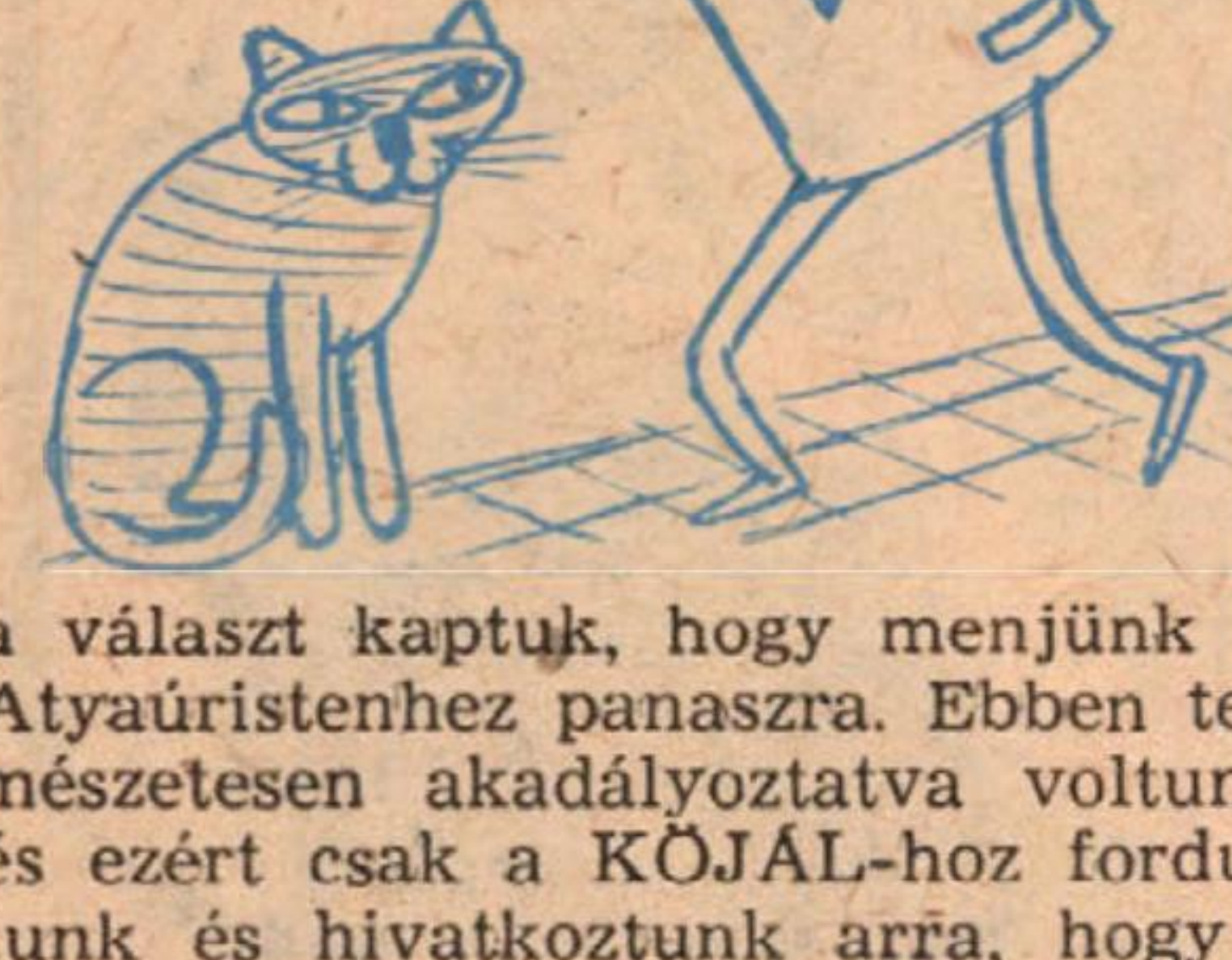

Gondoltuk, hogy nekünk más elfoglaltságunk is van, és abszolút nincs ínyünkre a cicavadászat, ezért hát tovább panaszkodtunk; szóvá tettük problémánkat a tanácstagi beszámolón (tették ezt lakótársaink is), majd a gazdi munkáltatójánál is. Ezután általunk elítélendő és váratlan fordulat következett: a cicák szabadságának korlátozása helyett a cicák kiirtása. (Egyik reggel egy cica hullája feküdt az udvarban, majd követte ezt a másik kimúlása, a harmadik megsebesülése.)

A cicák kiirtása ellen egy állatbarát lakótársunk tett bejelentést a Magyar Országos Állatvédő Egyesületnél. Ez a szervezet feladata magaslatán állván, azonnal cselekedett. Kiküldte a házba egyik aktivistáját, hogy megállapítsa a cicavész okát. Postaládánkban pedig egy nyomtatványt találtunk, amelyben olyan figyelmeztetés van, hogy 1000 forintig terjedő pénzbírság illeti az állatkínzókat.

Ezek után gondolkodni kezdtünk, és megállapítottuk, hogy valósággal irigylésre méltó az állatok sorsa, mert van olyan szerv, amely azoknak gyorsan és operatívan védelmükre siet. Meggyőződésünk, hogy a tettes — az állatok ellen elkövetett drasztikus cselekményéért — elnyeri méltó büntetését.

Megmarad azonban az a meggyőződésem továbbra is, hogy *az ember sem kutya,* azok egészségét és azoknak a tisztaságra és higiéniára vonatkozó panaszait sem szabad kutyába venni.

Marad teljes tisztelettel
K. L.
és családja
Budapest egyik bérházából

JOBB KÉZ — BAL KÉZ

Két levelet kézbesített egyszerre a postás. Mindkettő nekem szólt, s mindkettőt Dunakeszi nagyközség tanácsának adóügyi csoportja küldte.

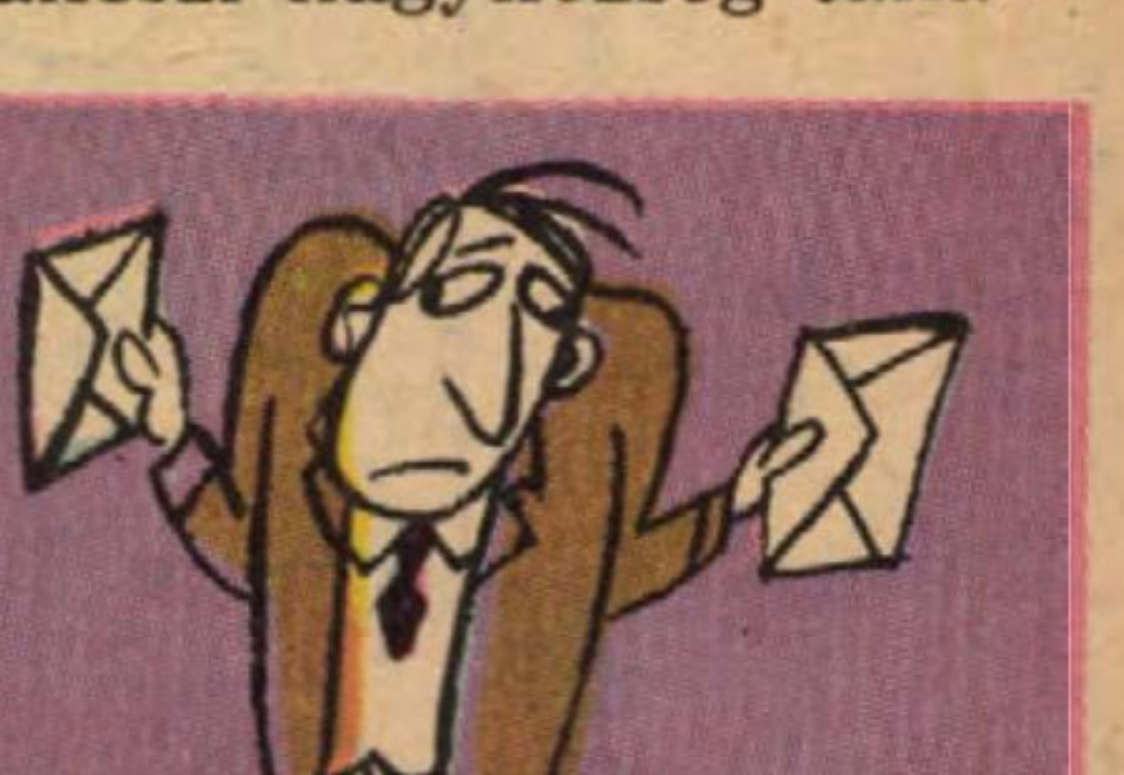

Az egyik levélben az állt: értesítenek, hogy a tavaly eladott motorkerékpárom után ez évre is kivetett adót, 120 forintot, törlik a 7922. számú adólapomról. A határozatot az adócsoport vezetője írta alá.

A másik levélben viszont felszólítanak, hogy a 7922. számú adólapomon szereplő 120 forint adótartozást 8 napon belül rendezzem, mert ha nem, megindítják az „adóbehajtási eljárást". Ezt a levelet az adóügyi előadó írta alá.

Úgy látszik, néha a mi községi tanácsunknál sem tudja a jobb kéz...

Bársony Zoltán
Dunakeszi

PIACI LÁTVÁNYOSSÁG

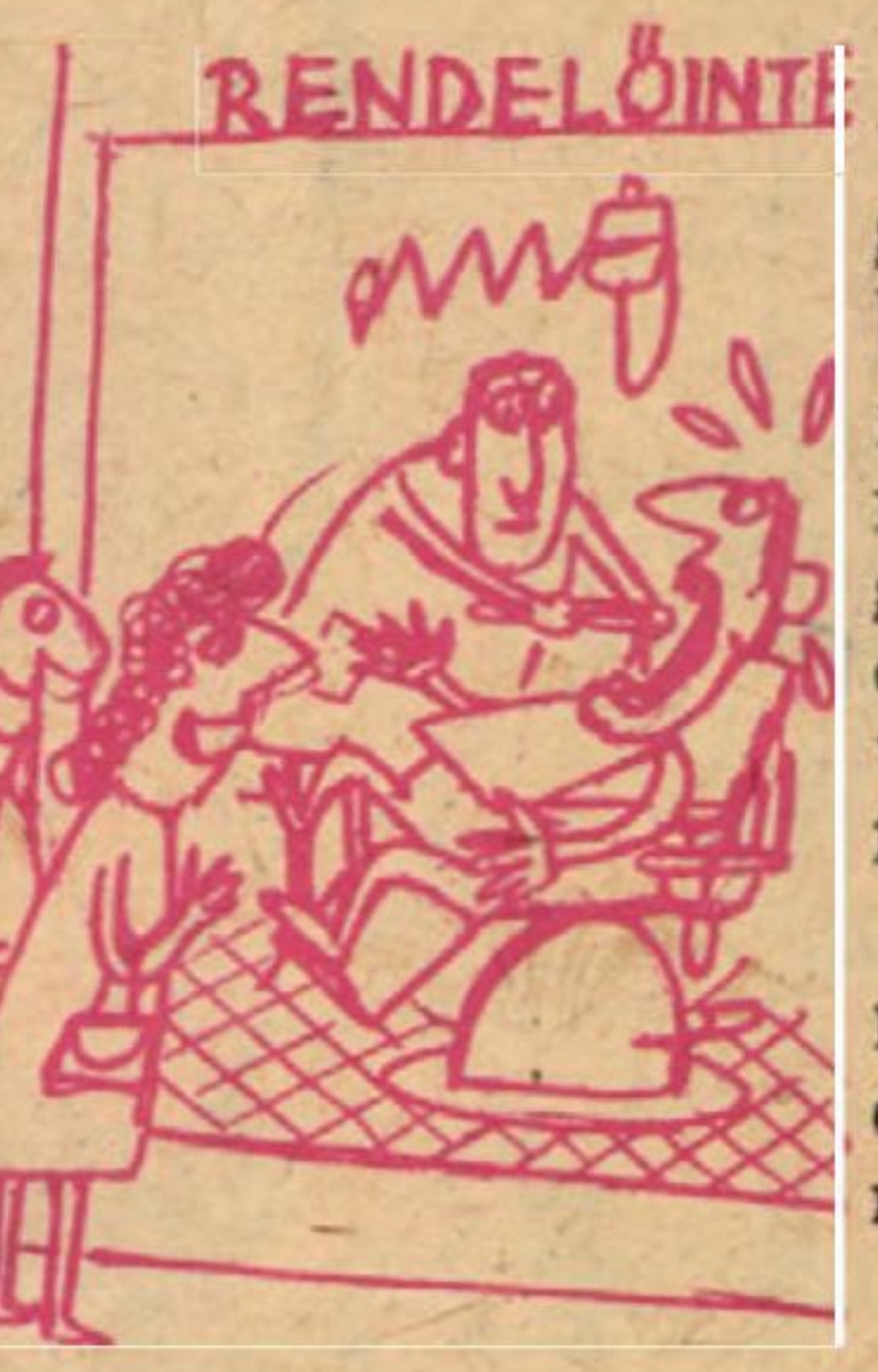

Balatonfüred egyik speciális látványossága a főúton levő körzeti fogászat. A rendelő egy hajdani pékbolt félig befalazott kirakatában működik. Az ifjú és szimpatikus fogorvos a kül- és belföldi vendégek, valamint a helybeli járókelők élénk érdeklődése és derűje közepette rángatja ki a szenvedők zápfogait.

Valamikor a foghúzás piaci látványosság volt, de ma már nem mindenki örül az effajta nyilvános szereplésnek.

Dr. K. S.
Budapest

ÚJABB PÖRÖLY-CSAPÁSOK

1.

Július végén vettem egy „Pöröly" elnevezésű morzsológépet. Egyhónapi használat után a gép elromlott. Levelet írtam a gyártó cégnek, az Óbudai Gépipari Ktsz-nek, ahonnan azt a választ kaptam, hogy a Budaörsi Vegyes Ktsz emberei jönnek majd ki megjavítani. Hiába írtam sürgető levelet Budaörsre, azóta sem jöttek. Megkértem a szövetkezetünk szerelőjét, próbálja megjavítani a gépet. A szerelő megállapítása szerint a gép selejtes, a fogaskerekek beállítása rossz, emiatt a fogak lekoptak róluk. Ki sem lehet cserélni a hibás alkatrészt, mert sehol sem tudunk kapni ilyen fogaskereket. Mit kezdjek ezek után a morzsológéppel, amelyért csaknem 1800 forintot adtam ki?

Dudás Sándorné
tsz-főkönyvelő.
Uri

2.

A június 2-án vásárolt „Pöröly" gyártmányú univerzális darálóm néhány napi használat után elromlott. Egyhónapi utánjárásba került, míg végre megtudtam, hogy Marcaliba kell elküldenem, ott tudják megjavítani. Egy hónapig üdült a gép a szervizben, augusztus elején kaptam vissza Marcaliból, megjavítva. Október elején azonban újból felmondta a szolgálatot. Meglepetésemre Marcaliban már nem vállalták el a garanciális javítást, hanem közölték velem; vigyem a darálót a tőlünk meglehetősen távol eső Balatonboglárra, ott majd rendbe hozzák. Mi lesz így velem, ha a daráló ilyen sűrűn elromlik, s a szervizállomást pedig mind messzebbre viszik? Szép kis daráló, mondhatom, többet utazik, mint darál!

Sótonyi György
Csombárd

*

(Lapunk 41. számában már közöltük két olvasónk hasonló témájú levelét. Az ismétlődő panaszokat a KERMI szíves figyelmébe ajánljuk, úgy véljük, hasznos volna alaposabban megvizsgálni az Óbudai Gépipari Ktsz „Pöröly" elnevezésű termékének minőségét!)

KISÉRLET

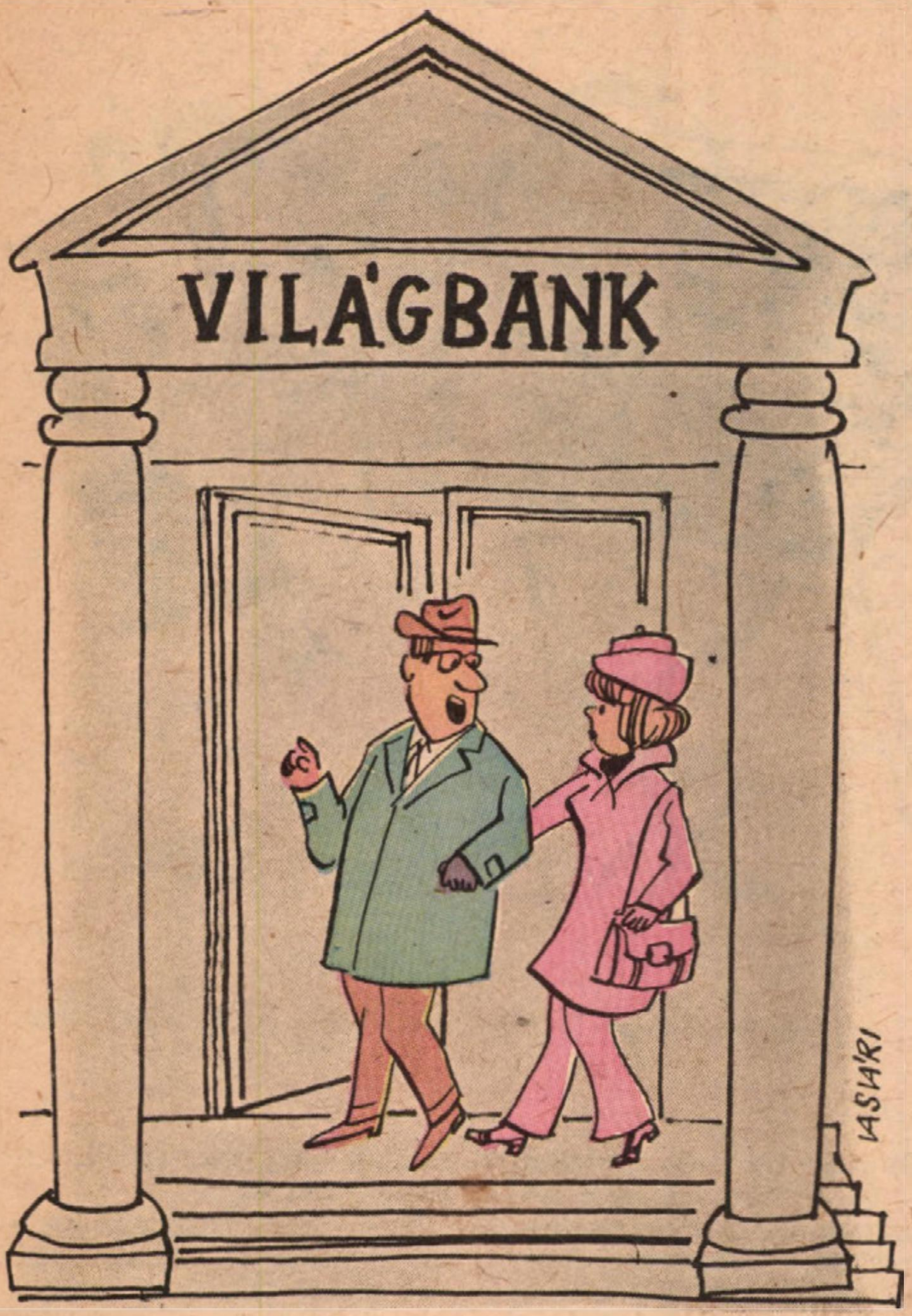

– Próbáljuk meg, Pirikém. Az OTP tízezernél nem ad többet.

EGY FÖLDRÉSZ, AHOL SOHASEM NYUGSZIK LE A NAP

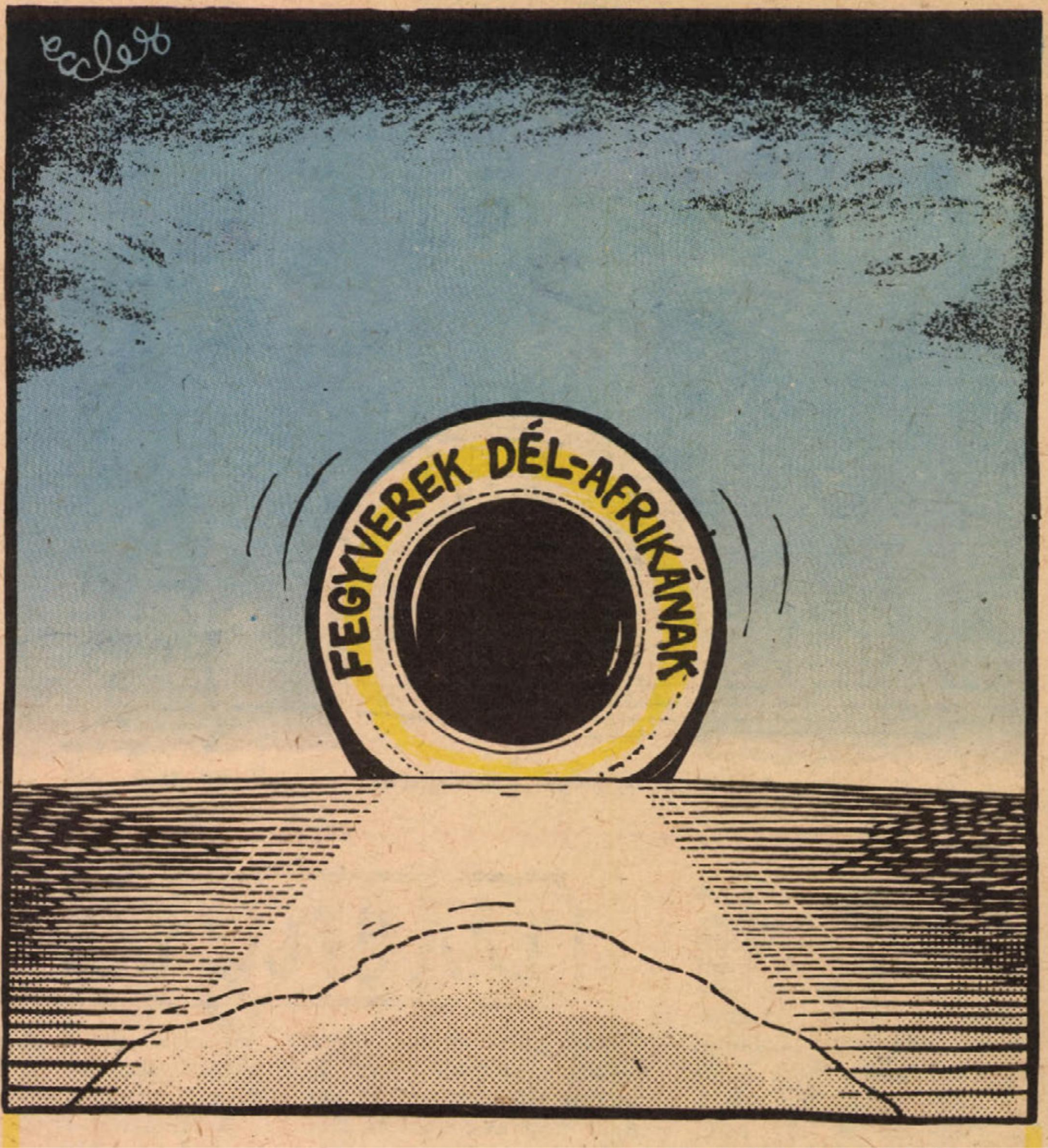

(A londoni „Morning Star"-ból)

APRÓSÁGOK

„Új bolív út" címszó alatt hívta fel a figyelmet jeles hetilapunk címoldala a lapban található, a bolíviai belső fordulatot elemző cikkre.

Tűnődöm: ha például Kolumbia, Líbia, Tanzánia, Zambia életében történne valami változás — akkor új kolumb, líb, tanzán, zamb útról olvashatnánk?

Ismerősöm dísztáviratot küldött édesanyjának, névnapjára, egy borsodi faluba. A legszebbet, legdíszesebbet választotta, az RK 2 jelzésűt. A postán szó nélkül felvették a táviratot, ám pár nap múlva ismerősömnek visszaküldtek 20 forintot, s közölték: gratulációját egy olcsóbb űrlapon kézbesítették, a szóban forgó RK 2 jelű, selyemre nyomott, impozáns dísztávirat csak megyeszékhelyekre küldhető.

Íme, egy újabb tudomány, amit a posta jóvoltából meg kell tanulnunk: hova, hogyan dísztáviratozhatunk? A pontos értékrendet nem ismerem, de valahogy így képzelem: a fővárosba kutyabőrön, pergamenen, megyeszékhelyekre selymen; járási székhelyekre a hagyományos dísztáviratlapon: nagyközségekbe közönséges távirati űrlapon; kisközségekbe pedig sajtfecnin küldhetjük szíves üdvözletünket szeretteinknek.

A csemegebolt ablakában nagybetűs plakát hirdeti: *„Csak nálunk! Lengyel italkülönlegességek, leszállított áron!"* Alig megyek néhány saroknyit, egy kávé-tea szaküzlet kirakatából is rám kiabál egy plakát: *„Lengyel italkülönlegességek, leszállított áron! Kizárólag itt!"* És a városban még számtalan helyen találkozom ugyanezt a leszállított árú italt kínáló plakátokkal. Mindenütt ott áll a szövegben: *„Csak nálunk!"* vagy *„Kizárólag itt!"*

Nem új módszer, máskor is összeakadtam már vele. Legalább húsz háztartási és illatszerboltban meg közértben láttam hirdetni például ugyanazt a mosóport, azzal a reklámmal, hogy *„Csak nálunk kapható!"*

CSAK NÁLUNK
CSAK NÁLUNK!
CSAK NÁLUNK
CSAK NÁLUNK
CSAK NÁ
CSAK NÁLUNK
CSAK M
CSAK NÁLUN
CSAK NÁLUNK

Nem új a módszer, mondom, s nem is rokonszenves. A tapasztalatlan vásárlót félrevezeti, a tapasztaltabbat pedig bosszantja, épp ezért, úgy tudom, ezt az olcsó reklámfogást máshol már nem alkalmazzák.

Csak nálunk.

R. B.

IGÉNYES MUNKAERŐ

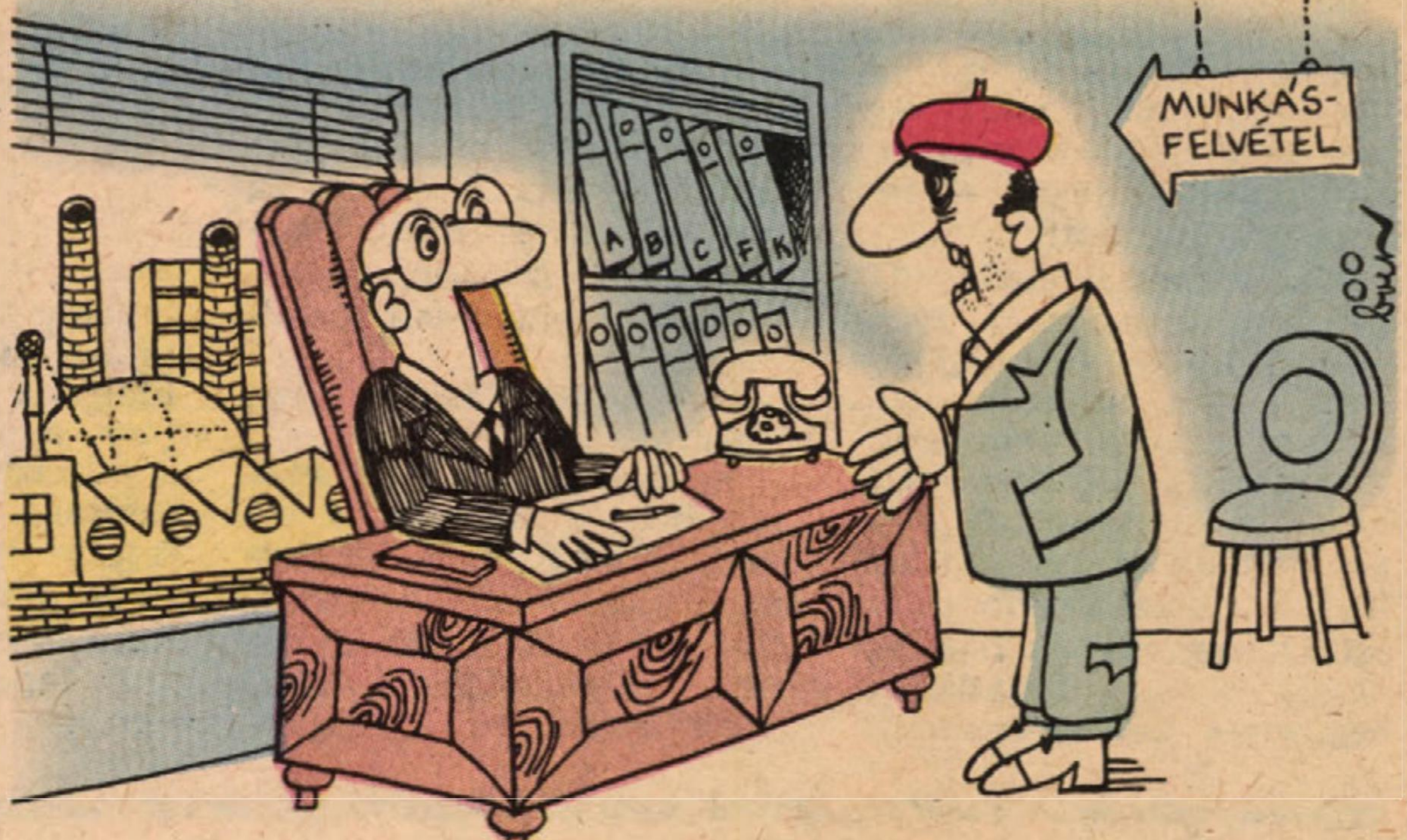

– És hetente hány alkalommal áll rendelkezésemre az üzemi pszicrológus?

PEDAGÓGIA

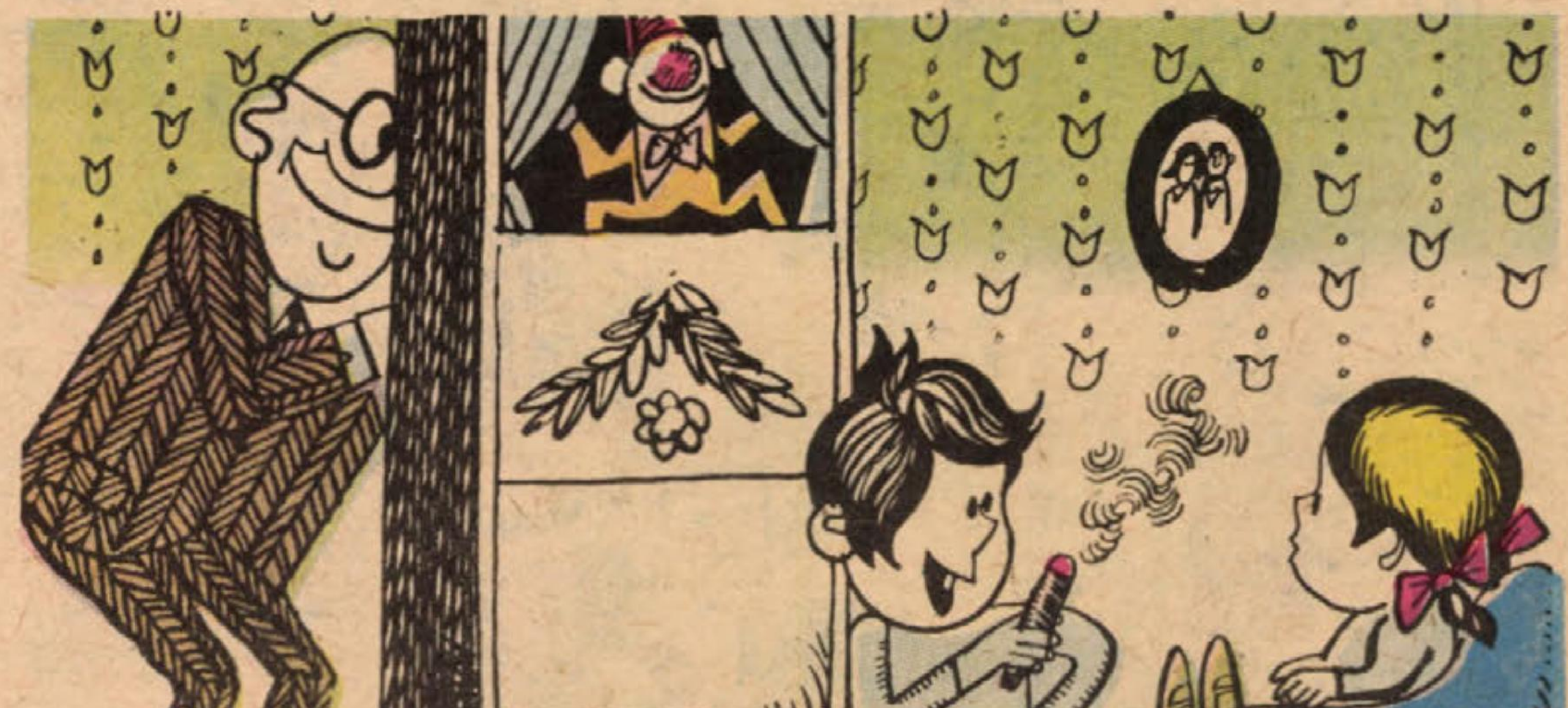

– Nyugodtan rágyújthatsz te is, amikor játszik, semmit nem vesz észre.

CSALÓDOTT VEZETŐ

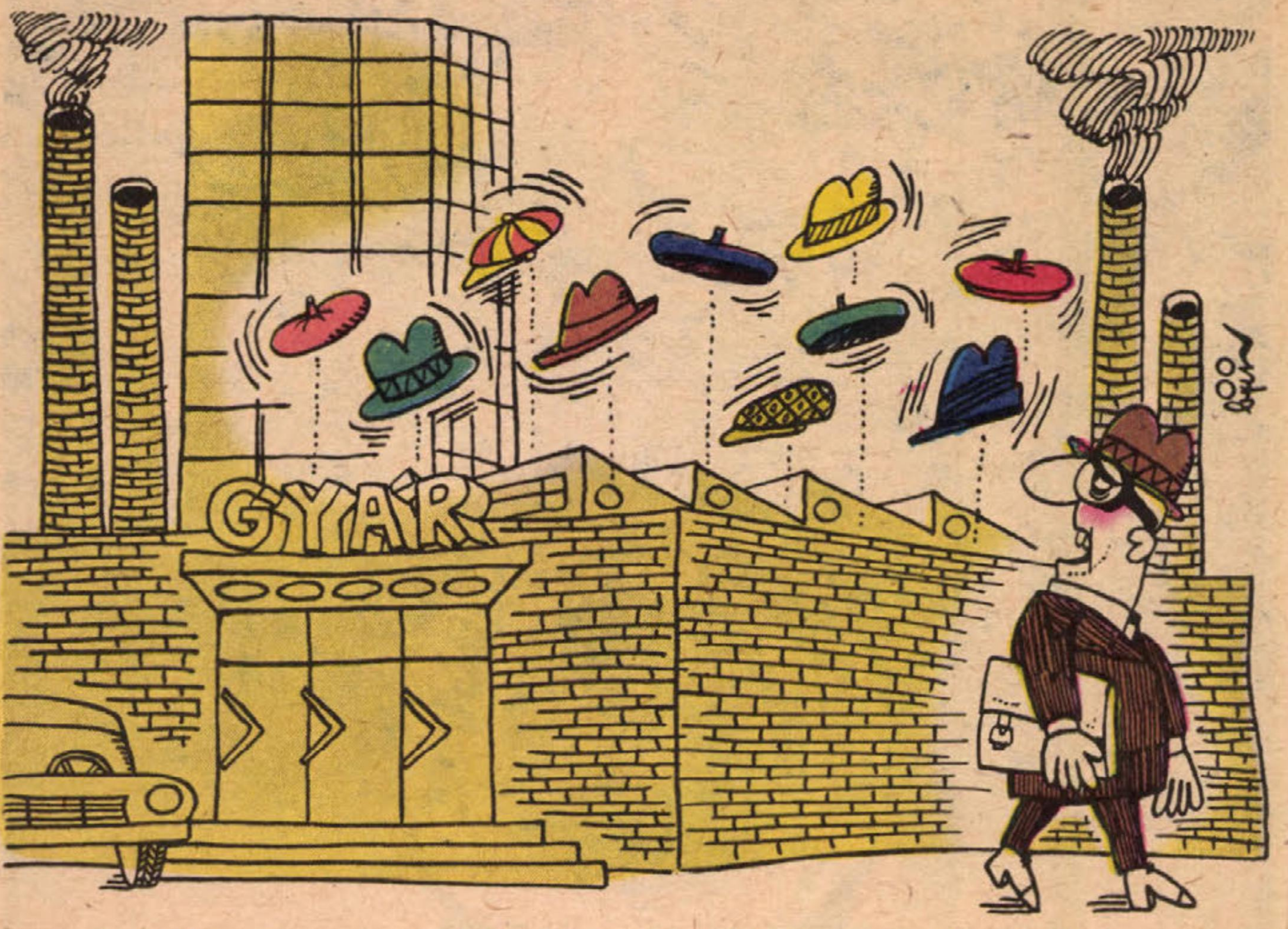

– Az előbb még azt mondták, hogy a leváltásom megrendítette őket...

ZÁRKÓZOTT FÉRJ

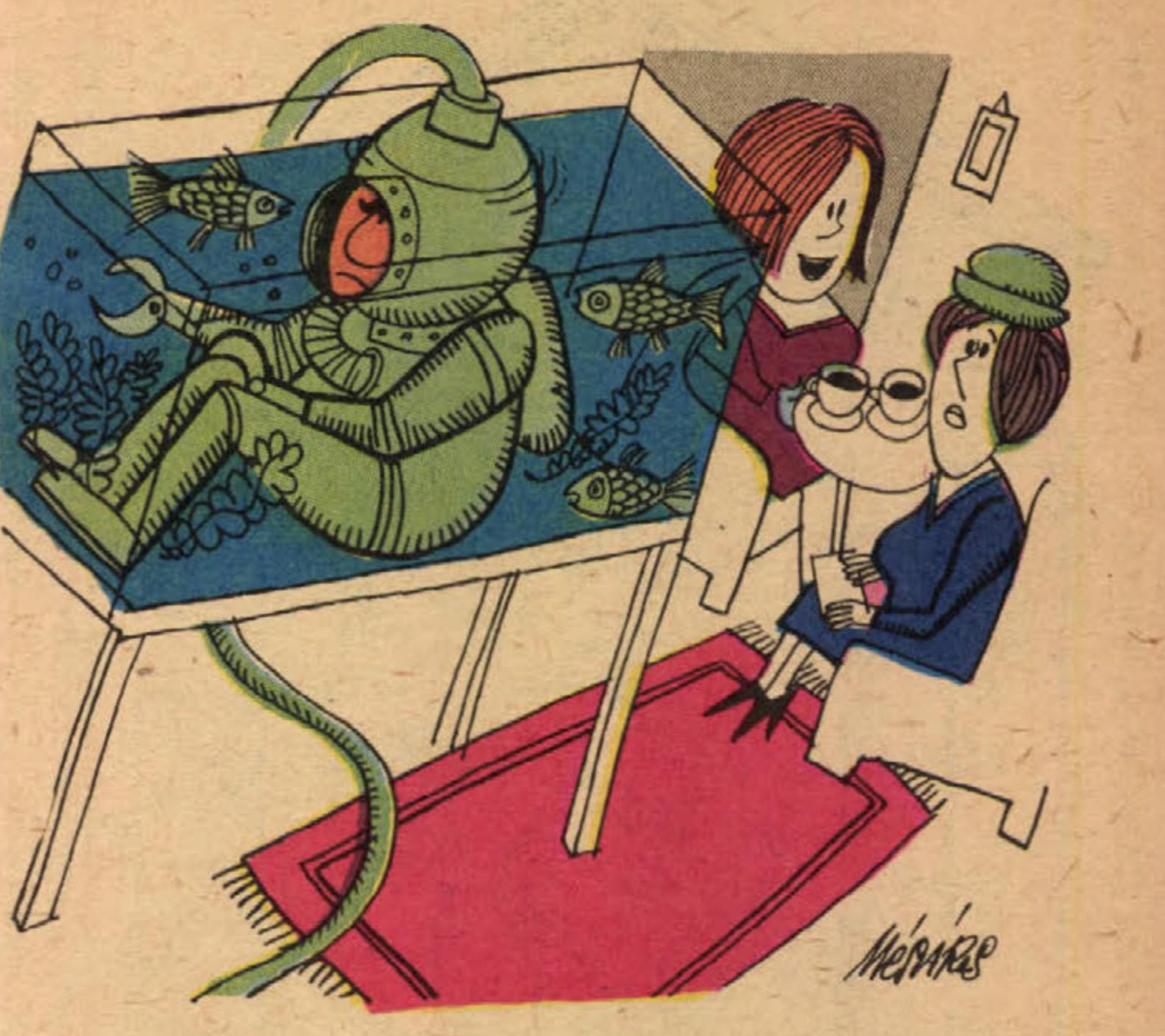

– Még mindig jobb, mint hogyha a kocsmában ülne!

Menyus

A különböző lapokhoz beküldött panaszos-levelek rendszerint így kezdődnek: „A múlt hónapban vettem egy ezvagyazt, de amikor odahaza ki akartam próbálni, nem működött. Esze ágában sem volt!" Nos, ez a kis dolgozat is úgy kezdődik, mint egy panaszoslevél. Vettem egy mumzlit, és amikor hazavittem, kiderült, hogy nem működik. De meg sem próbált működni, a piszok! Legalább egy icipicit zakatolt volna, csak néhány másodpercig, hogy lássam, illetve halljam: jóindulattal viseltetik irántam. De az én mumzlim hallgatott, mint egy vén karthauzi szerzetes, aki — valamikor régen — némaságot fogadott.

Más ember ilyenkor ideges lesz, és szidja a gyártó cég le- és felmenő rokonait. Én azonban nem voltam ideges, nem szidtam senkit, legfeljebb egy kicsit bosszankodtam, amiért holnap fel kell hívnom Z.-t, a mumzligyártó vállalat igazgatóját, és régi barátságunkra hivatkozva, segítségét kell kérnem.

Telefonon, sajnos, nem tudtam megtalálni, mert Z. nagyon elfoglalt ember. Az egyik nap svájciakkal tárgyalt, a másik nap afgánokkal, harmadnap pedig egy nemzetközi konferencia előkészítésén fáradozott. Végül is meguntam a sok telefonálást, és személyesen mentem be hozzá. Dicséretére legyen mondva, azonnal fogadott.

— Nem tehetek semmit — mondta szomorúan, miután végighallgatott. — Nincs Menyus bácsink. Nálunk ugyanis ő javítja a mumzlikat, és most megbetegedett szegény, de reméljük, hamarosan rendbe jön.

Egy héttel később ismét jelentkeztem nála.

— Sajnos, nem tehetek semmit — mondta Z. — Még mindig nincs Menyusunk. Érdeklődj, mondjuk, tíz nap múlva. Én akkor nem leszek idehaza, Norvégiába utazom egy szimpozionra, de a titkárnőm készségesen ad felvilágosítást.

A titkárnő — tíz nappal később — újra csak azt mondta nekem: „Nincs Menyusunk, nem tehetünk semmit, tessék később érdeklődni."

Nem sokkal később azt olvastam az egyik reggeli lapban, hogy a mumzlik javítása azért akadozik, mert hiányzik egy fontos alkatrész, a menyus, és enélkül a mumzlit nem lehet megjavítani. Az újságíró így fejezte be a cikket: „Menyus nélkül a mumzli félkarú óriás!"

A lapok majdnem minden nap foglalkoztak a menyus-hiánnyal és javasolták az illetékeseknek: hozassanak be külföldről menyust! A minisztérium válaszolt a cikkekre: a menyushiány nem kerülte el a figyelmüket, és mindent megtesznek azért, hogy legyen elegendő menyus. Ha kell, külföldön is beszerzik: máris több országgal tárgyalnak, sajnos, a menyus a nemzetközi piacon is hiánycikk.

A mumzli-tulajdonosok szorgalmasan leveleztek és ahol csak lehetett, elsírták a bánatukat, de mindenütt azt a választ kapták:

— Nem tehetünk semmit. Nincs menyus.

A külföldön járt beszerző küldöttségek üres kézzel jöttek haza, és szomorúan jelentették:

— Sajnos, nem tehetünk semmit, menyus nincs. A belgák nagyon ígérik, de csak 1976-ra.

Egy publicista, aki mindig híres volt a bátorságáról, vezércikket írt, amelyben őszintén elmondta, hogy nincs menyus, hogy itt állunk menyus nélkül télvíz idején, de azért semmi ok a csüggedésre, ha összefogunk, úrrá leszünk a nehézségeken.

Néhány héttel később Z. telefonált.

— Jó hírt kell közölnöm veled, barátom. Menyus bácsi meggyógyult, Menyus bácsi újra a mienk!

S Menyus bácsi, úgy látszik, szorgalmasan dolgozott, mert csak nagyon ritkán olvashattunk mumzlival kapcsolatos panaszokat a sajtóban. A publicista, aki mindig híres volt a bátorságáról, cikket írt a menyus-probléma megoldásáról, és megdicsérte azokat a gazdasági vezetőket, akik a nehéz időszakban sem veszítették el a fejüket. Barátom, Z. pedig elutazott Japánba. Hogy miért, azt nem tudom... Állítólag a japánok nagyon érdeklődnek a menyus iránt...

Mikes György

JÓL SZERVEZETT HELYI JÁRAT

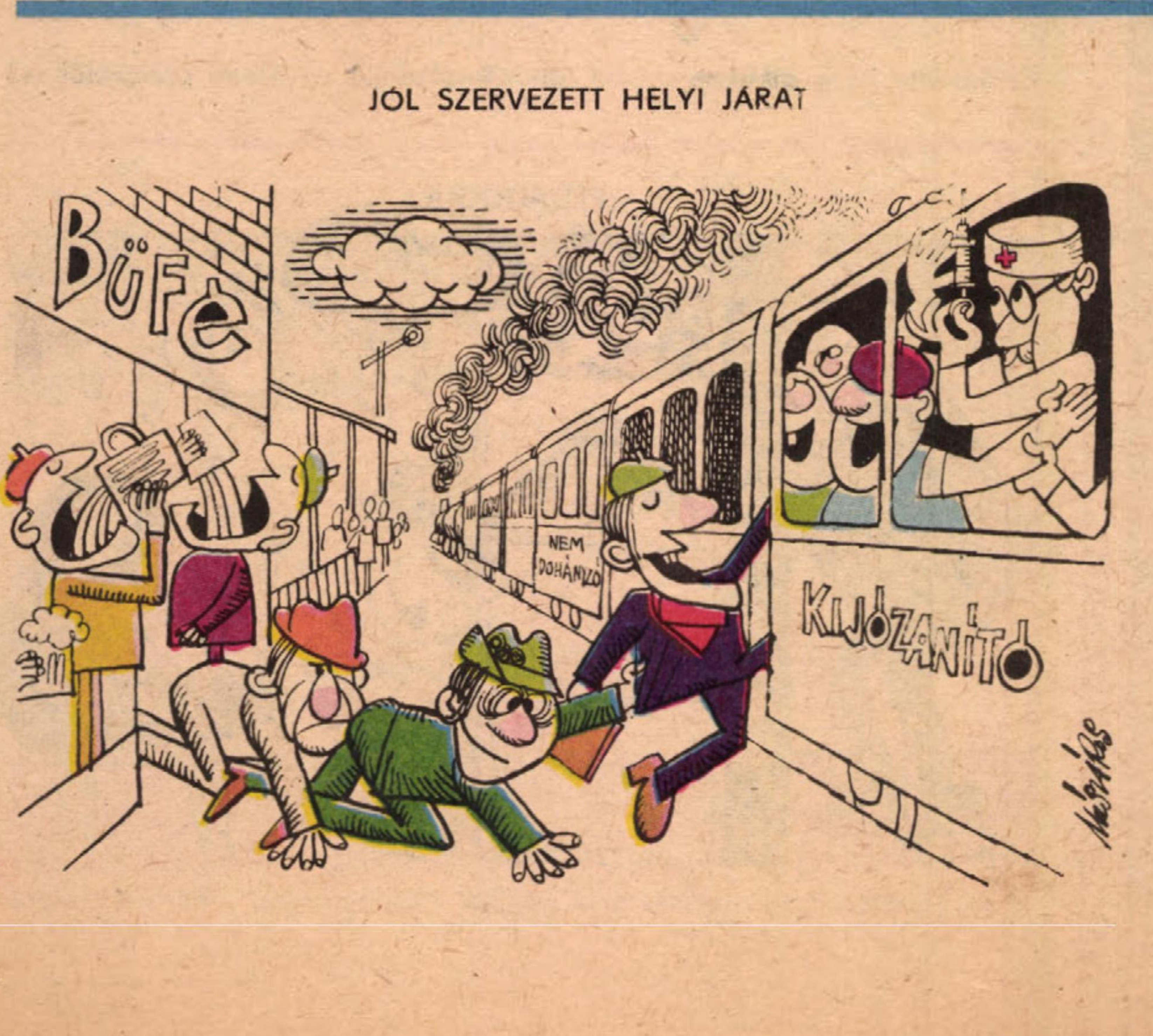

MINDENT AZ ÜGYFÉLÉRT

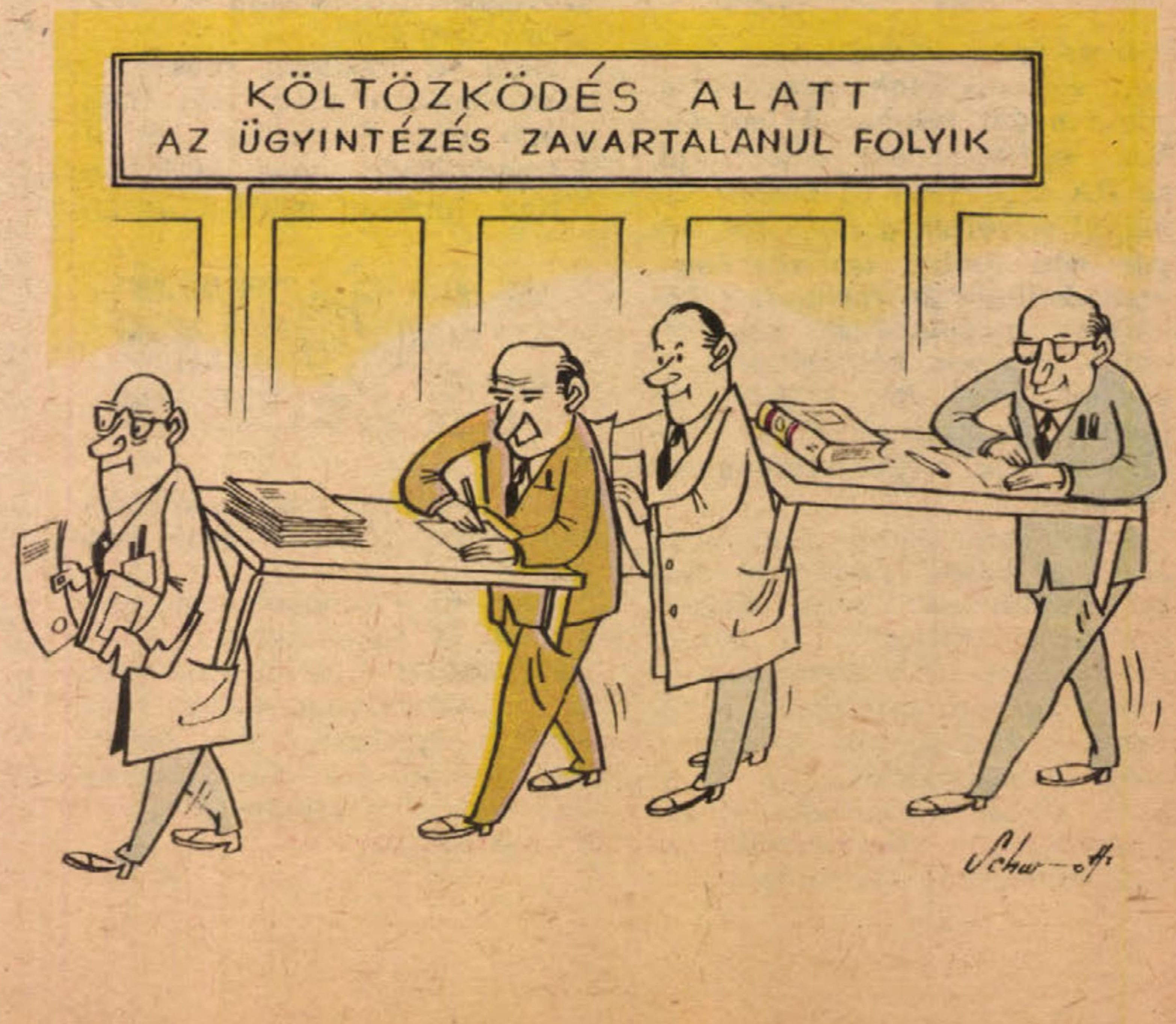

A PÁRIZSI TÁRGYALÓTEREMBEN

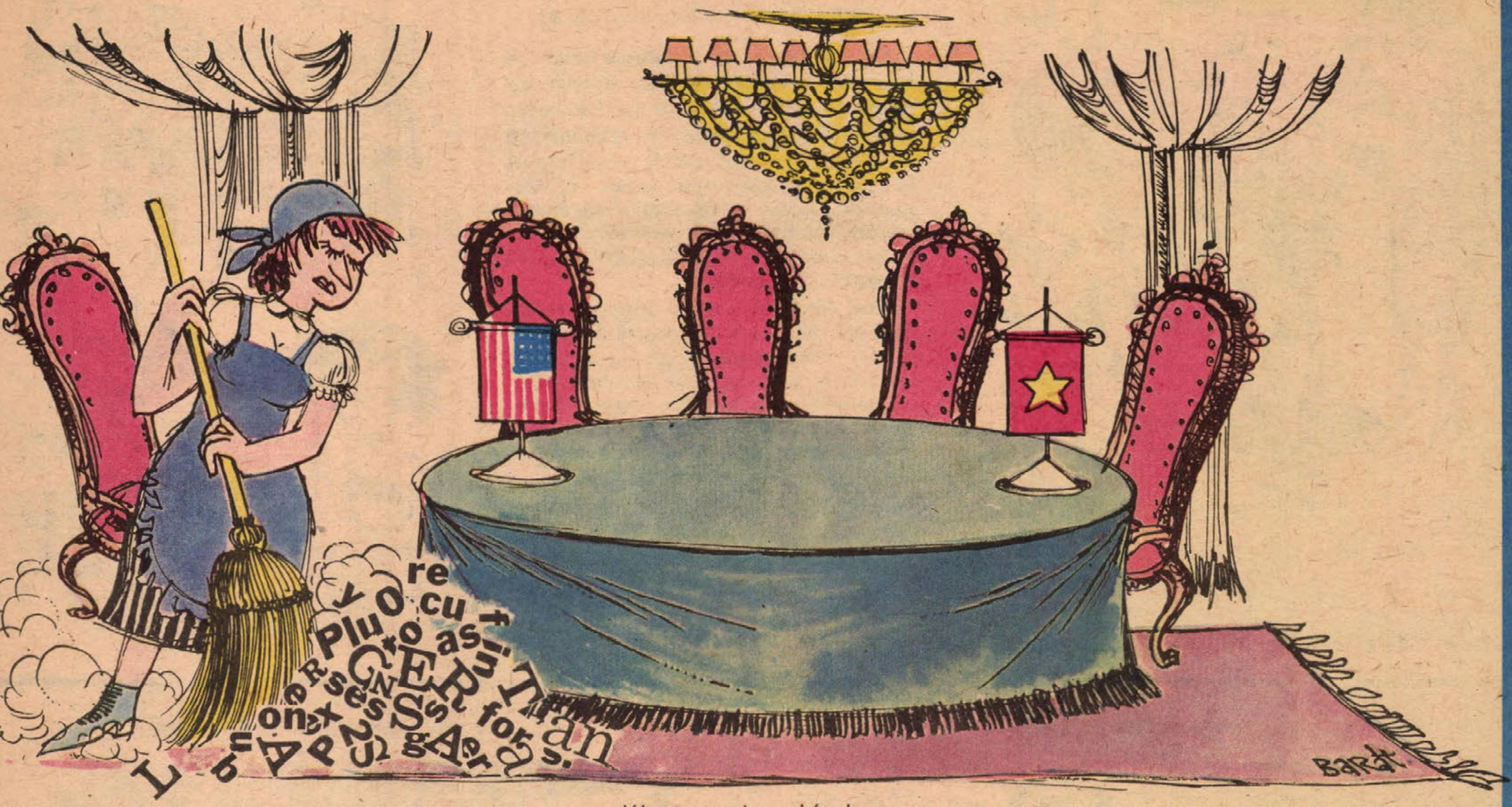

Vége a napi munkának.

APRÓ EMLÉKEK

Későn

„Emlékszik még rám, Farkas Imre?
Szállásom: a Hungária.
Nagy idő telt el persze, persze.
Látogasson meg, ha van mersze!"
„Okvetlen, kedves Mária."

Ragyogó szép lány volt! Imádtam
Én, a nótázó kis diák.
Elmúlt az idő, mindhiába . . .!
S nem mentem a Hungáriába
Hogy viszontlássam Máriát . . .

Legjobb otthon

Ideges, fáradt emberek.
Lakják az idegen odút.
Ki erre megy, ki arra fut —
Van pénzük és nincs otthonuk.

Futkostam én is, míg rádöbbentem
Az igazságra, mely örök:
Hol szép, nyugodt az élet? Otthon
A türelmes négy fal között.

1969. május 5.

Erkel Színház. Szerzői est.
Ezer ember a nézőtéren.
Az első sorban ül egy férfi.
Látom, könny csillan a szemeben.

Majd régi dal szól, amit ifjan
Vígan írtam valamikor,
Szép ifjú lány ül az erkélyen.
Az arcán tündöklő mosoly.

Könny és mosoly! Ezt adta nekem
Budapest, az én városom,
És ezt hagyom itt örökül
Amikor majd eltávozom.

Farkas Imre

KÜLFÖLDI VENDÉG

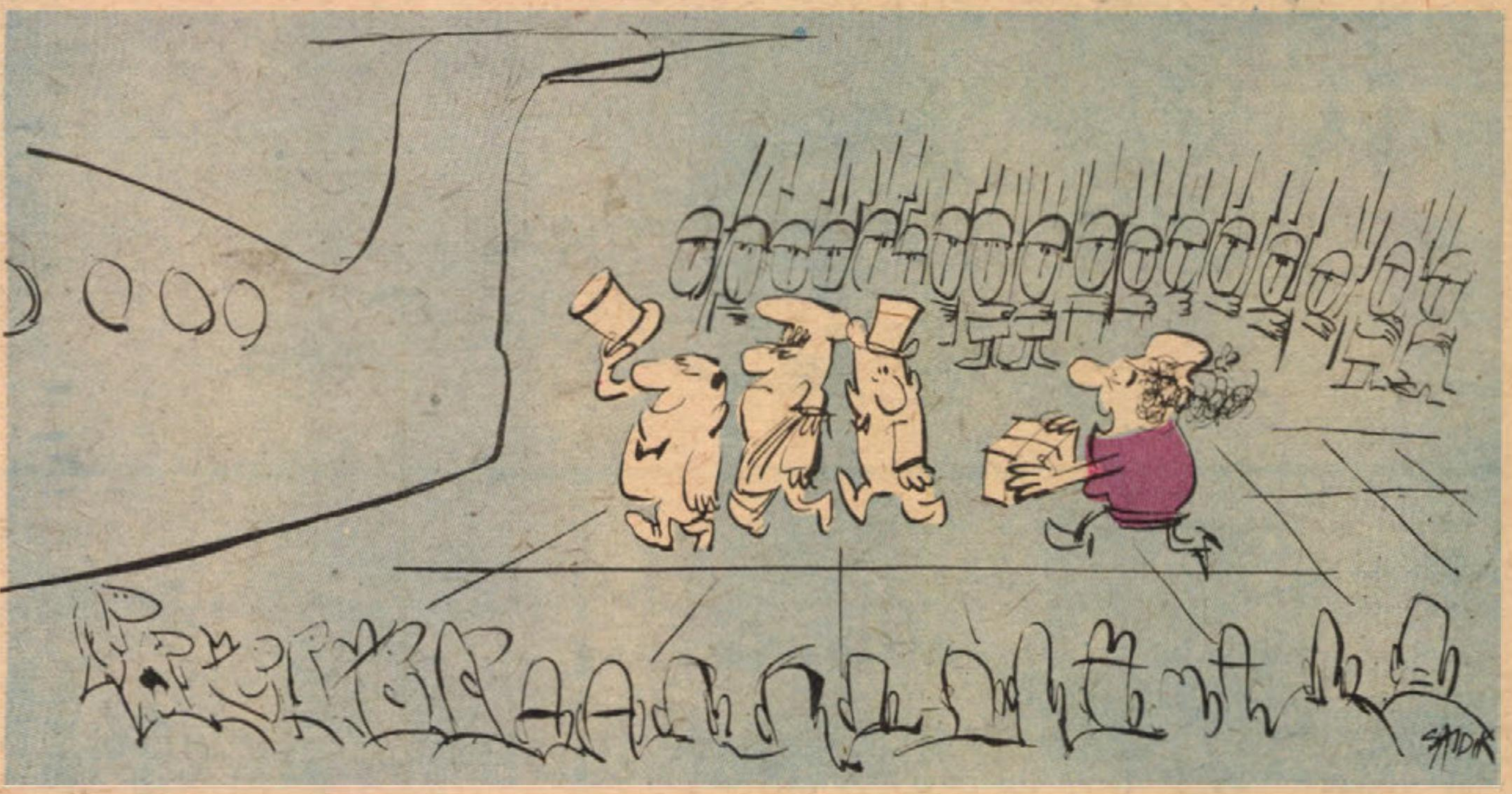

– Nem vinné el ezt a kis hazait a fiamnak?

A GAVALLÉR

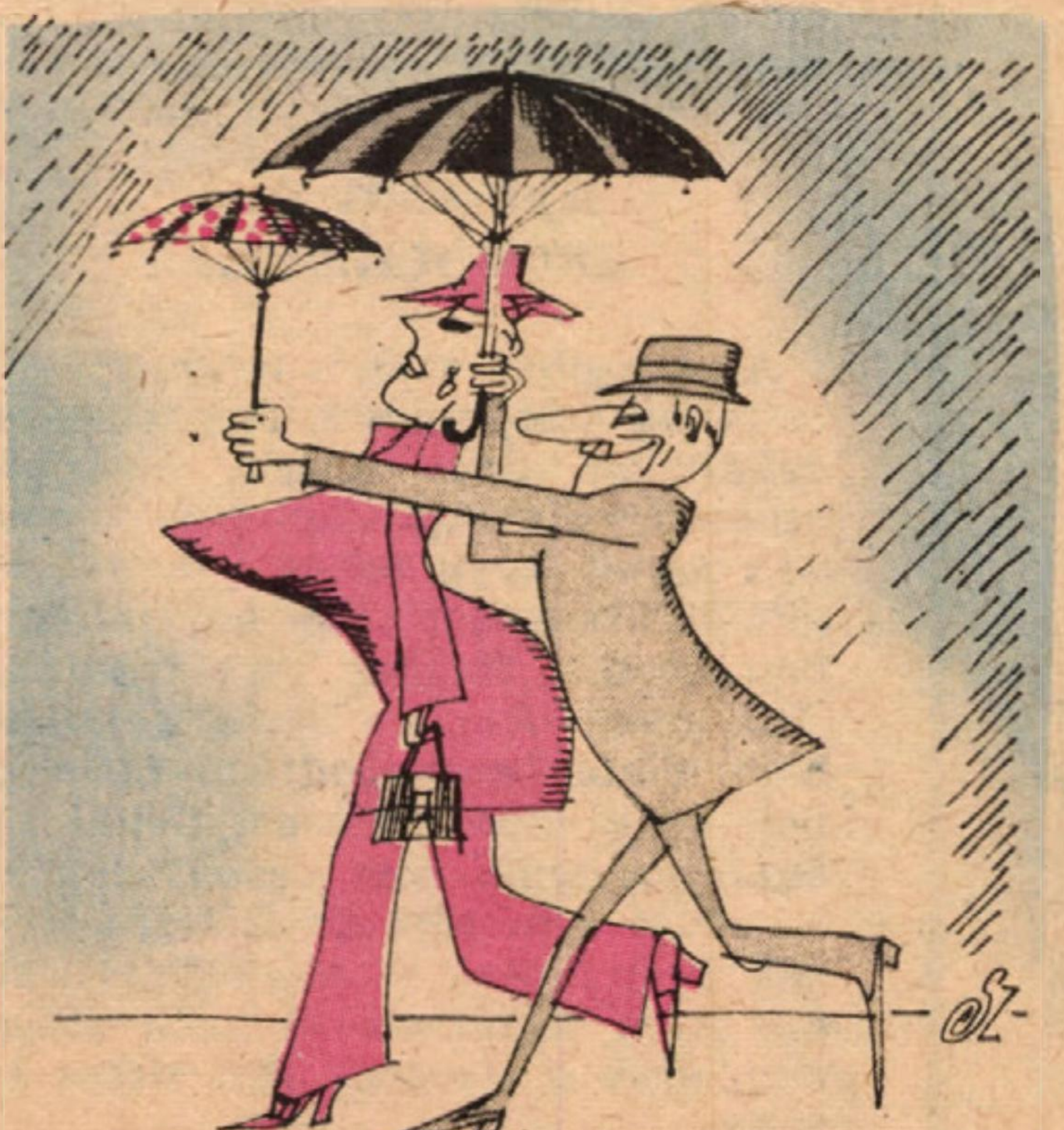

ALACSONY ASZTAL A DIVAT

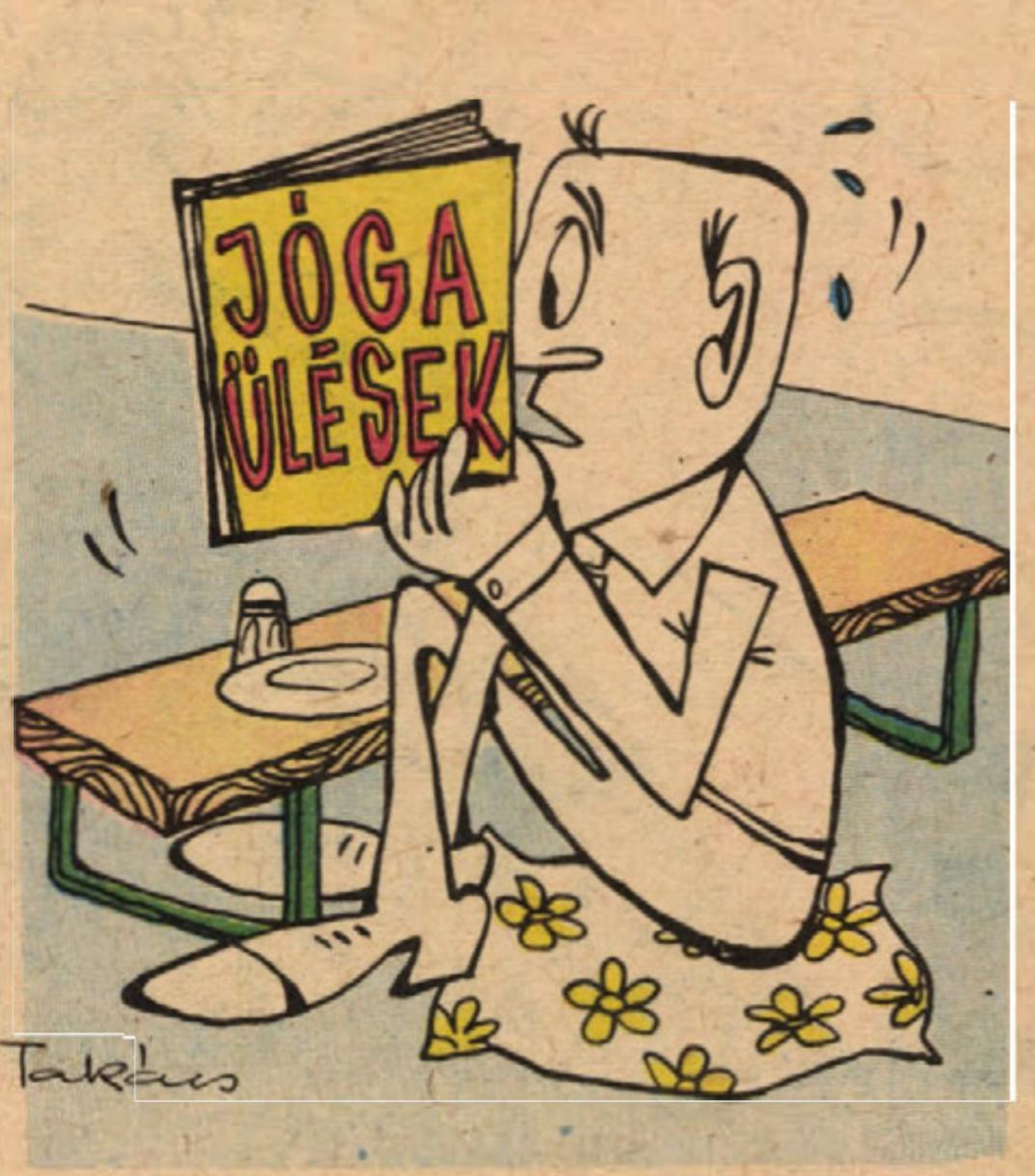

UTCAI MÉRLEG

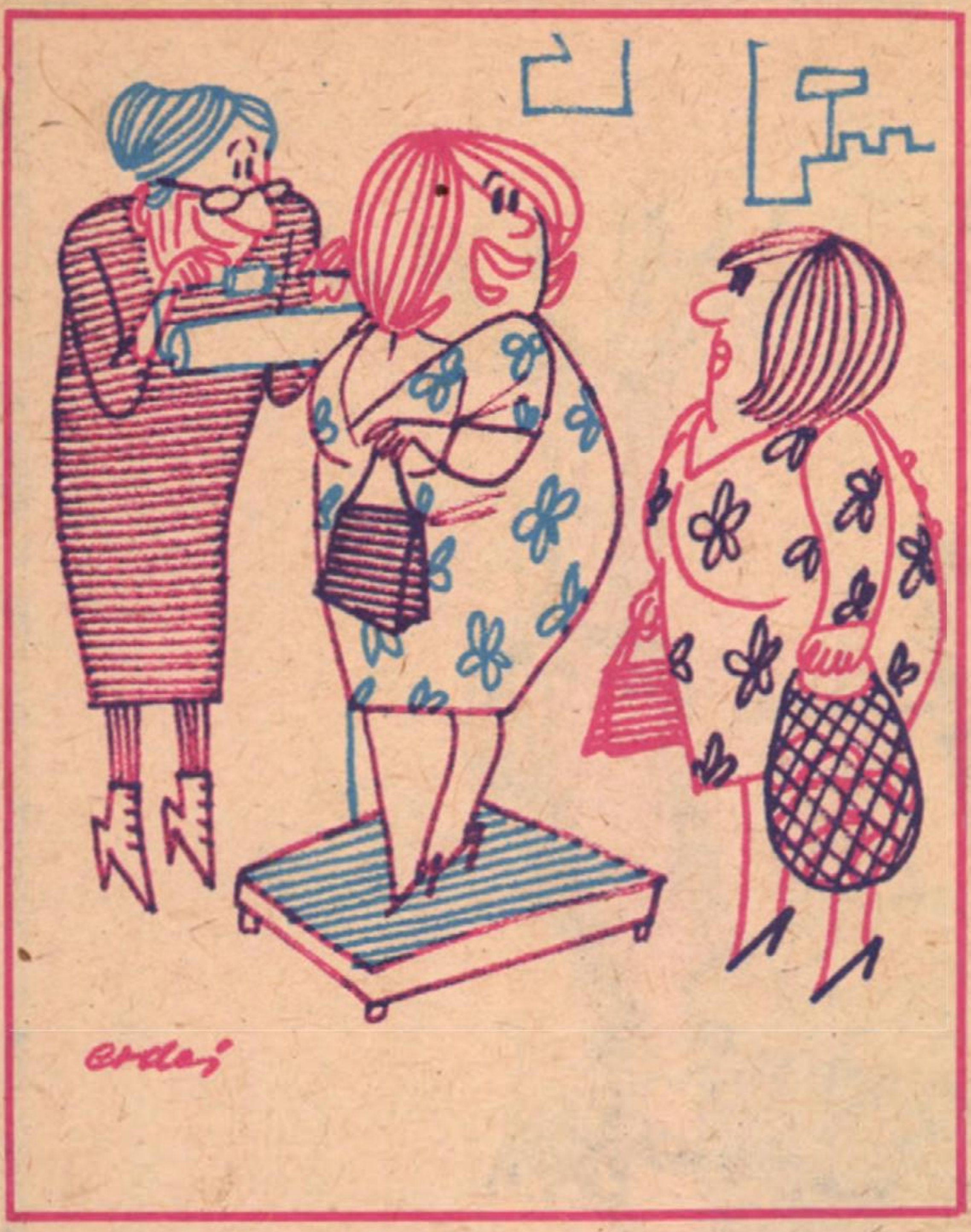

– Én mindig ide járok, mert itt lefelé kerekítenek.

VIGYÁZAT, ÁRTALMAS AZ EGÉSZSÉGRE!

Amerikában a fenti felírás látható a cigaretta-csomagokon. Az állam így mossa kezeit, nyugodt a lelkiismerete, hiszen figyelmeztette a dohányozni akarókat, s ha azok mégis rágyújtanak, a saját felelősségükre teszik. A statisztika szerint a figyelmeztetés hatásosnak bizonyul, alig valamivel emelkedett azóta a cigarettafogyasztás az Egyesült Államokban.

Most egy magas rangú állami hivatalnok, Mr. Nicholas Johnson azt javasolta — a Reuter-hírügynökség jelentése szerint —, hogy hasonló figyelmeztetéssel lássák el a katonai toborzó-falragaszokat is. Kétségtelen, hogy a dohányzás sem egészséges, de a katonai szolgálat — főként a Távol-Keleten — még egészségtelenebb lehet, s nem árt erre figyelmeztetni még jókor mindazokat, akik adnak valamit az egészségükre.

EGYKE

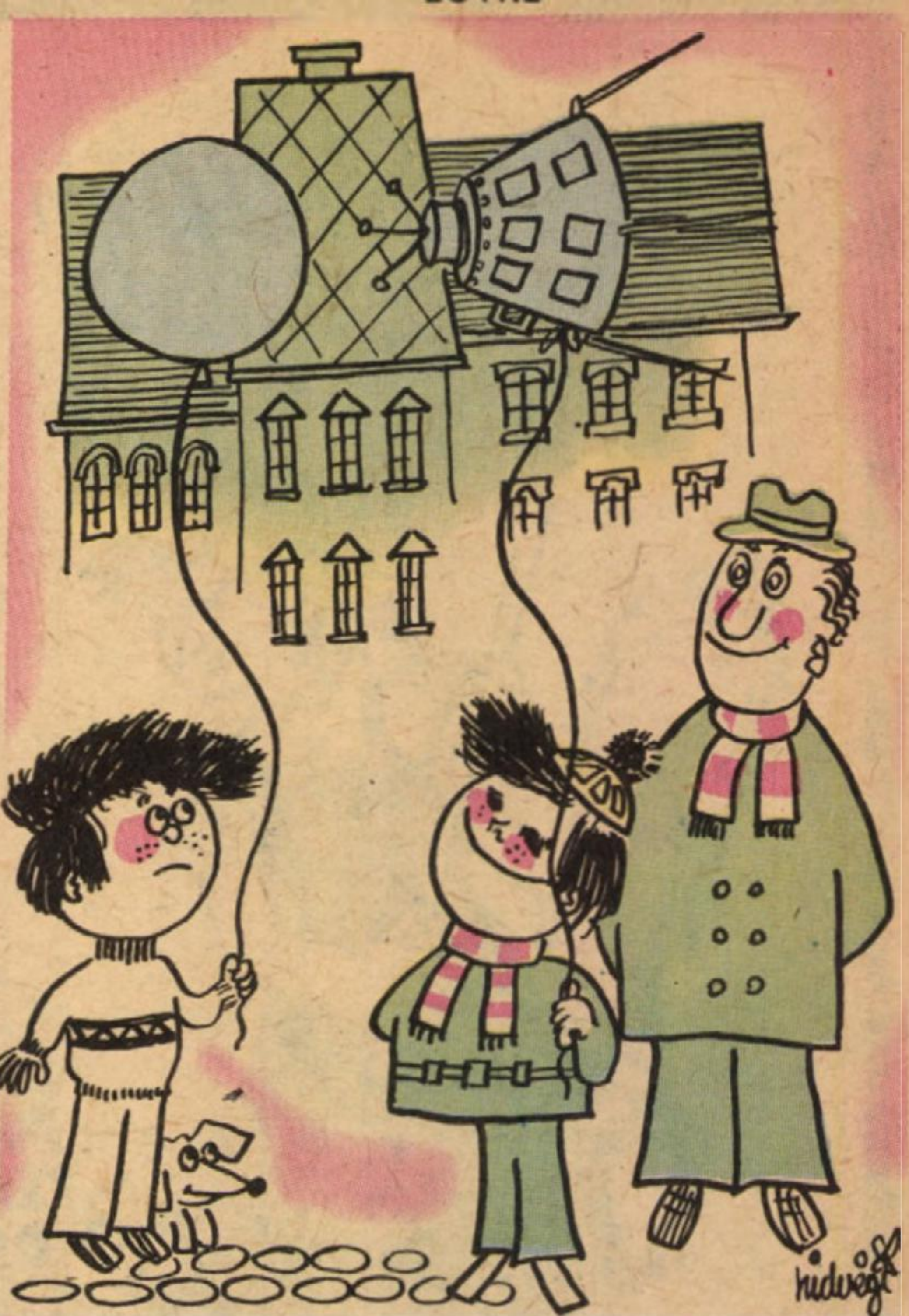

MŰVÉSZLELKŰ SÁRKÁNY

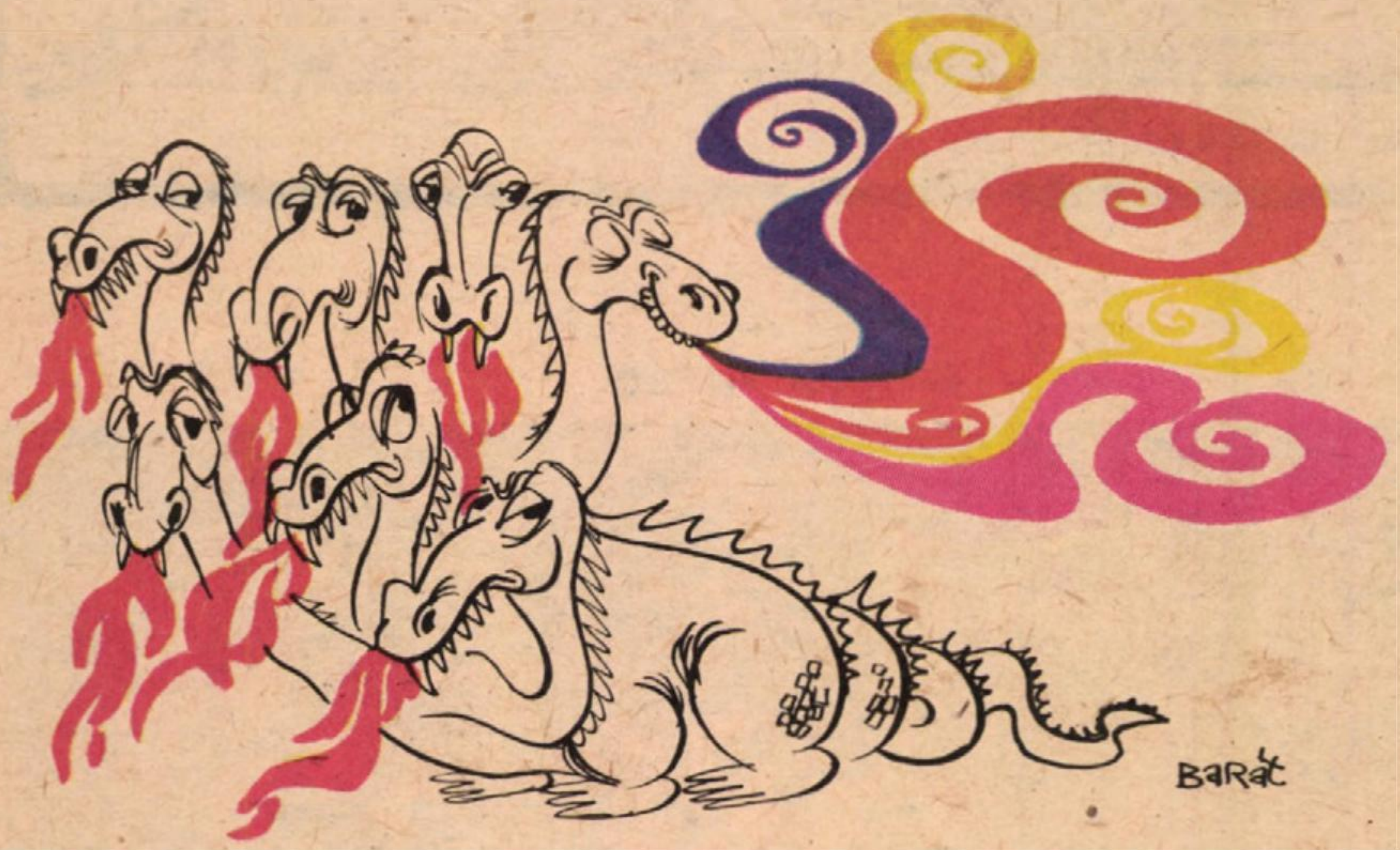

A NÉVTELEN LEVÉLÍRÓ GYAKOROL

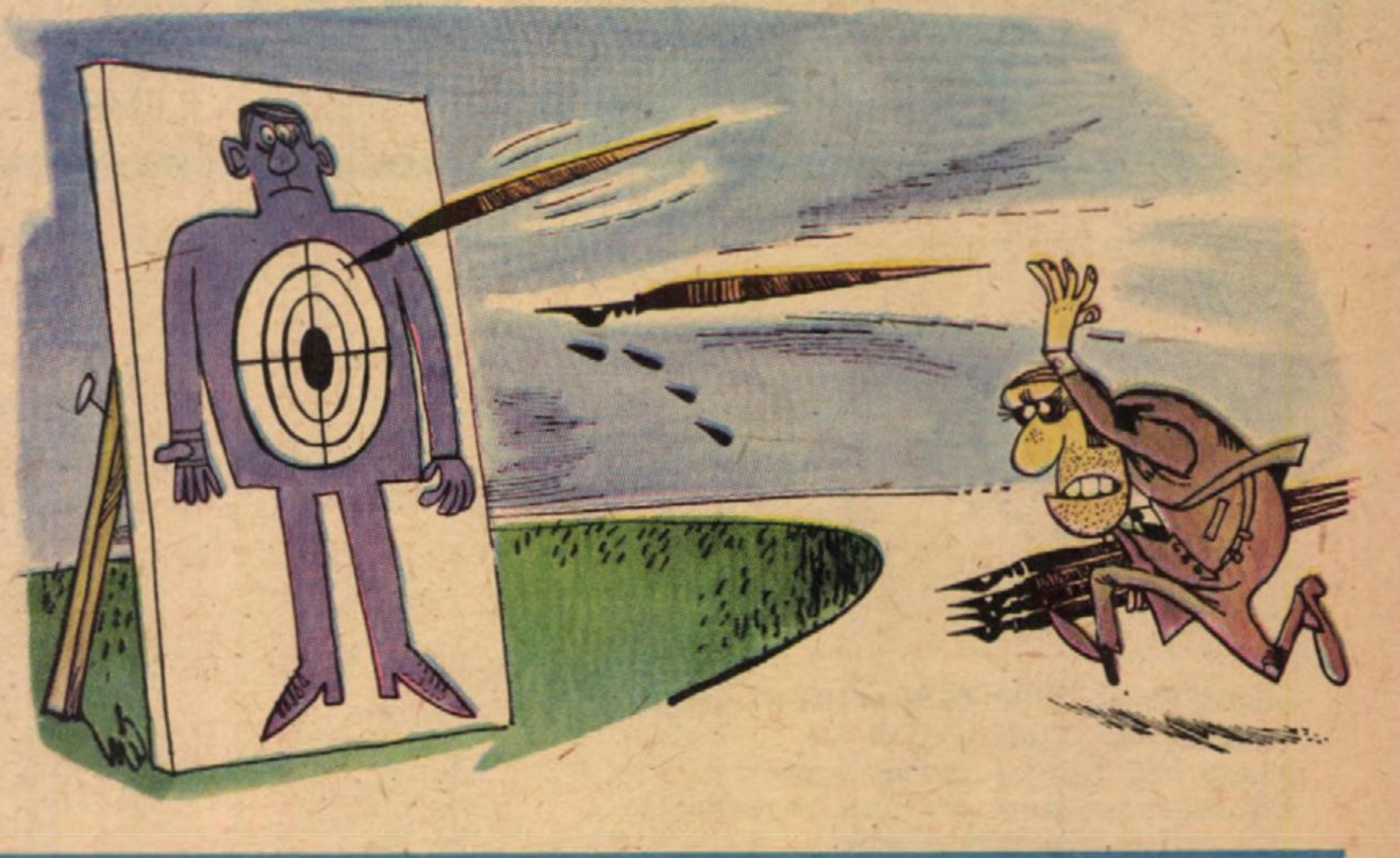

FOHÁSZ A PROTEKTORHOZ

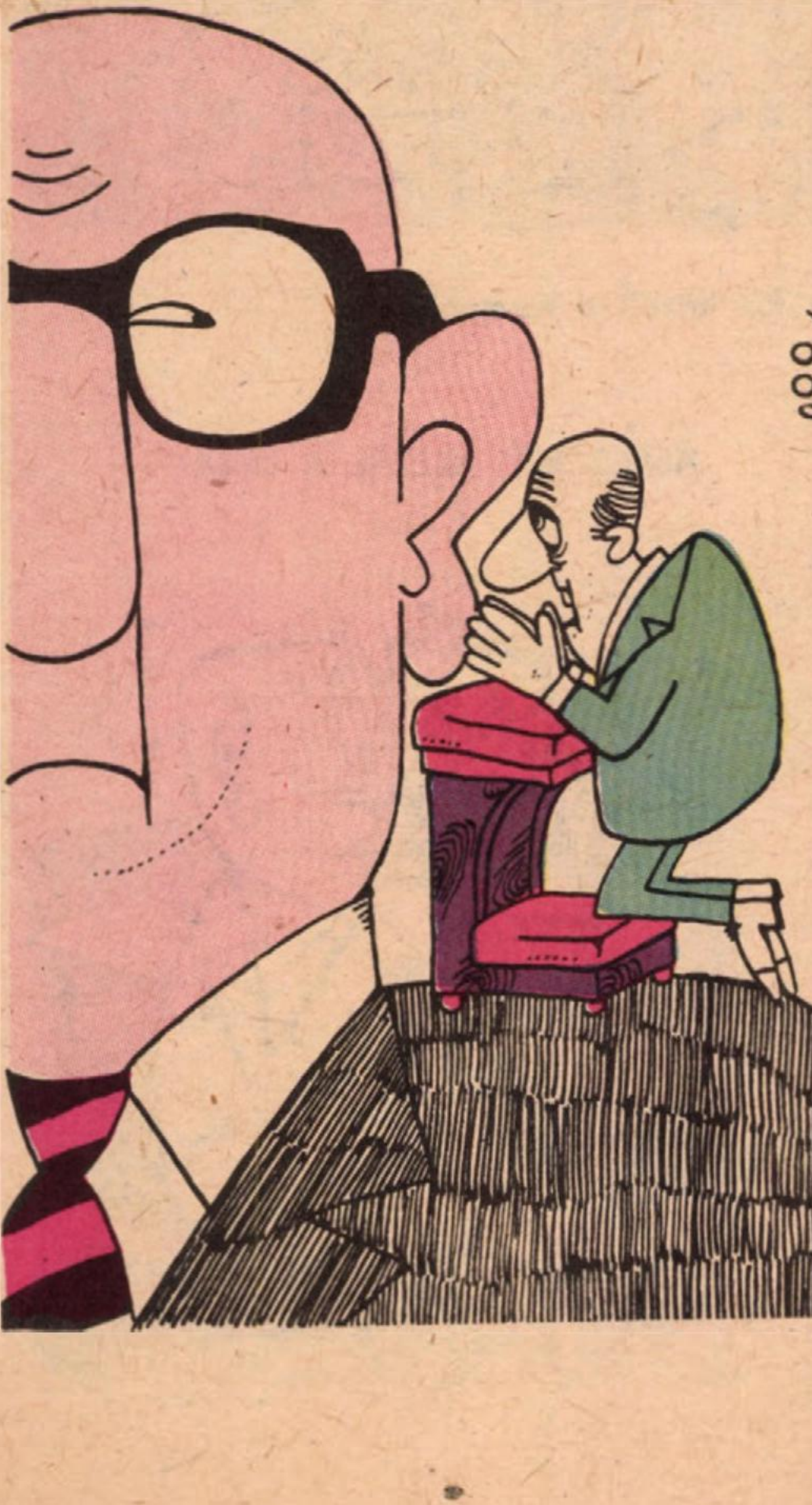

A BALATON-PARTON

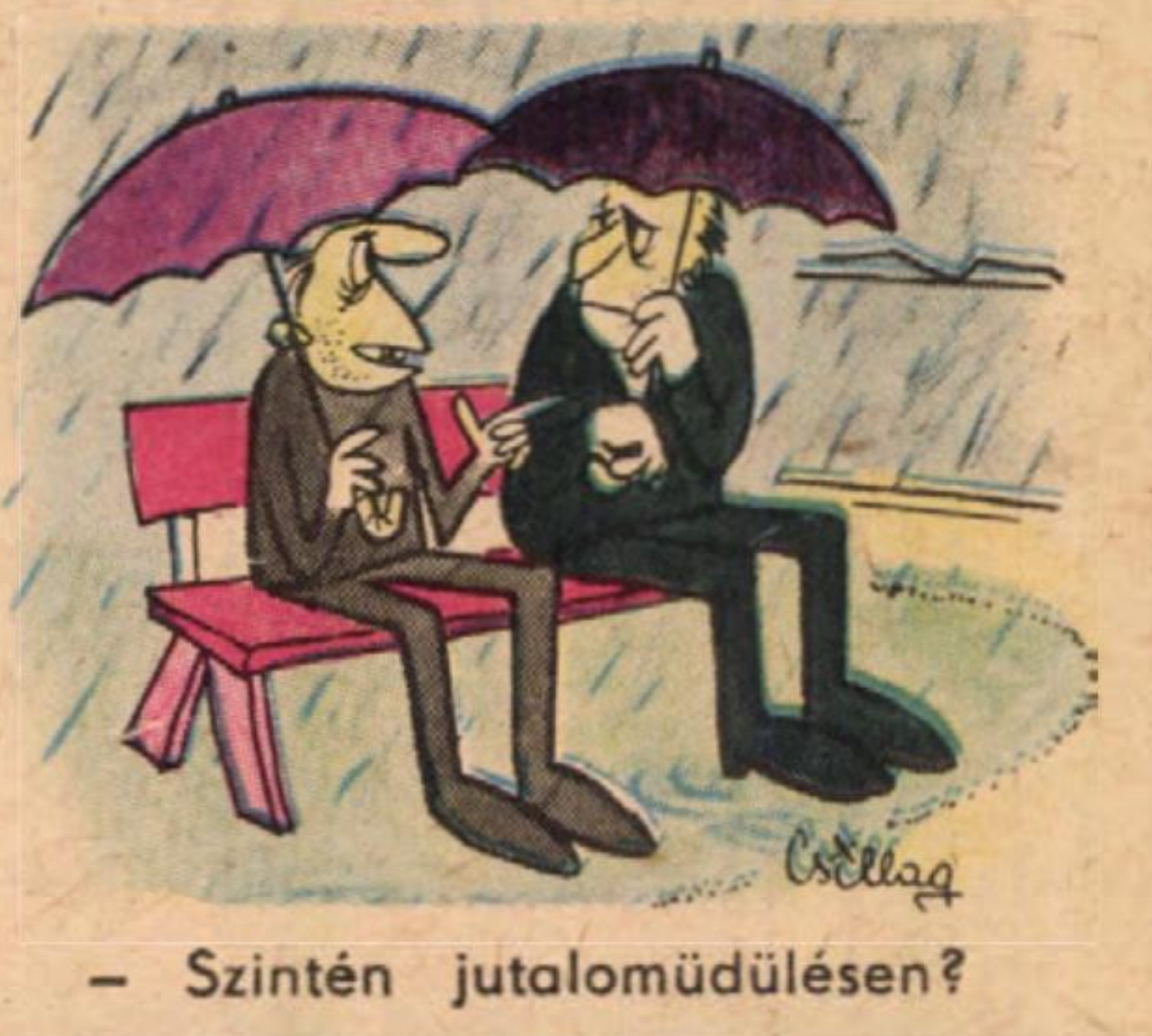

– Szintén jutalomüdülésen?

NYUGODT ÉLET KROKODILOKKAL

Amennyiben ezen a téren nyilvántartanak világcsúcsot, úgy a 24 éves dél-afrikai Jack Seale bizonyára csúcsteljesítményt mondhat magáénak azzal, hogy teljes 5 napot töltött öt krokodillal egy 6×9 méteres ketrecben. Mindez a transvaali Brits-ben történt. Seale elmondta, hogy élete legnyugodtabb öt napja volt ez a rövid időszak. Senki sem bántotta, senki sem veszekedett vele, senki sem tört az állására, semmit nem loptak el tőle. Teljesítménye nem kerülheti el azok figyelmét, akik a nyugodt élet titkát keresik.

TÖRTÉNET LOS ANGELESBŐL

Leül a hippi a borbélyszékbe, majd megkérdezi a borbélyt:

— Nem maga nyírt meg engem legutóbb?

— Nem! — rázza a fejét a borbély. — Én még csak egy éve dolgozom itt!

A KIKÜLDETÉS MÁMORÁBAN

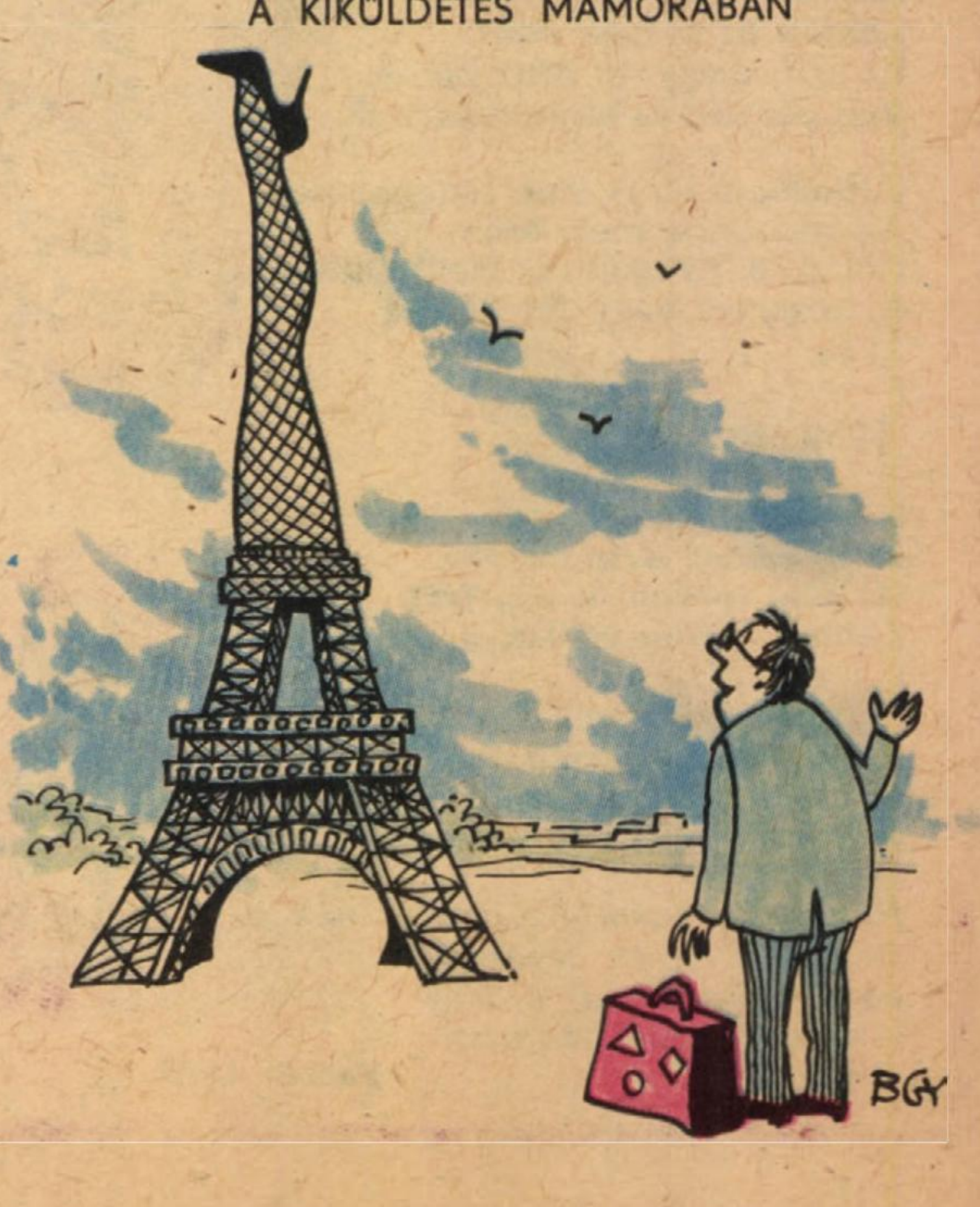

SZOVJET HUMOR

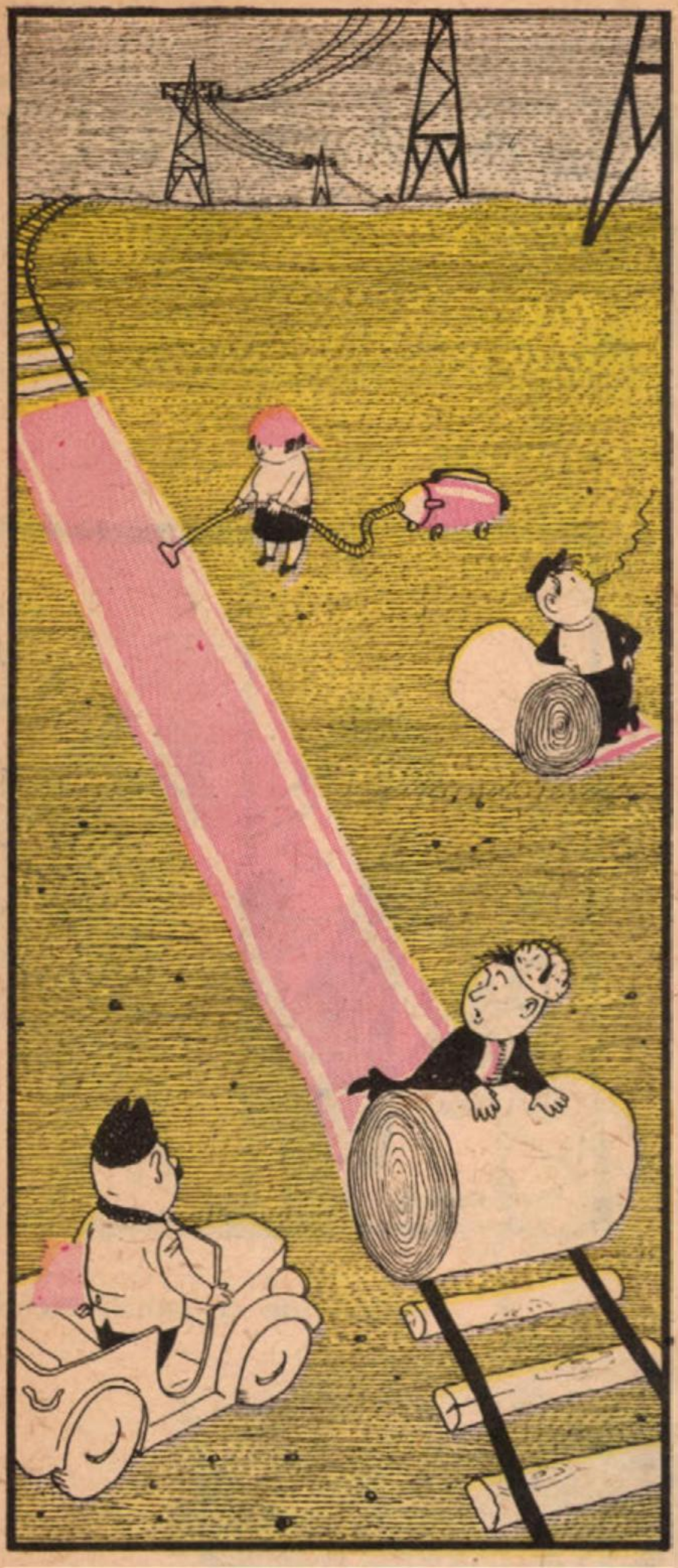

– Hagyják abba! Nem a vonattal érkezik az igazgatónk, hanem repülővel!...

TÜRELMETLEN TITKÁRNŐ

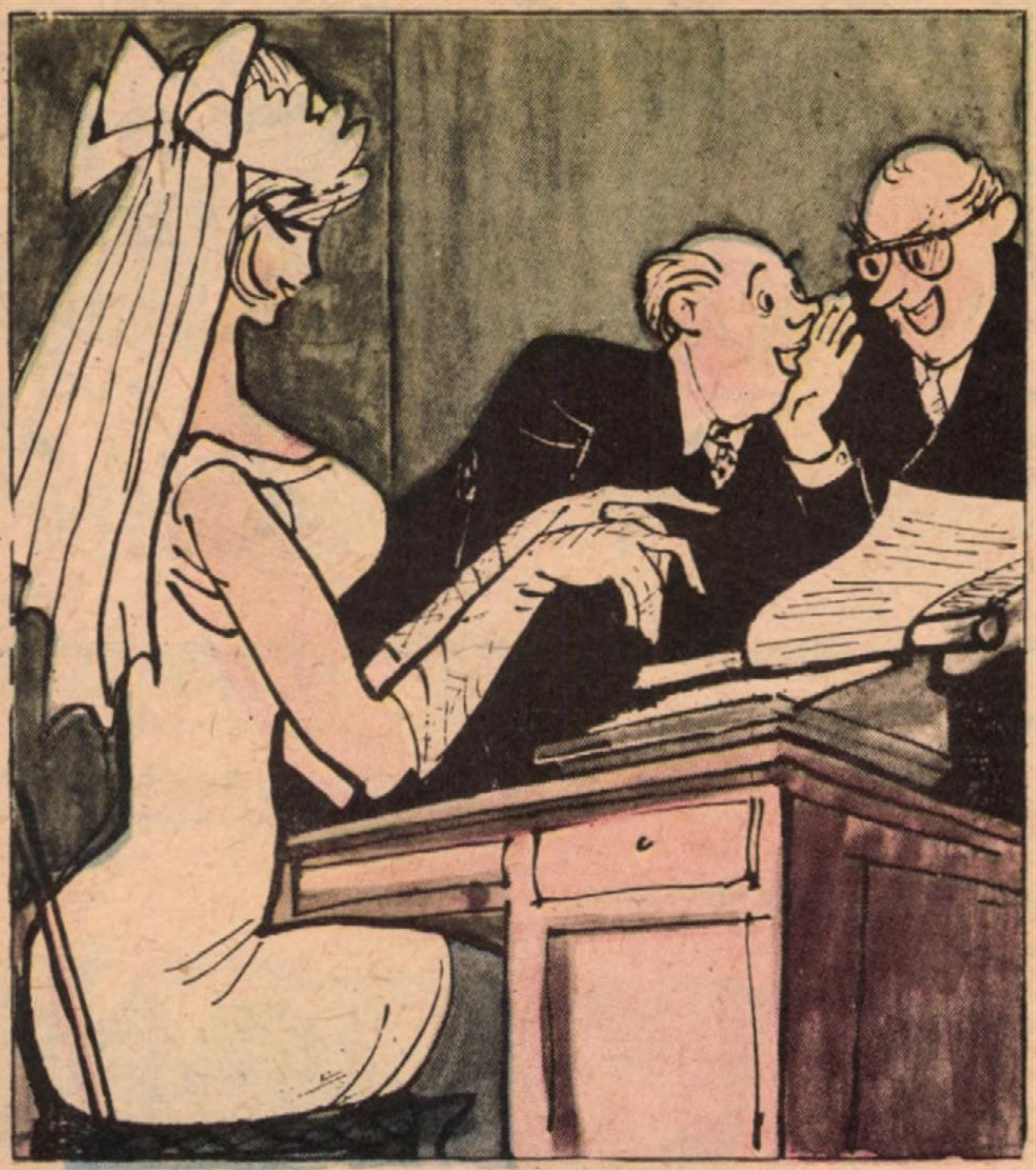

– Még nem tudja, hogy kihez, de már alig várja, hogy férjhez menjen...

KORSZERŰ MUNKAERŐ

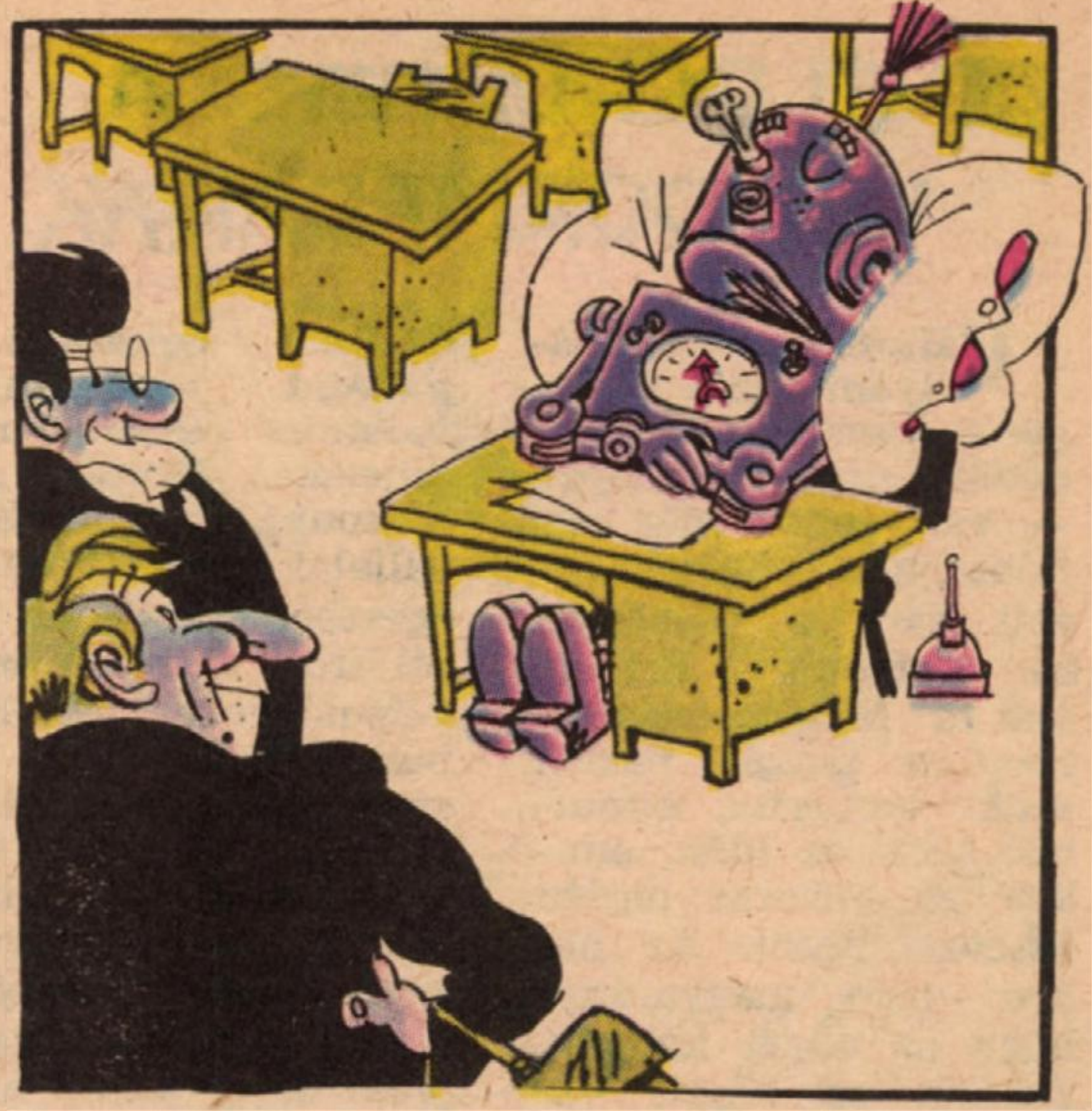

– Azelott ezt a munkát húszan végezték!

MÉLTÓ VÁLASZ

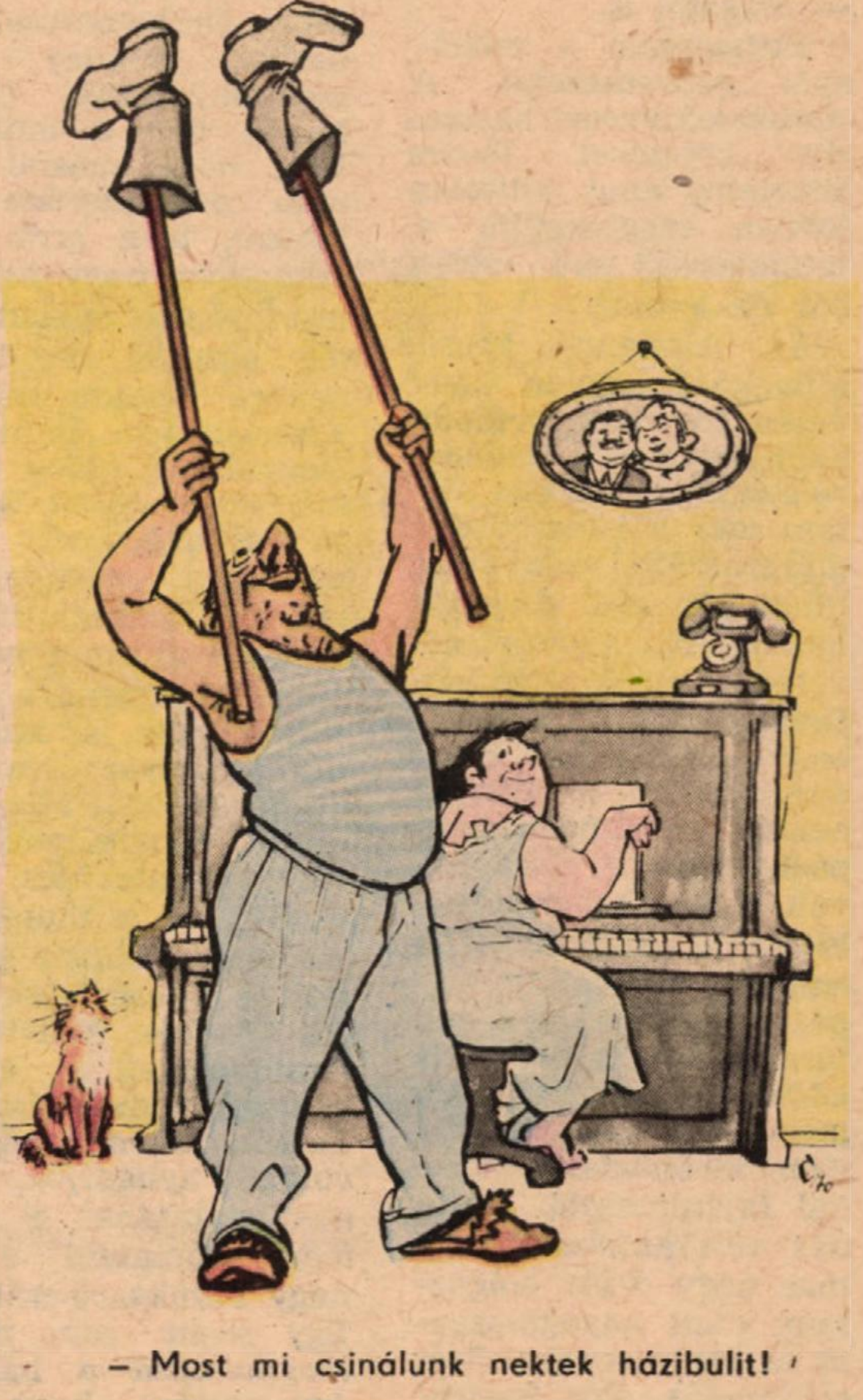

– Most mi csinálunk nektek házibulit!

A DILETTÁNS

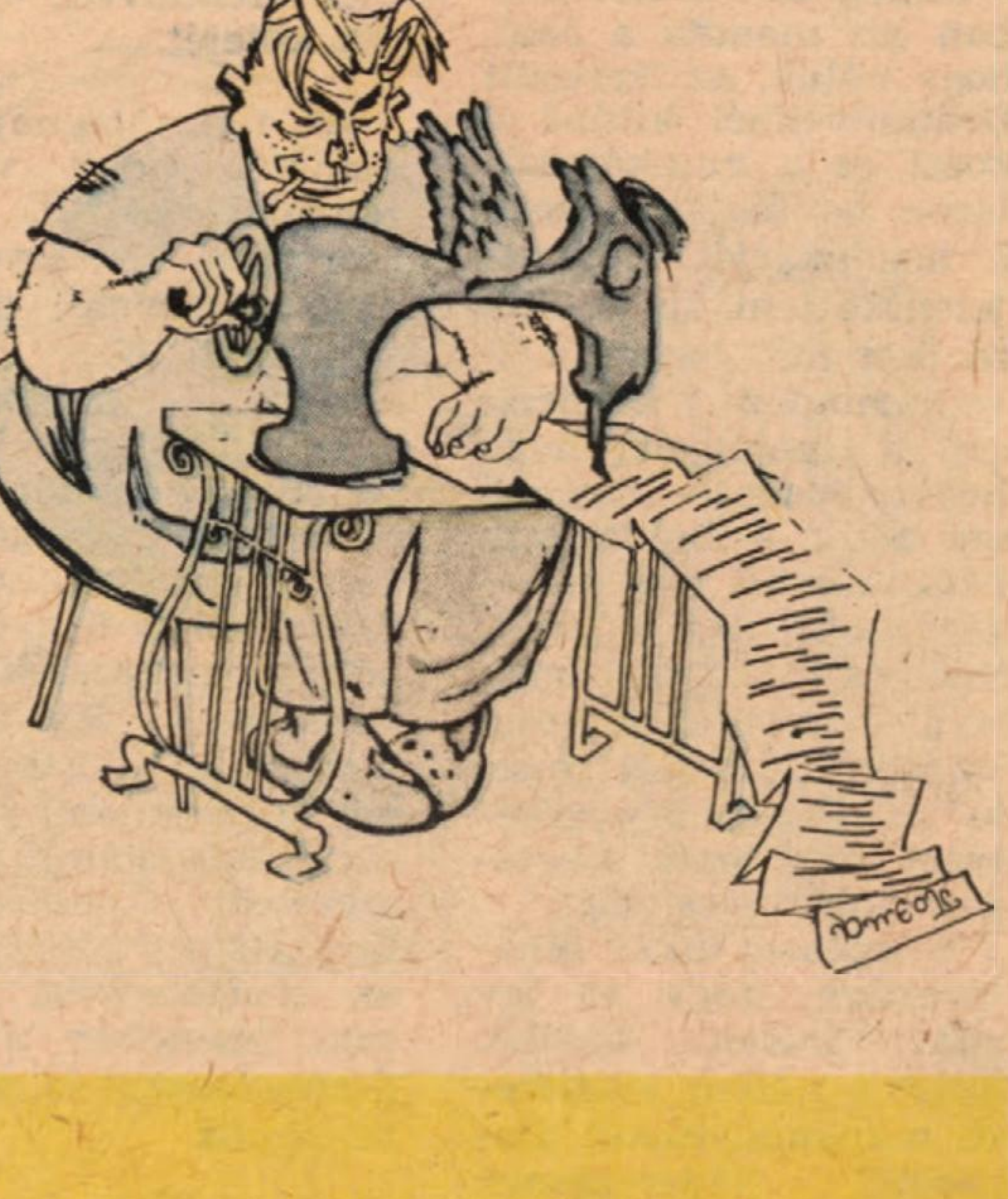

VICCEK A MOSZKVAI „KROKODIL"-BÓL

Látja a kisfiú a moziban, amint az indiánok befestik az arcukat, és megkérdezi az apjától, miért teszik ezt.

— Háborúra készülődnek.

Este, odahaza, a gyerek ijedten mondja az apjának:

— Fussunk, apu, a másik szobában anyu háborúra készülődik.

*

— Ilonka, mondja, férjhez menne maga egy komplett hülyéhez csak azért, mert az illetőnek autója van?

— Hát... hirtelen nem is tudom, mit feleljek... a maga ajánlata olyan váratlanul ért...

Megkérdik a naplopót:

— Miért hasogatja maga ülve a tűzifát?

— Már megpróbáltam fekve — válaszolja —, de úgy nagyon kényelmetlen.

*

— Milyen gyönyörű az ön kutyája! Valószínűleg nagyon okos is.

— Meghiszem azt! Képzelje, tegnap este sétálunk az utcán, és én odaszólok neki: „Van egy olyan érzésem, hogy valamit otthon felejtettünk." Mit gondol, mit tett erre?

— Haza szaladt és elhozta azt a bizonyos dolgot?

— Nem, leült és töprengve vakarni kezdte a füle tövét hogy mit is felejthettünk otthon!

*

Jean meglátogatja gyerekkori barátját, aki időközben megnősült, és egy gazdag szatócs lányát vette el. Megpillantván a feleséget, Jean odahajol a barátja füléhez:

— Te szerencsétlen, hogyan vehettél el egy ilyen vénlányt? Ráadásul még bandzsít is, és púpos, sánta...

— Beszélhetsz hangosan — mondja a barát. — Süket is.

*

A lord magához hívatja a főszakácsát:

— Holnap érkezik az anyósom. Tessék, felírtam, melyek a kedvenc ételei.

— Értem, uram.

— Még nem fejeztem be. Ha csak egyet is elkészít a listán szereplő ételek közül, azonnal elbocsátom!

KULTURÁLIS MUNKÁSOK TAPASZTALATCSERÉJE

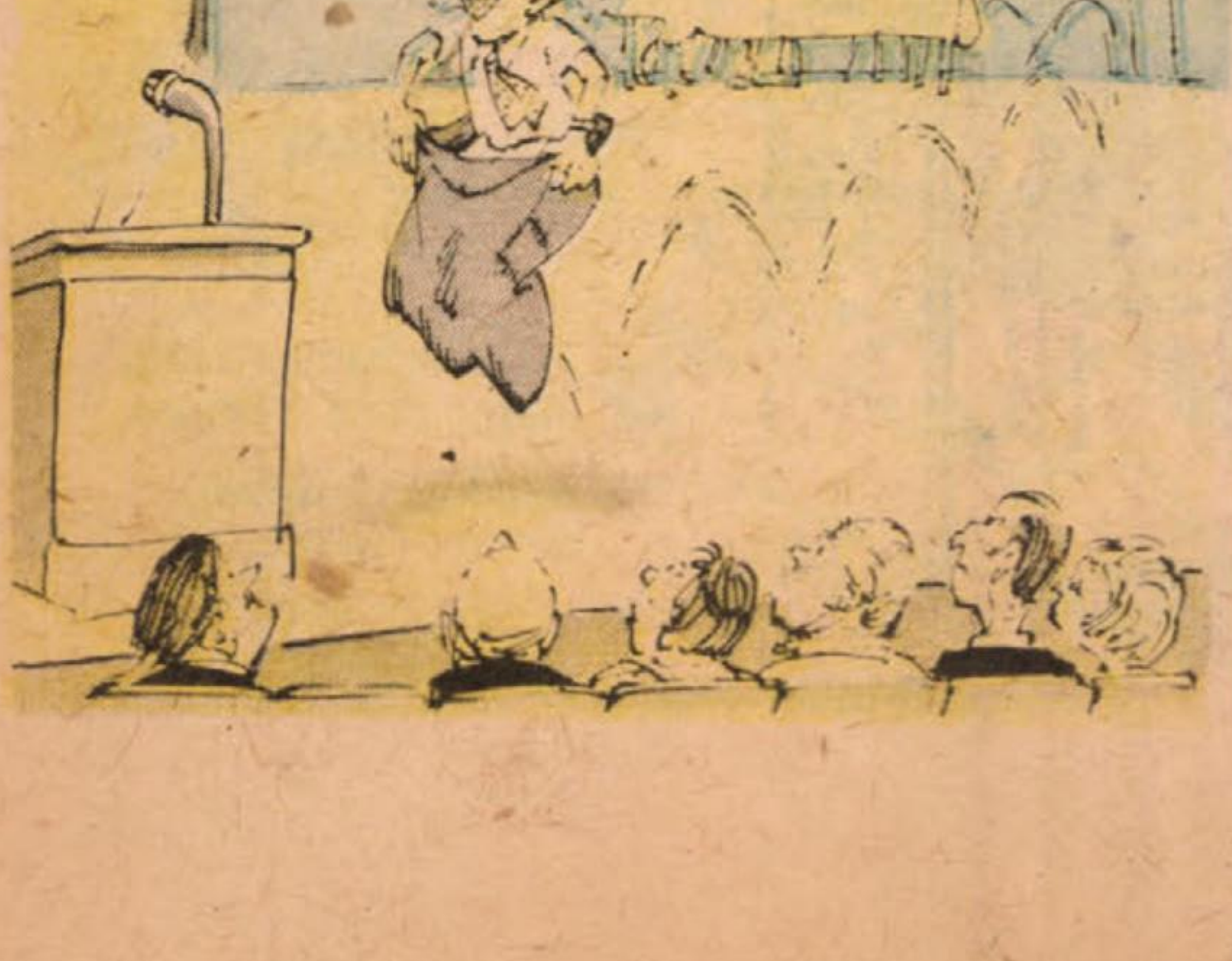

ELREPÜLTEK A VÁNDORMADARAK

Változatos életpályám azzal a tragikus eseménnyel kezdődött, hogy egy napon — van ennek már egy hónapja is — ferdén nézett rám a csöbönyei tsz elnöke. Érthető volt a felháborodásom: rám ne nézzen ferdén senki emberfia, elmúltak azok az idők, amikor az emberre ferdén lehetett nézni. Az nekem nem magyarázat, hogy az elnök kancsal. Inkább ne nézett volna rám! Akkor azt sem veszi észre, hogy kissé pántlikás a kedvem, ami nem bűn, mert ha vidám a dolgozó, jobban megy a munka — magától is.

Otthagytam a csöbönyei szövetkezetet. A munkakönyvem harmadik kötetével Pestre utaztam, ahol állítólag jobban megbecsülik a munkaerőt, ami ugyebár én lennék.

Az Általános Profil Műveknél nagyon kedvesen fogadtak, érthető, hogy levettek a lábamról, amin úgyis alig álltam már a bánatomban elfogyasztott sok szesz miatt. Az első csalódás akkor ért, amikor átvettem a munkaruhát. Divatjamúlt kezeslábast adtak, okker színben, ami nem előnyös nekem. A nadrágnak párhuzamos szabása volt, holott azt mindenki tudja, hogy a jobb emberek manapság trapéz vonalú nadrágban járnak. Még aznap el is adtam egy ötvenesért, mert nem hagyom magam kiröhögtetni. Sokkal fájdalmasabb csalódás volt azonban, hogy már négy órája dolgoztam, mint anyagmozgató és sehol semmi. Sem előléptetés, sem fizetésemelés, pedig azt ígérték, hogy ebben az üzemben perspektívám lesz.

Aznap este a kocsmában azt mondta a Jani, hogy náluk, az Egyesült Drótműveknél kitűnő a koszt és a munkásszálláson be fogják vezetni a koedukációt. Másnap jelentkeztem. Itt is kitörő örömmel fogadtak. A munkaügyis kifejezte azt a reményét, hogy hosszú ideig — legalább egy hétig — boldogítom őket, ami itt már törzsgárdatagságnak számít. Nem rajtam múlt, hogy nem így történt. A koszt valóban nem volt rossz, de az Eszterházy-rostélyost az ötödik feleségem jobban csinálta.

Kilépésem után elhatároztam, hogy ez így nem mehet tovább. Ezért a nálam jelentkező munkaügyiseket alaposabb káderezésnek vetettem alá. Mindegyiktől bekértem a vállalat önéletrajzát, valamint részletes referenciákat. Voltak, akik bársonypárnán hozták a vállalat kitüntetéseit és egészbőr-kötésben a cégről írott kedvező sajtóvéleményeket. A Központi Sróf Tröszt látszott a legszimpatikusabbnak, mert róluk több cikk azt írta, hogy megbecsülik a dolgozókat. Nekem pedig a megbecsülés a gyenge oldalam, s ezzel közel lehet férni a szívemhez.

A fogadtatás kellemes volt, a zenekar a kedvenc nótámat húzta, a koktél ellen sem emelhetett volna kifogást senki. De hamarosan kiderült: mindez csak szemfényvesztés. Olyan hajtás volt a műhelyben, hogy másfél óra után pánikszerűen kiléptem, még arra sem volt időm, hogy az előleget visszafizessem. Ettől kezdve az ösztöneimre bíztam magam. Kísérleteztem, mint egy megszállott, hátha megtalálom az igazit. A Satu Konszernnél már majdnem megpályáztam a hűségjutalmat, mivel több mint három napot töltöttem a bérjegyzékükön, amikor az Első Magyar Kopácsgyárba hívtak, átlagbérszint egyensúlyozónak. Itt a fizetés kicsi volt ugyan, de a munka is kellemes; csupán a vezető beosztású fejek magas fizetését kellett ellensúlyoznom az átlagbérszint kimutatásokon. Talán innen mentem volna nyugdíjba, ha nem csábítanak el újra, mert borzasztó ez a nagy munkaerő-csábítás. Egy szent sem tudna megmaradni a helyén! Így történt, hogy egy hónap alatt befejeztem munkakönyvem harmadik kötetét és megkezdtem a tízkötetesre tervezett életművem negyedik kötetét.

A Laja tegnap azt mondta, hogy valami rendelet készül, mely csorbítani igyekszik azon alapvető emberi jogainkat, hogy ott és annyit dolgozzunk, amennyi jólesik. Érthető, hogy elkeseredtem, de a Laja megvigasztalt és tájékoztatott, hogy ez csak Budapestre és néhány megyeszékhelyre vonatkozik. Így mindjárt más. Pesten már úgyis majdnem mindenütt dolgoztam, és én szeretem a vidéket is. Épp itt az ideje, hogy az iparttelepítési program keretében a vándormadarakat is decentralizálják.

Ősz Ferenc

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Milyen fesztivált rendeznének?

Szűr-Szabó József:

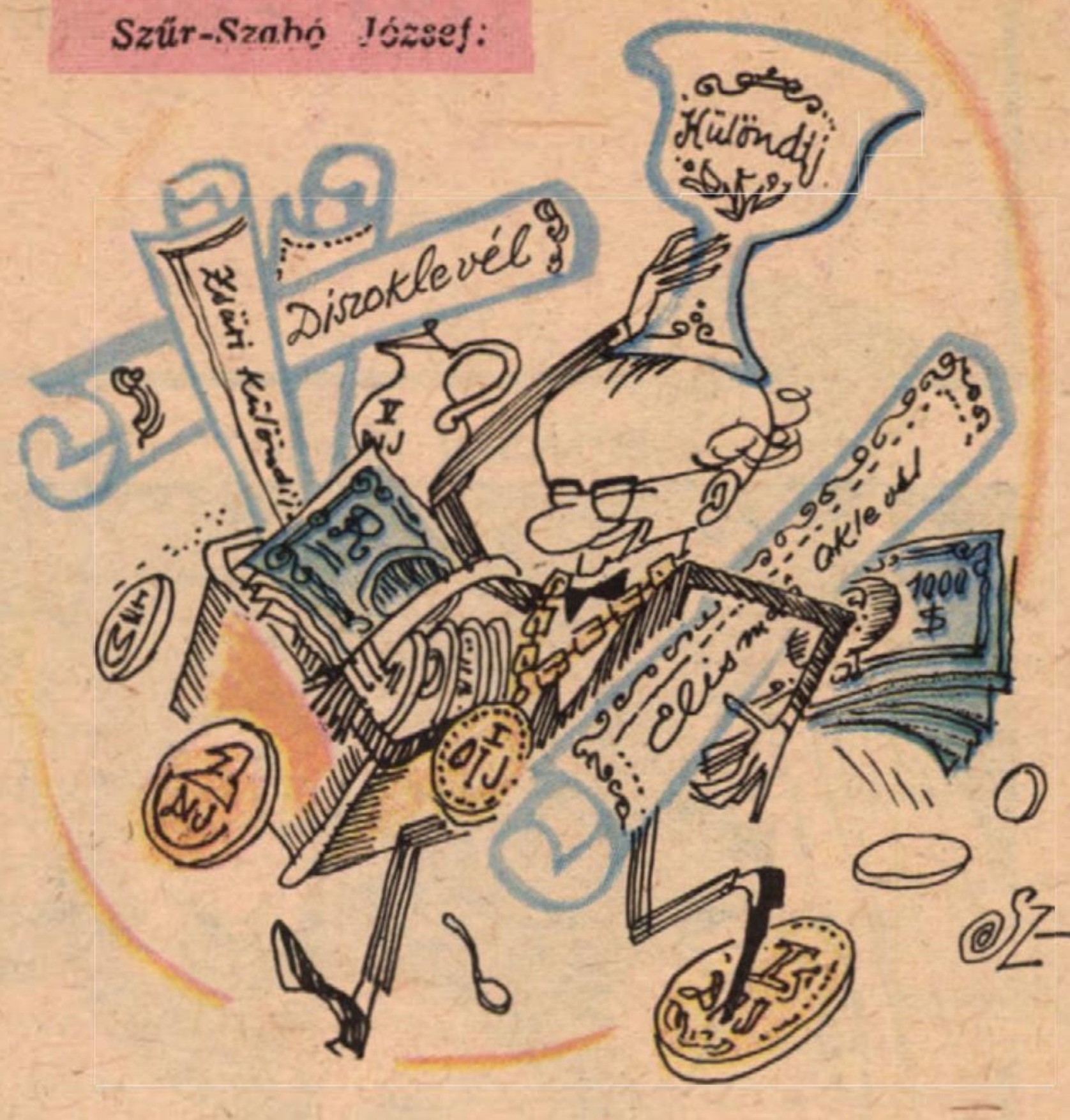

– Olyan fesztivált, ahol minden díjat én vinnék haza!

Barát József:

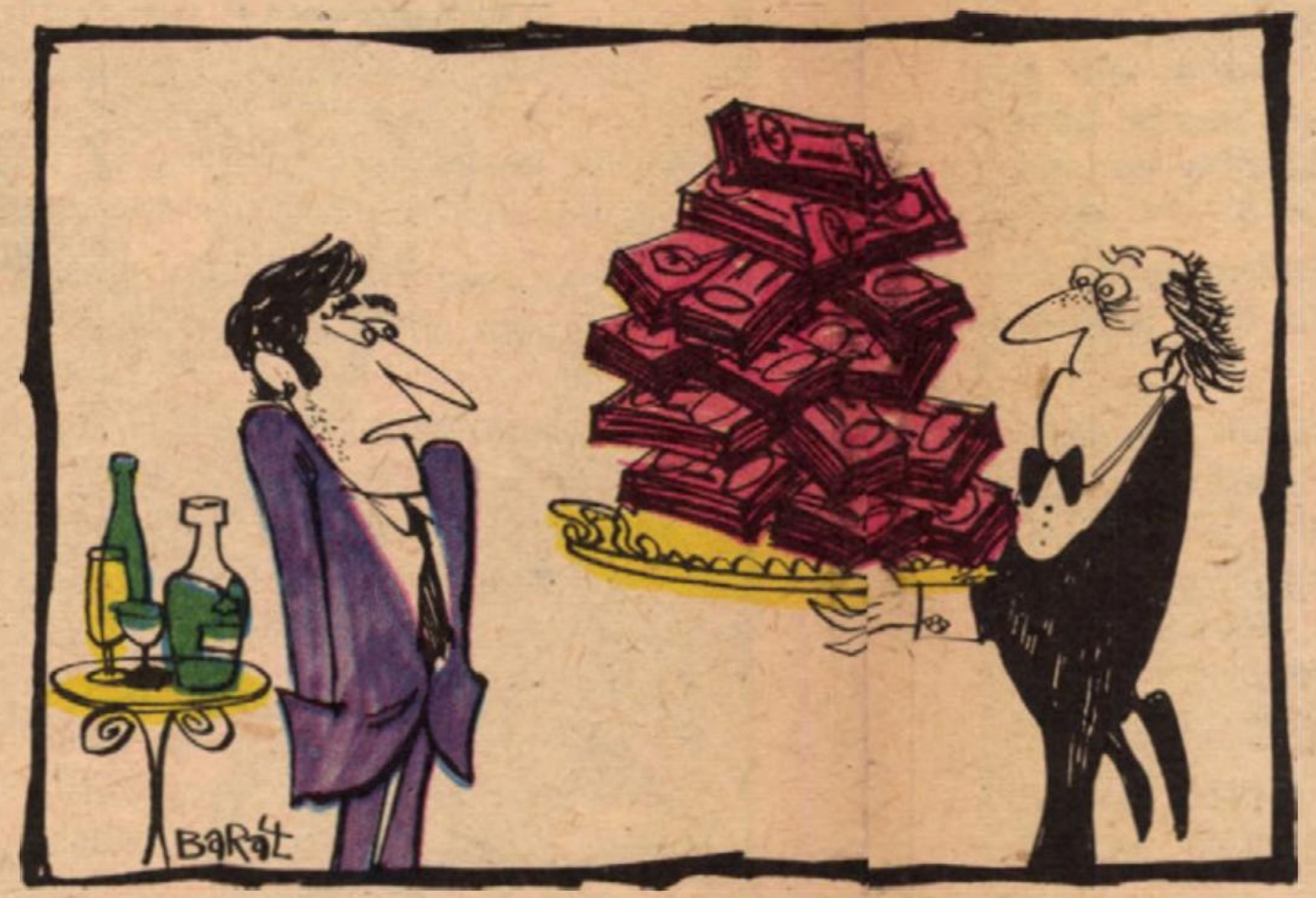

– Adják ide a pénzt, majd kitalálok valamit.

Balázs-Piri Balázs:

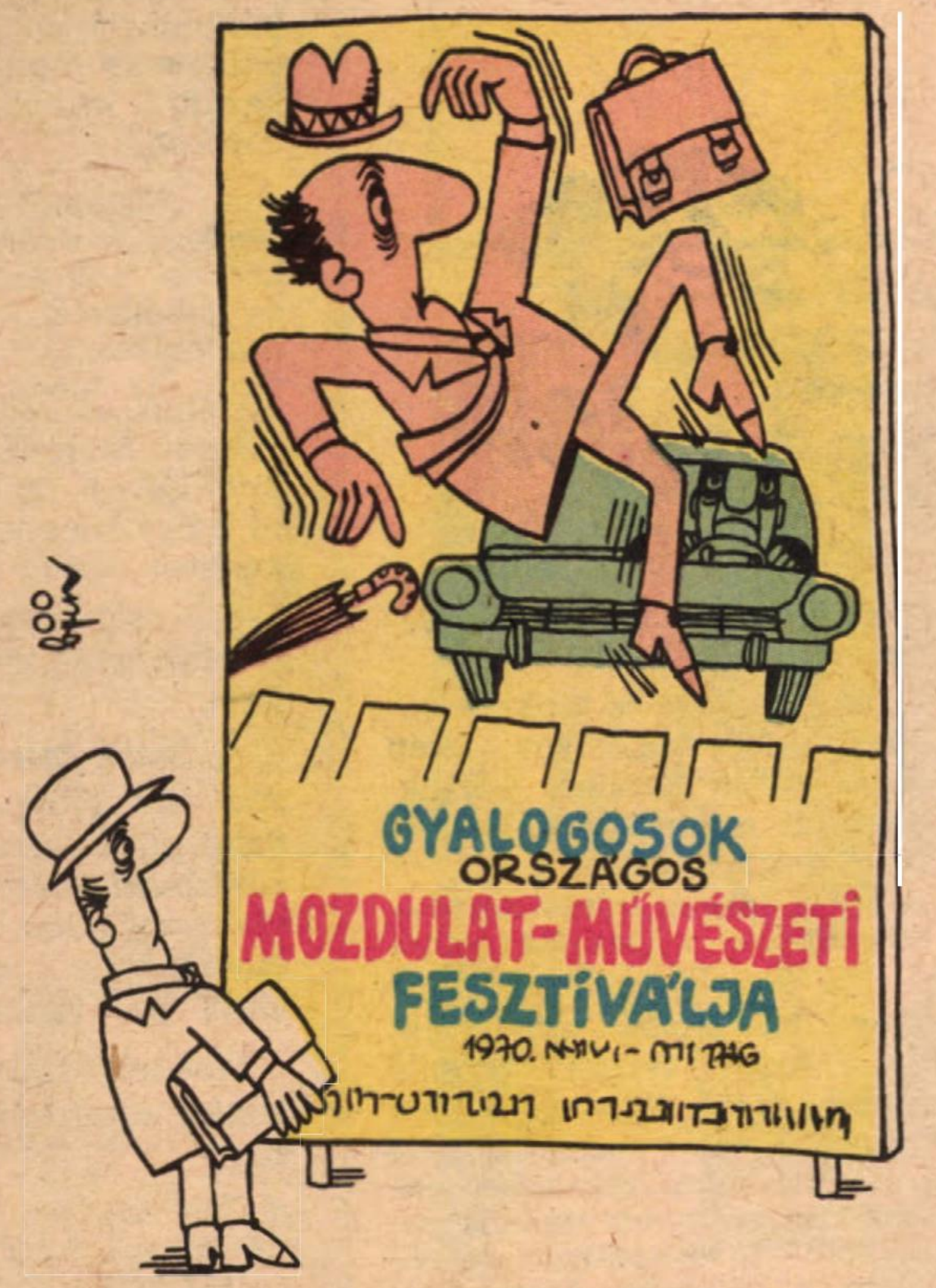

Erdei Sándor:

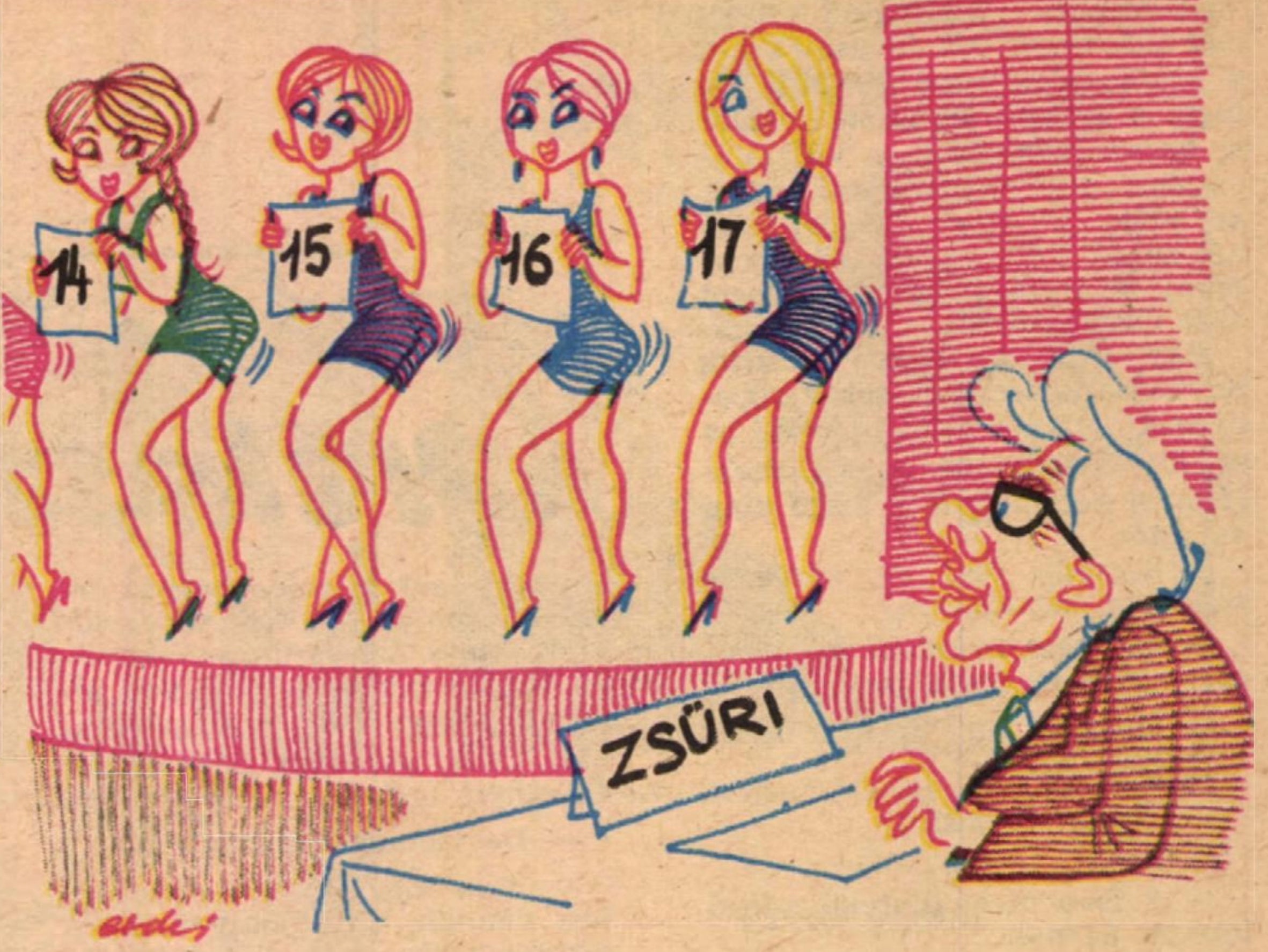

– Pop-fesztivált.

Császár Tamás:

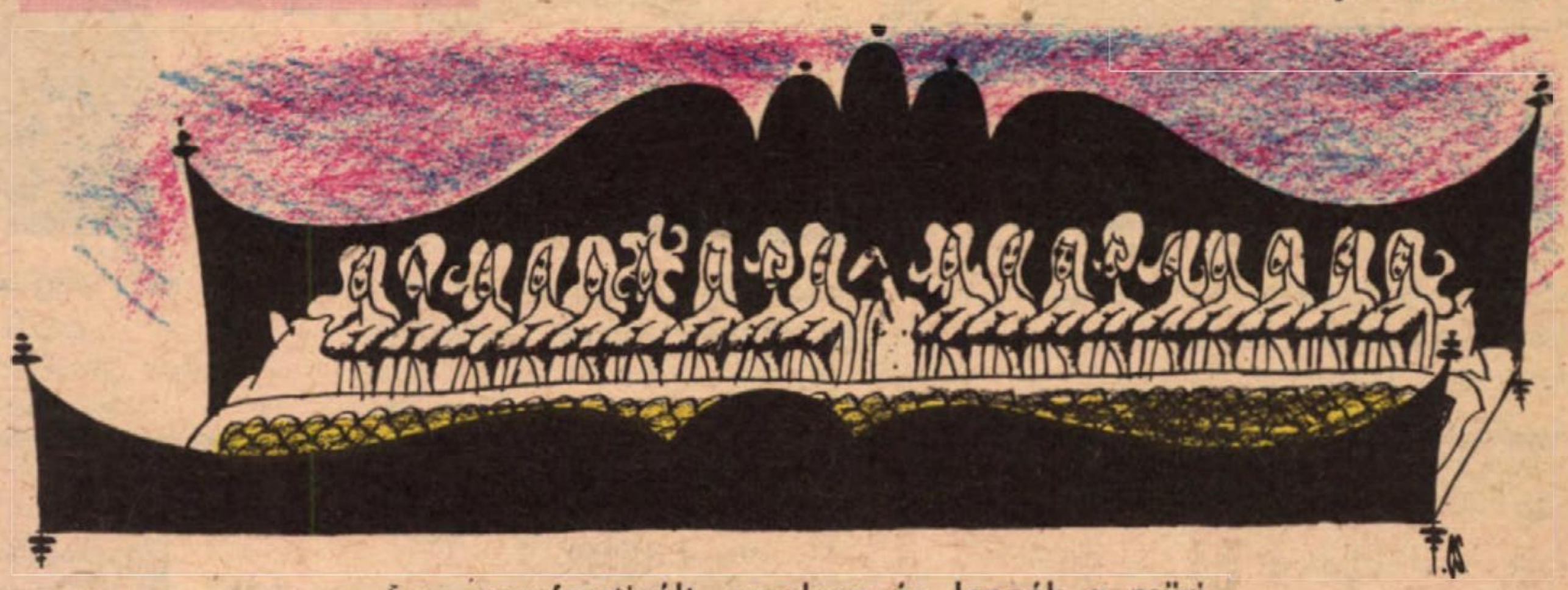

– Egy szex-fesztivált, amelyen én lennék a zsüri.

Sajdik Ferenc:

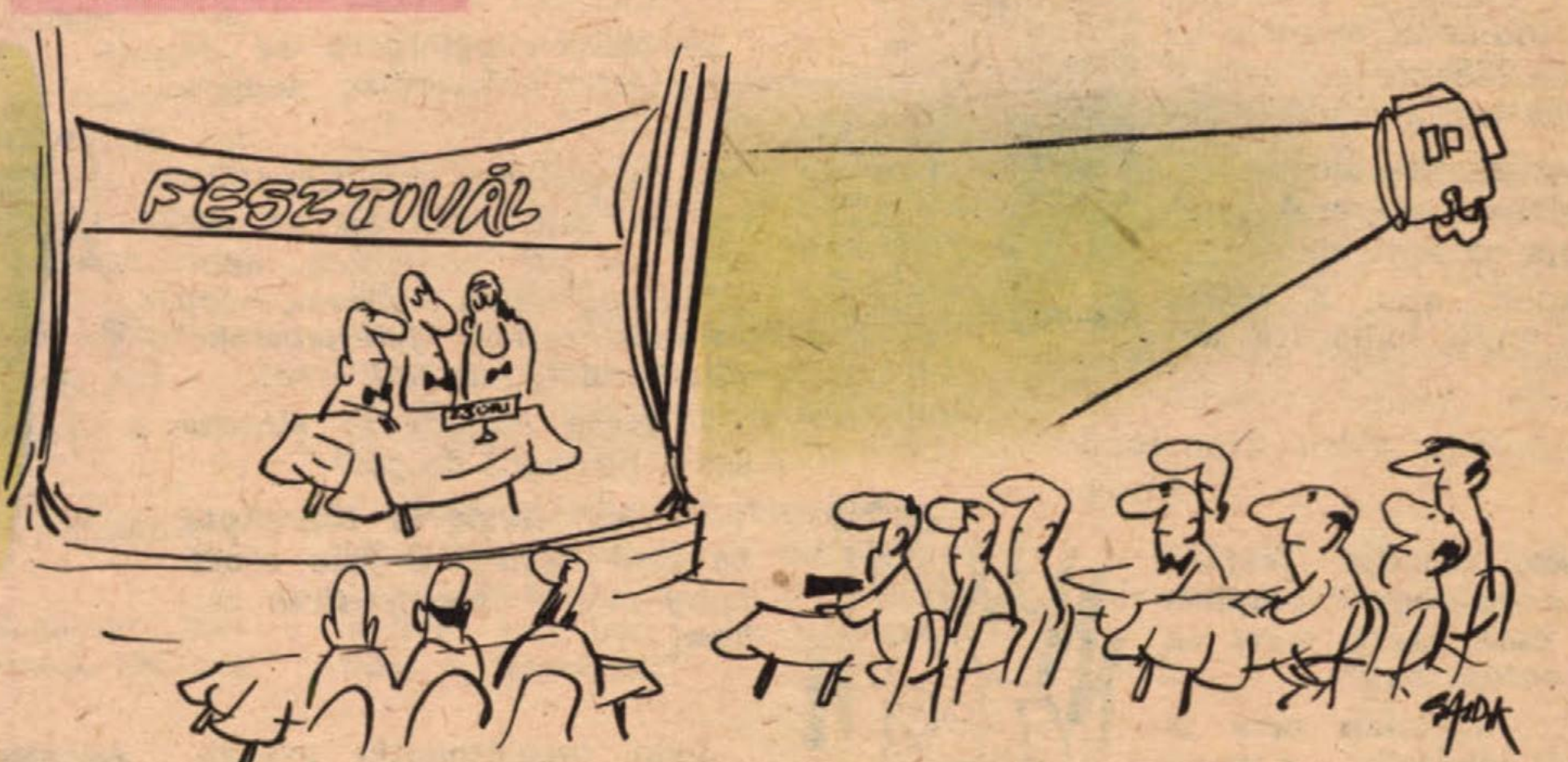

– A fesztivál-zsürik fesztiválját.

Tó Gyula:

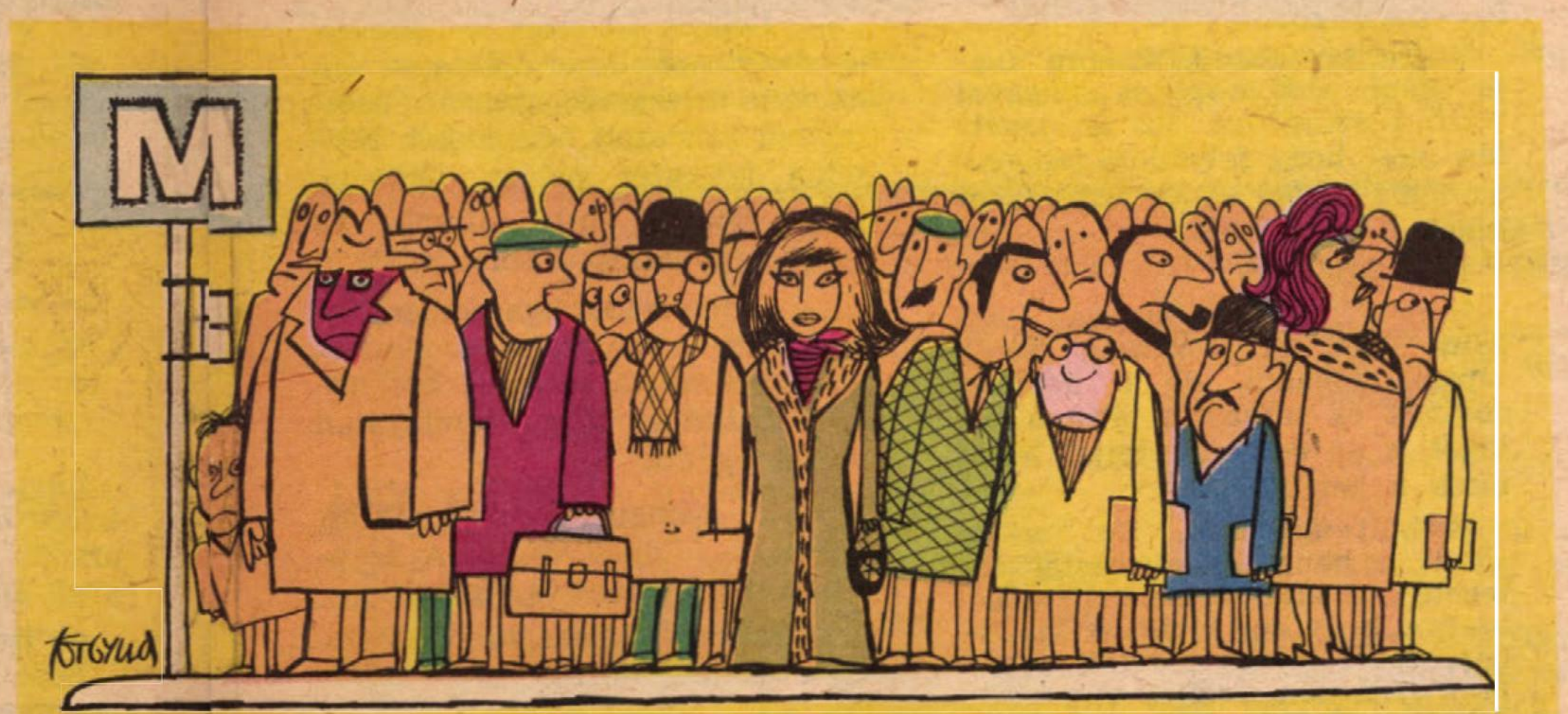

– Utasfesztivált, mert mindig rengeteg résztvevőre számíthatok...

Várnai György:

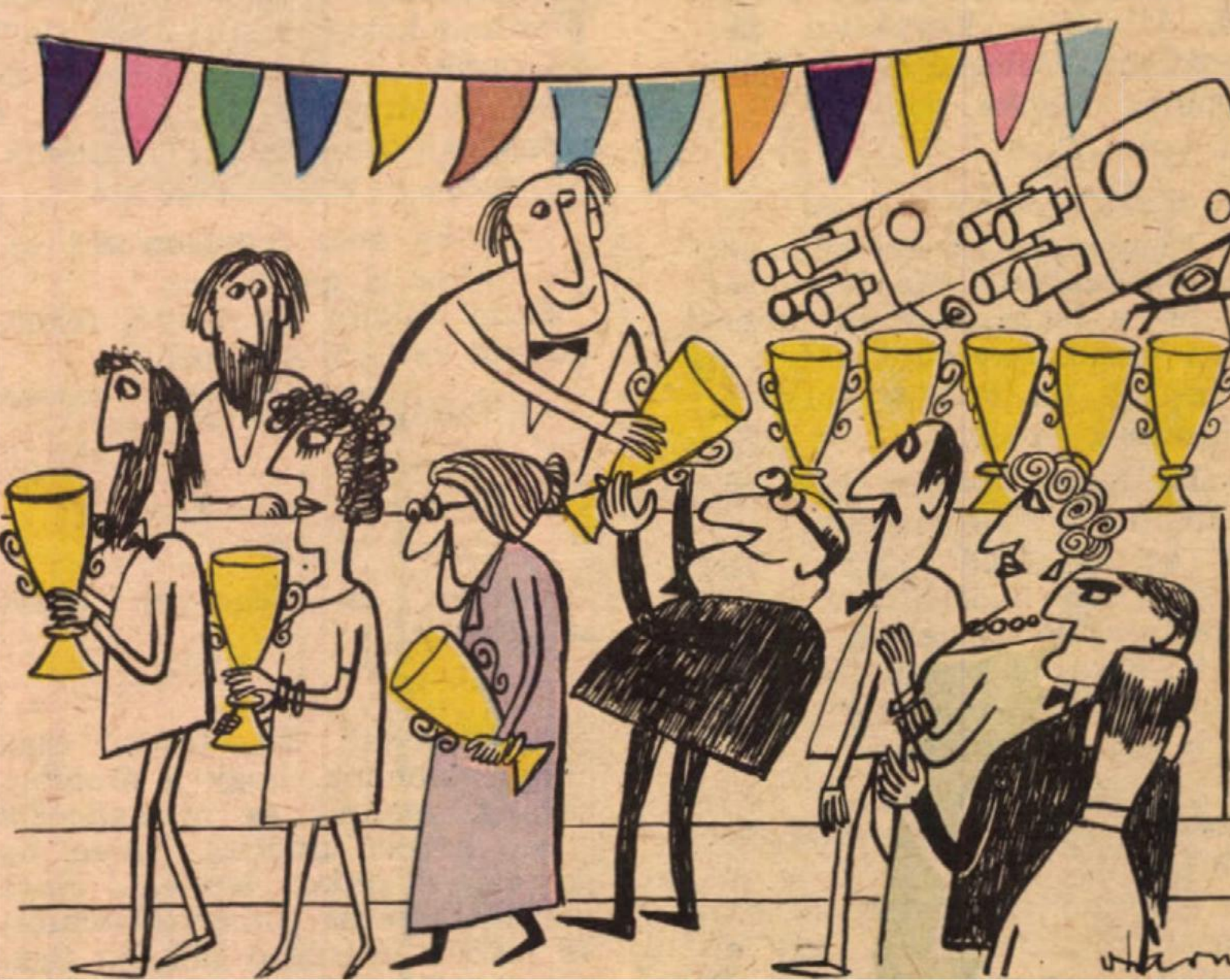

– Teljesen mindegy. Fontos, hogy mindenki kapjon díjat.

Vasvári Anna:

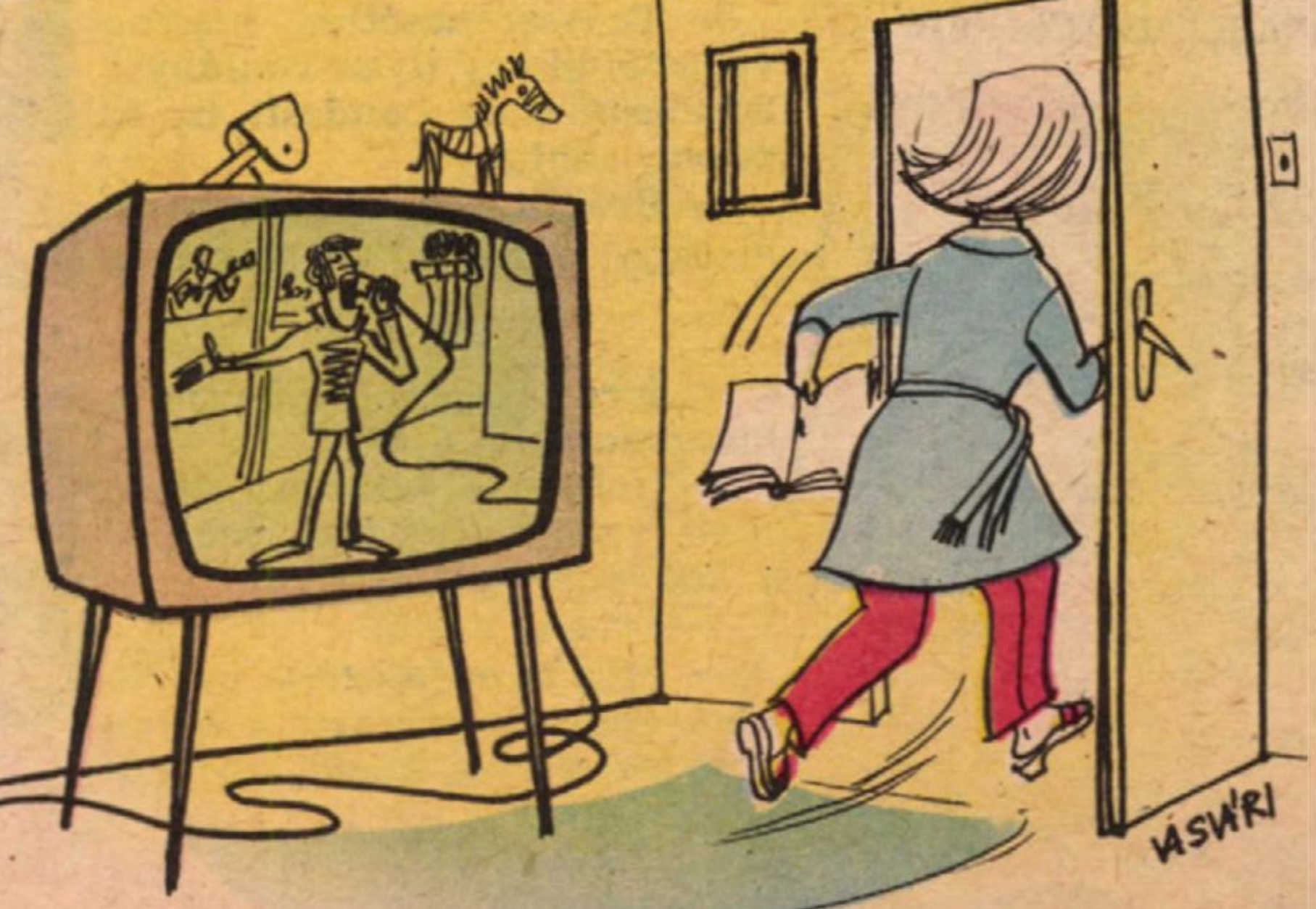

– Táncdalfesztivált, mert, mint látható, nagyon érdekel...

Endrődi István:

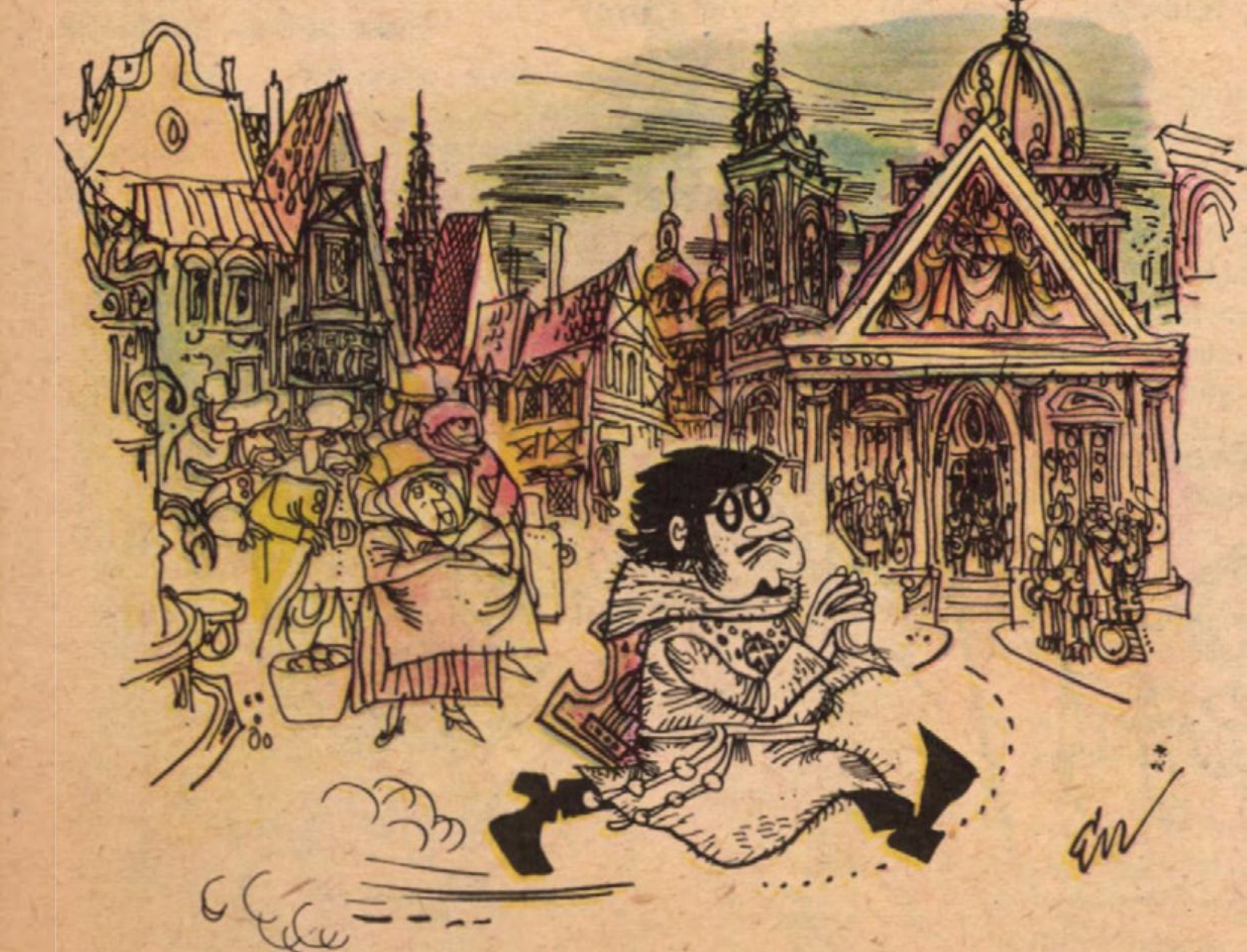

– Középkori beat-fesztivált!

Hegedűs István:

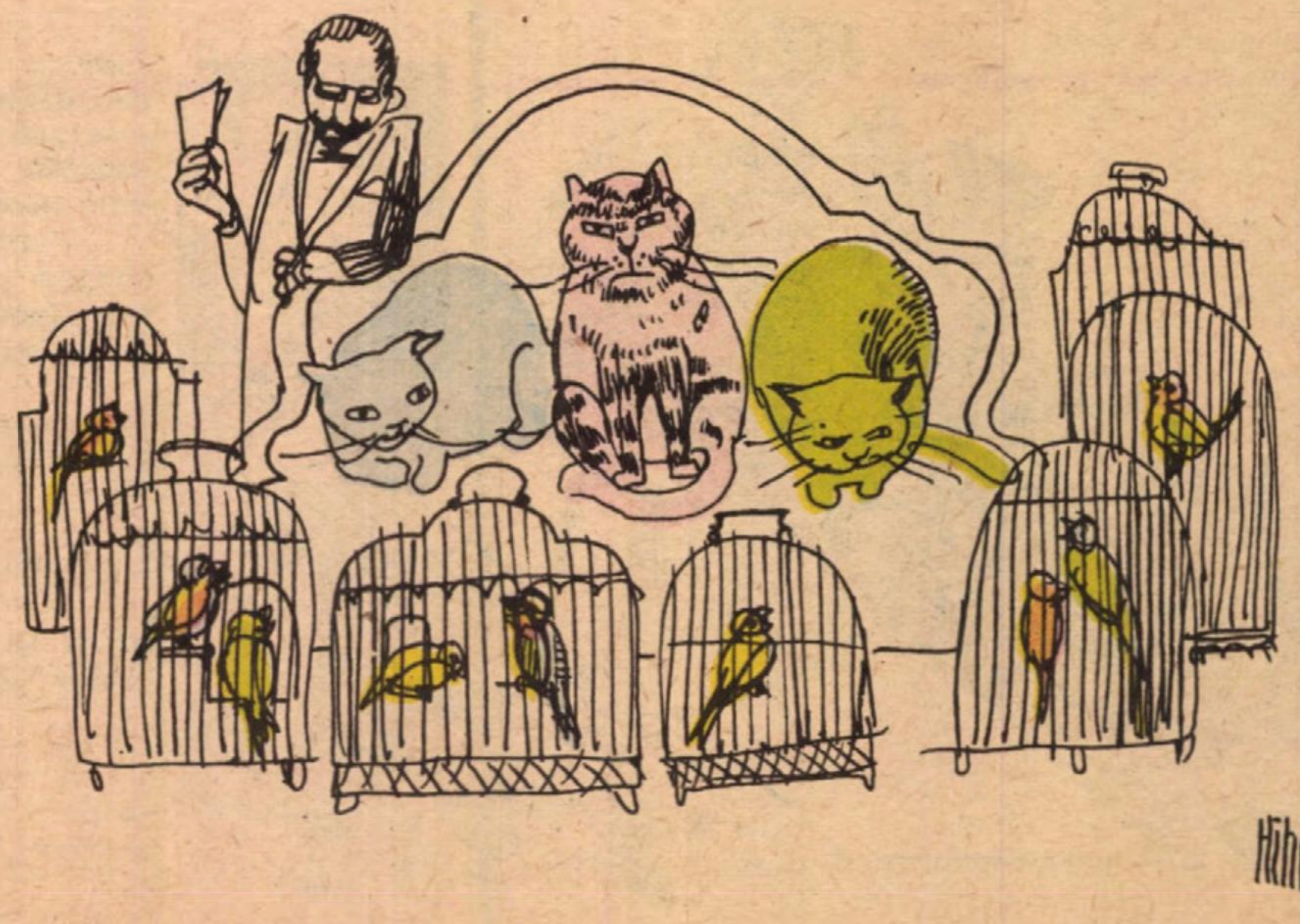

– Énekesmadár-fesztivált, szigorú zsürivel.

A HUMOR MESTEREI

RÁKOSI VIKTOR:

a karakaszi tolvajok

Don Alvarez, a híres énekes, óriási diadalokat aratott a karakaszi operában. Mindennap kifogták kocsija elől a lovakat. Ha lóvasútra ült, a közönség azonnal leszállt, kifogta a lovakat és húzta tovább a kocsit. Csak ha a villamosvasútra ült, akkor nem fogták ki előle a lovakat, mégpedig két okból. Ezek egyikét megmondom: Karakaszban még nem volt villamosvasút.

Egy este, a Faust második felvonása után, egy sötét köpenyeges, álarcos alak lépett be az öltözőszobájába s egy szekrénnyel betámasztotta maga után az ajtót.

— Kicsoda ön? — kérdé a tenorista sápadtan.

— Azt nem mondom meg. Sőt arcomat sem fogja meglátni.

— Micsoda ön?

— Mit gondol?

— Titkos drámaíró.

— Nem.

— A Dob utcai álarckölcsönző intézet ágense.

— Nem.

— Egy gégerepedt tenorista, aki el akar tenni engem láb alól.

— Uram, ön kevéssé ismeri az amerikai viszonyokat. Én az Első Általános Karakaszi Összeesküvők Betegsegélyző Egyesületének elnöke vagyok.

— Mit akar?

Az idegen leült.

— Nagyon fontos dologban jöttem uraságodhoz. Ma Karakaszban ön a legnépszerűbb ember. Álljon összeesküvésünk élére, és tíz órakor ön lesz a karakaszi köztársaság elnöke.

— De hiszen katona kell oda, aki verekedni tud!

— Dehogy kell katona. Első elnökünk egy ökörhajcsár volt, a másik egy lovászmester, a harmadik doktor, a huszonötödik kígyóbűvölő, a hetvenötödik ügyvéd, a századik patikus...

— Kérem, ne folytassa. Hány elnökük volt tulajdonképpen eddig?

— Valami háromezer, a köztársaság fönnállása óta. Egy elnök átlag öt napig uralkodott. És ezek közül talán tíz halt meg természetes halállal... ami alatt az értendő, hogy a csatatéren... a többit fölakasztották, vízbe fojtották, kerékbe törték vagy lassú tűzön megsütötték.

— Kissé mozgalmas pálya.

— Az. De különben nem rossz.

— Mi fizetése van?

— Fizetés? Micsoda barbár országból jön az úr? Nálunk egyáltalán nincs fizetés, hanem körülbelül félhivatalosan meg van állapítva, hogy ki-ki mennyit lophat. Csak az elnök kivételével. Ő annyit lophat, amennyit akar.

— De vannak-e párthíveik?

— Most még többnyire börtönben vannak, de éjfélkor már ön kibocsáthatja őket. S ez annyival is inkább kötelességünk, mert helyet kell csinálnunk a most uralkodó párt számára.

— Hát azokat lecsukatjuk?

— Mind nem, de az elnököt, a minisztereket s az összes állami hivatalnokokat lakat alá kell raknunk... Ah, különben ez csak az általános tárgyalás... a részletes vita később kezdődik. Elfogadja-e vagy nem?

— S ha nem fogadom el?

— Arra is gondoltam.

Ezzel valami gömbölyű, fekete tárgyat vett elő a zsebéből.

— Találja ki, mi ez?

— Retek?

— Próbáljon beleharapni.

— Vasból van?

— Igen, és meg van töltve szinguríttal.

— Mi az?

— Micsoda? Én, uram, csak annyit mondok, hogy a dinamit, ekrazit, melinit és nitroglicerin ehhez képest aludttej. Nézze, ha én ezt a retket leejtem, ez a színház kétezer emberrel semmivé lesz, s uraságod mélyen tisztelt porcikái szétoszlanak a világűrben, mint a buborék, s marad, mi volt, a puszta lég!

— De csak nem ejti le a retket?

— Ha elfogadja az elnökséget, nem.

— Persze, hogy elfogadom. Régi vágyam teljesül ezzel. De azt megengedi, hogy a Faustot végigénekeljem?

— Hogyne! Hisz ez csak fokozza az ön népszerűségét. Isten önnel! A hátsó kapunál várjuk, s a kocsiját egyenesen az elnöki palotába fogjuk húzni.

Ezzel az idegen eltávozott — és ottfelejtette a szinguritbombát.

Mikor tenoristánk ezt észrevette, a hideg veríték kezdett gyöngyözni róla. Mit csináljon? Az öltöző ajtaját nem lehetett bezárni, oda tehát mindenki bemehetett és könnyen megtörténhetett volna a katasztrófa. Kezébe vette a félelmes dolgot. Mi is lehet az a szingurit? A vízbe tegye? De hátha attól is elsül. Rettenetes ilyen veszedelemmel lenni egy szobában és játszani egy színházban.

Végre határozott. Zsebre fogja tenni a bombát és magával viszi a színpadra. Ez az egyetlen mód, hogy folytonos felügyelet alatt legyen, és ne ártson senkinek.

Úgy tett.

Hanem őrült izgatottság vett rajta erőt. A közönség dörgő tapssal fogadta, de ő kéknek, zöldnek és sárgának látta a világot, s az emberek fejjel lefelé ültek a helyükön.

Próbált énekelni. De torkán akadt a hang. A karmester integetett, ő kitátotta a száját, akkorára, hogy egy víziló se különben, végre hanghoz jutott, s valami hallatlan üvöltés tört ki az isteni gégéből.

Özönvíz előtti állatok filharmóniai hangversenyén a vén basszista masztodonok hallathattak ilyen bőgést.

Mikor Afrika rengetegeiben az ugandai néger az éj csöndjében ilyen hangot hall, így szól a kedves nejéhez: „Az orangután veri a feleségét."

Don Alvarez halálsápadtan, ziháló mellel állt a színpadon. Fél keze a szívén, a másik a szinguritbombán. A közönség boszorkánytáncot járt körülötte. Az intelligencia hangosan fütyörészni kezdte a kedveltebb spanyol népdalokat.

A függönyt leeresztették, a rendező bocsánatot és türelmet kért a nagyérdemű közönségtől és jelentette, hogy egy negyedóra múlva Don Alvarez folytatni fogja az előadást.

Don Alvarez zokogva ült az öltözőjében. El sem merte árulni, hogy micsoda bomba van nála, hisz rögtön elfogták volna.

Egy negyedóra múlva egy óriási gikszerrel kezdte meg szereplését.

A hatás leírhatatlan. A színpad egy pillanat alatt tele lett naranccsal, almával, krumplival, sörösüvegekkel, botokkal, hagymakoszorúkkal. Az előrelátó gazemberek a negyedórai szünet alatt jól fölszerelték magukat.

Emellett fütty, pisszegés, dobogás, ordítozás folyt a nézőtéren.

Don Alvarez vad kétségbeeséssel rohant ki a hátulsó kapun a színházból.

Valami hetven ember várta ott: az összeesküvők. Elöl az álarcos alak.

— Uram! — szólt az álarcos — visszavonom az ajánlatot. Ön színleg beleegyezett, aztán becstelenül kijátszott bennünket. Hirtelen lejáratta magát. Örüljön, hogy bosszút nem állunk. És most adja vissza a bombámat.

— A bombádat, gazember? — rikoltotta a tenorista, s elszánt, vad idea kapta meg —, hát nesze, haljatok meg mindnyájan velem együtt.

S a szinguritbombát teljes erővel a földhöz vágta. A bomba nagyot puffant és elgurult.

— Mi ez? — hebegte a tenorista a szemeit dörzsölve.

— Mit akar? — kérdé nyugodtan az álarcos — az összeesküvők is csak lopásból élnek, s mivel egyebük nincs, ellopták a bombagyártáshoz szükséges szinguritot.

Ezzel fölvette a bombát és udvarias köszöntéssel távozott.

(1910)

HIRDETÉS

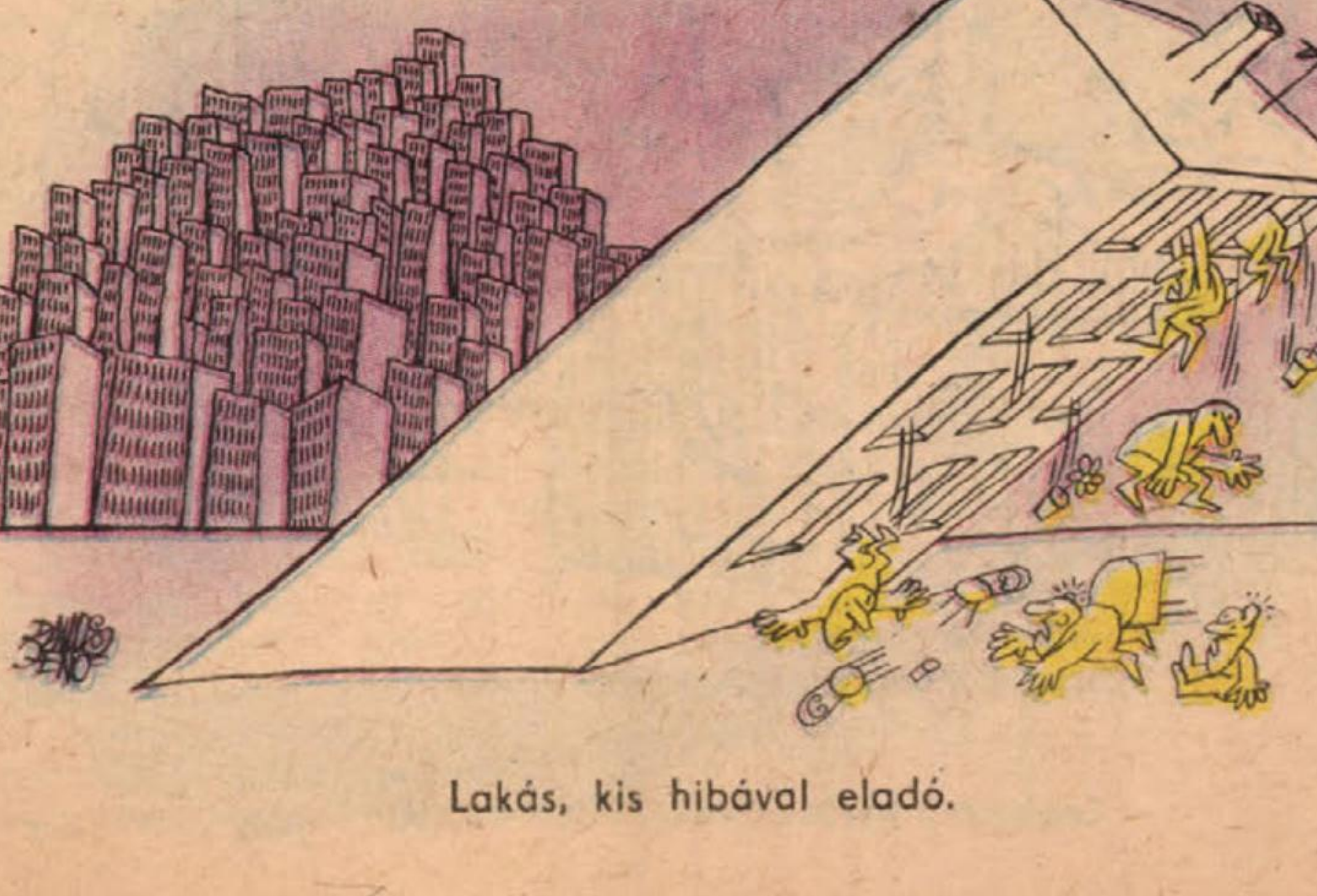

Lakás, kis hibával eladó.

KUTYAÉLET

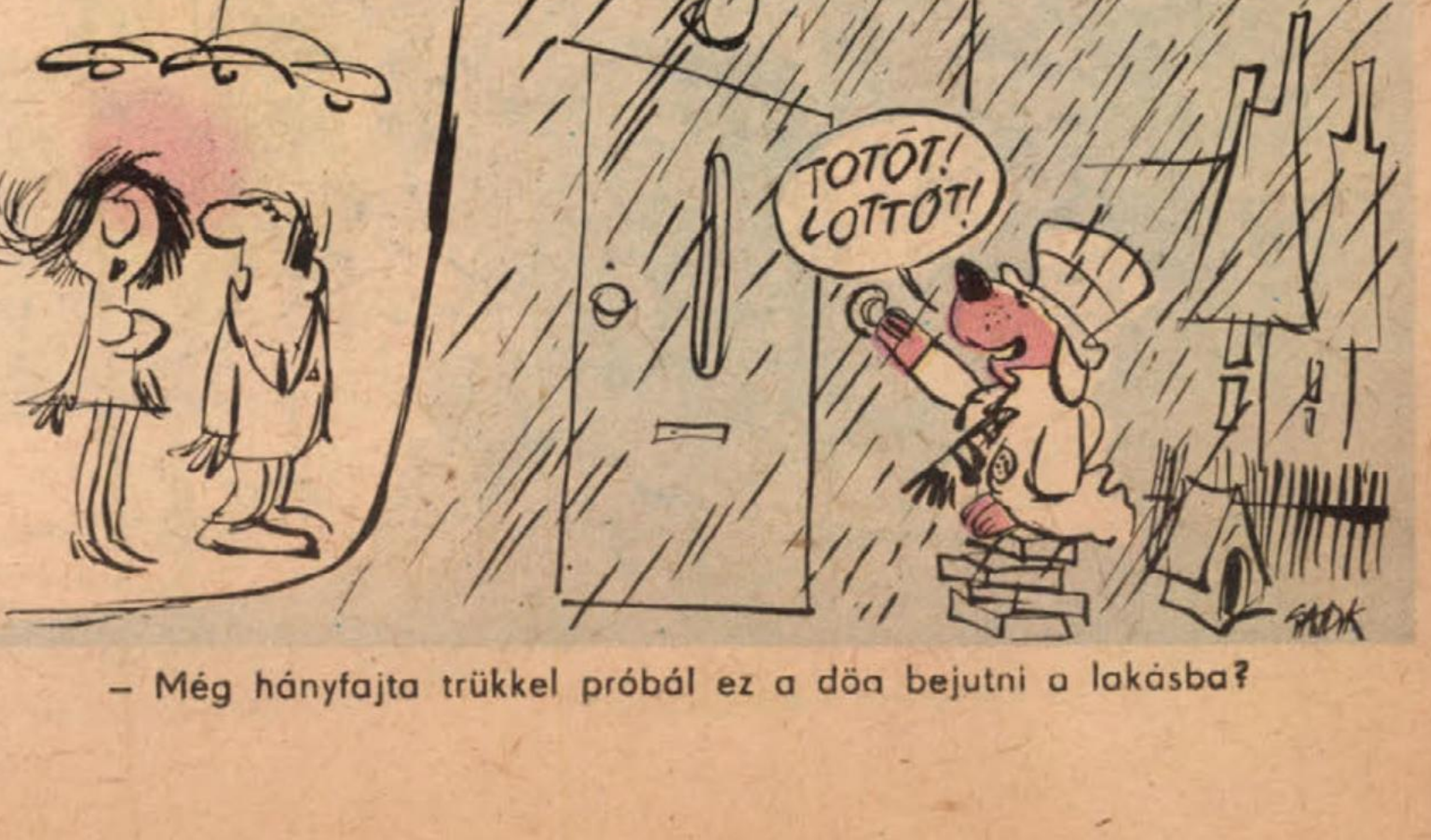
TOTÓT! LOTTÓT!

– Még hányfajta trükkel próbál ez a dög bejutni a lakásba?

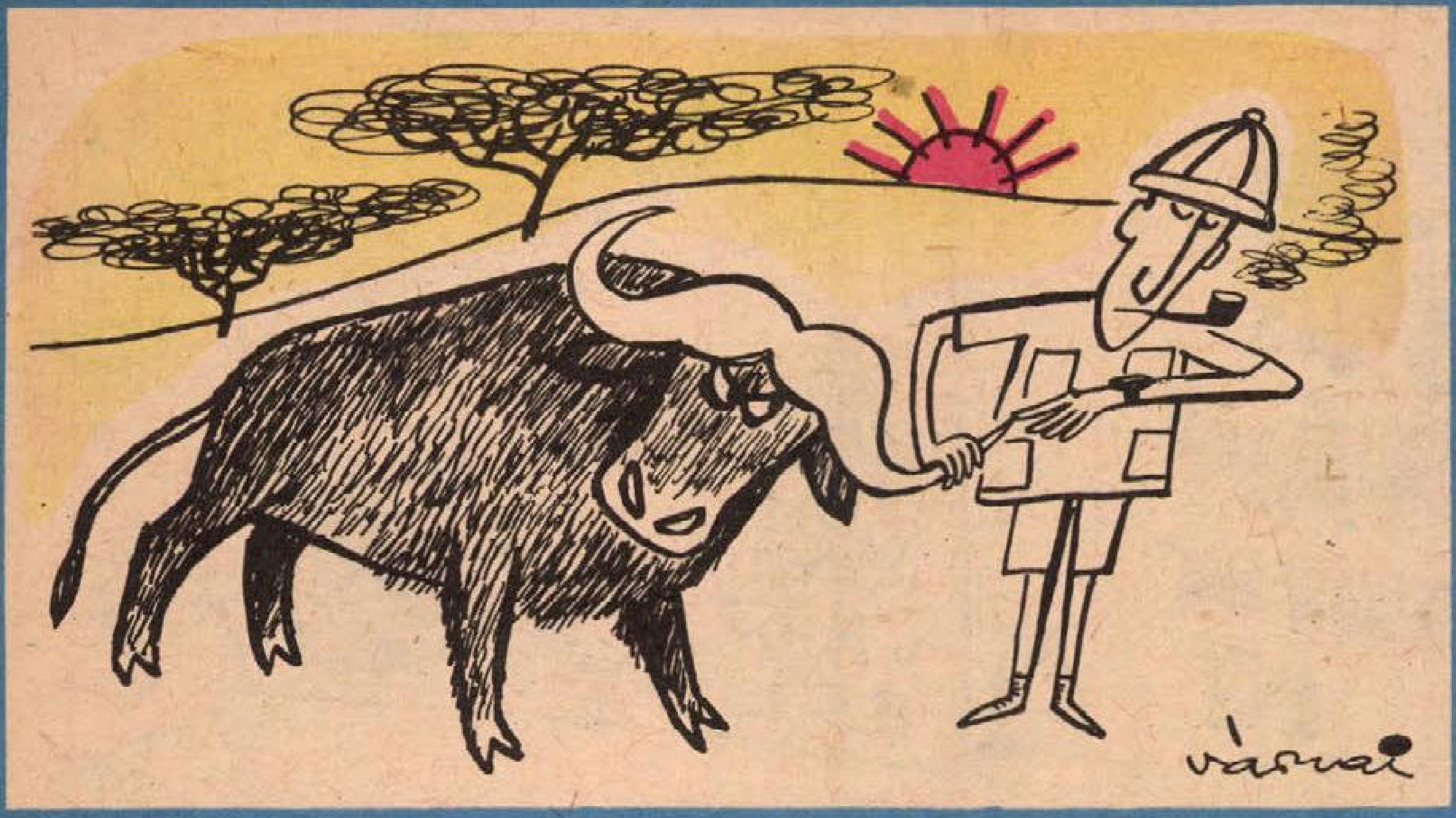

HIDEGVÉR

VÁRNAI,
SZÓR-SZABÓ,
HEGEDŰS,
CSÁSZÁR,
TÓT,
DALLOS,
BALÁZS-PIRI

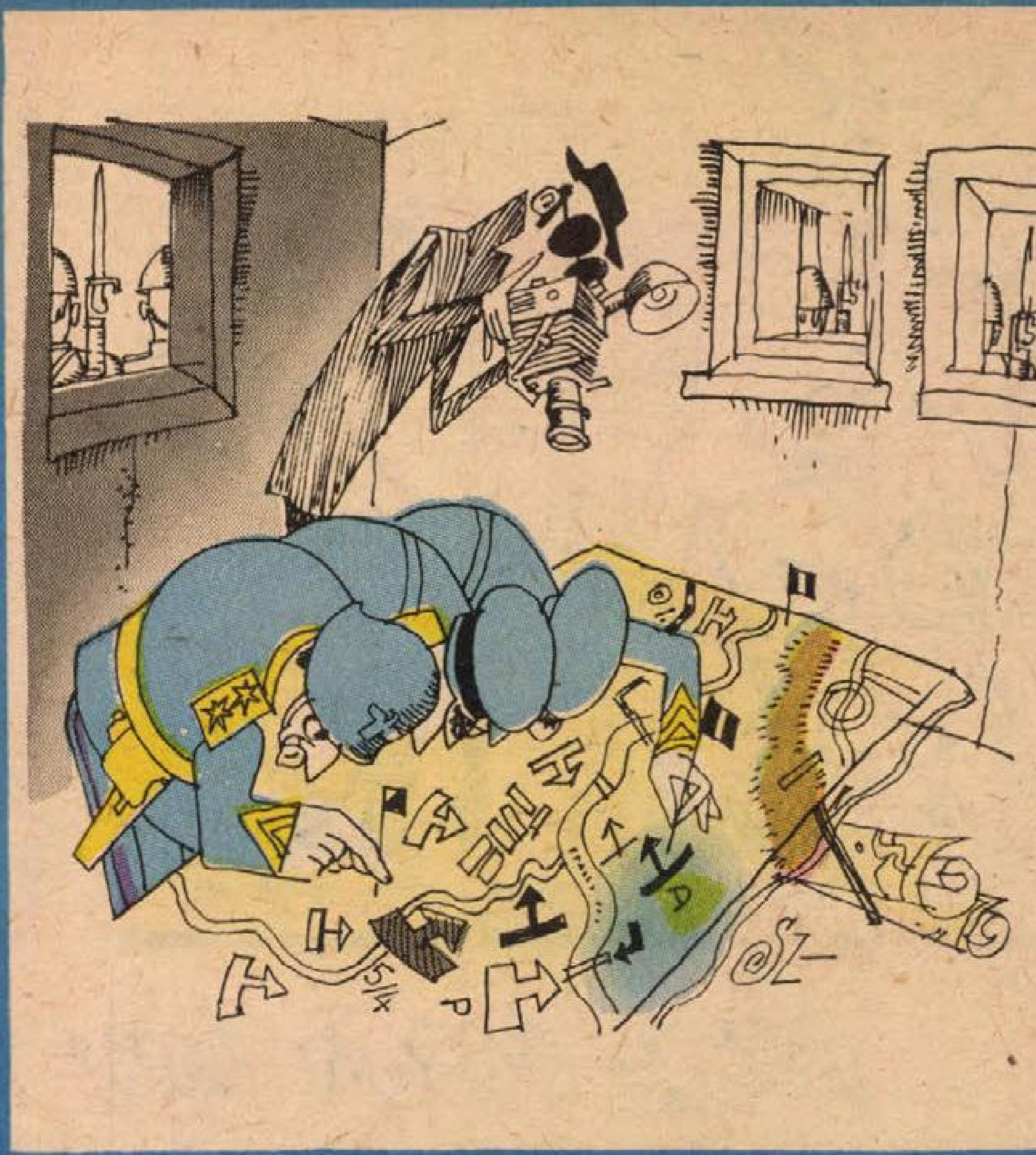

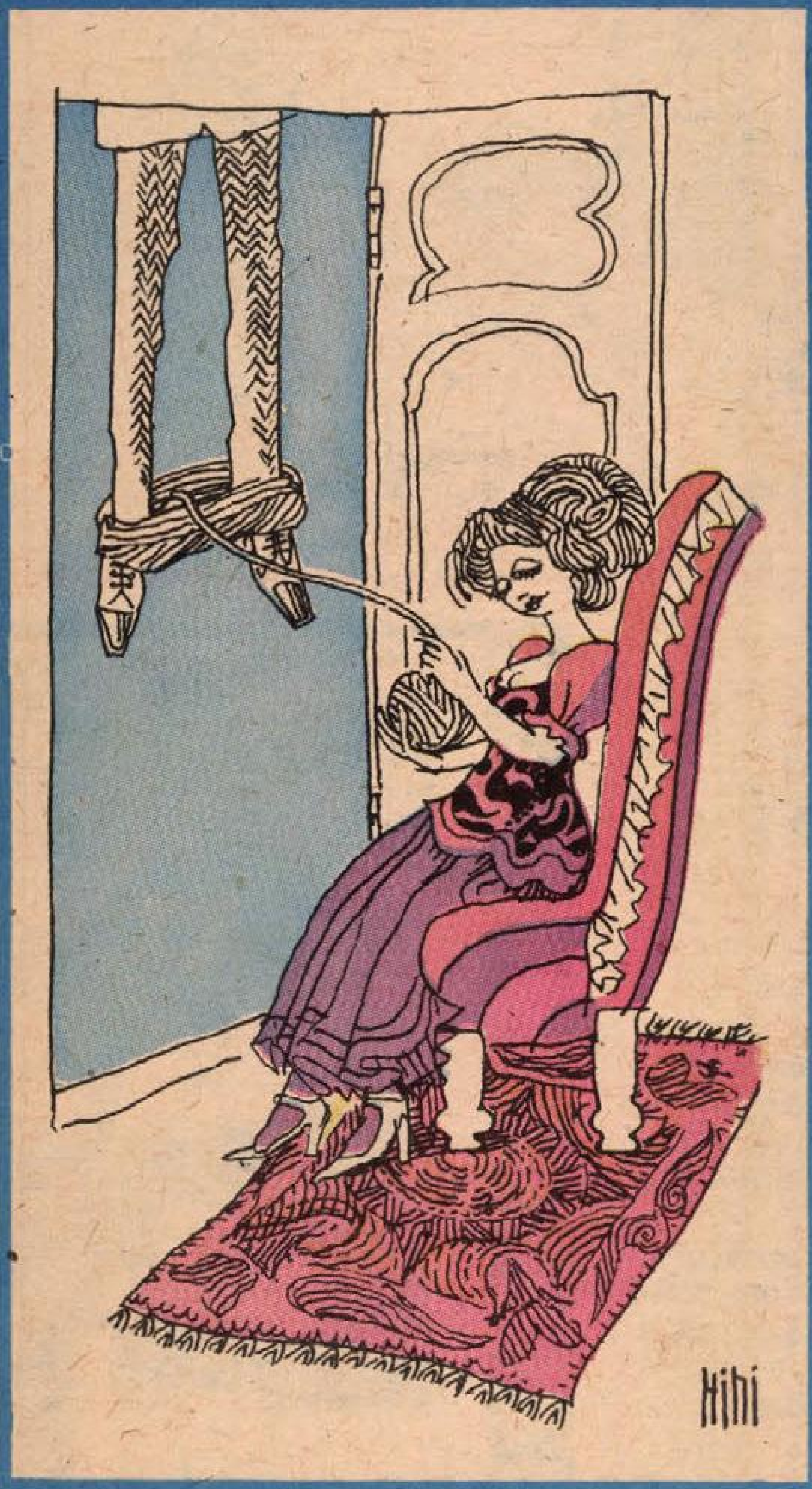

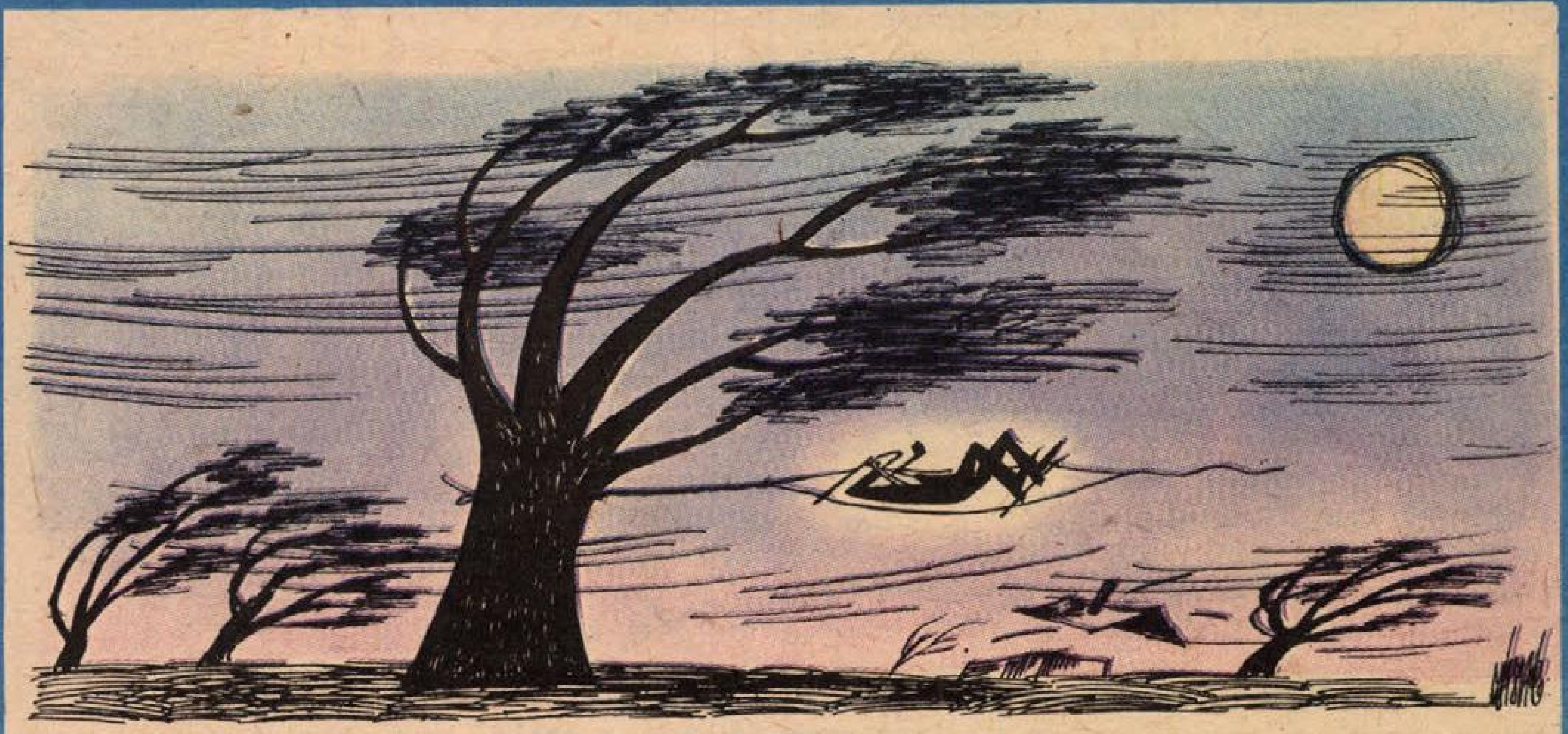

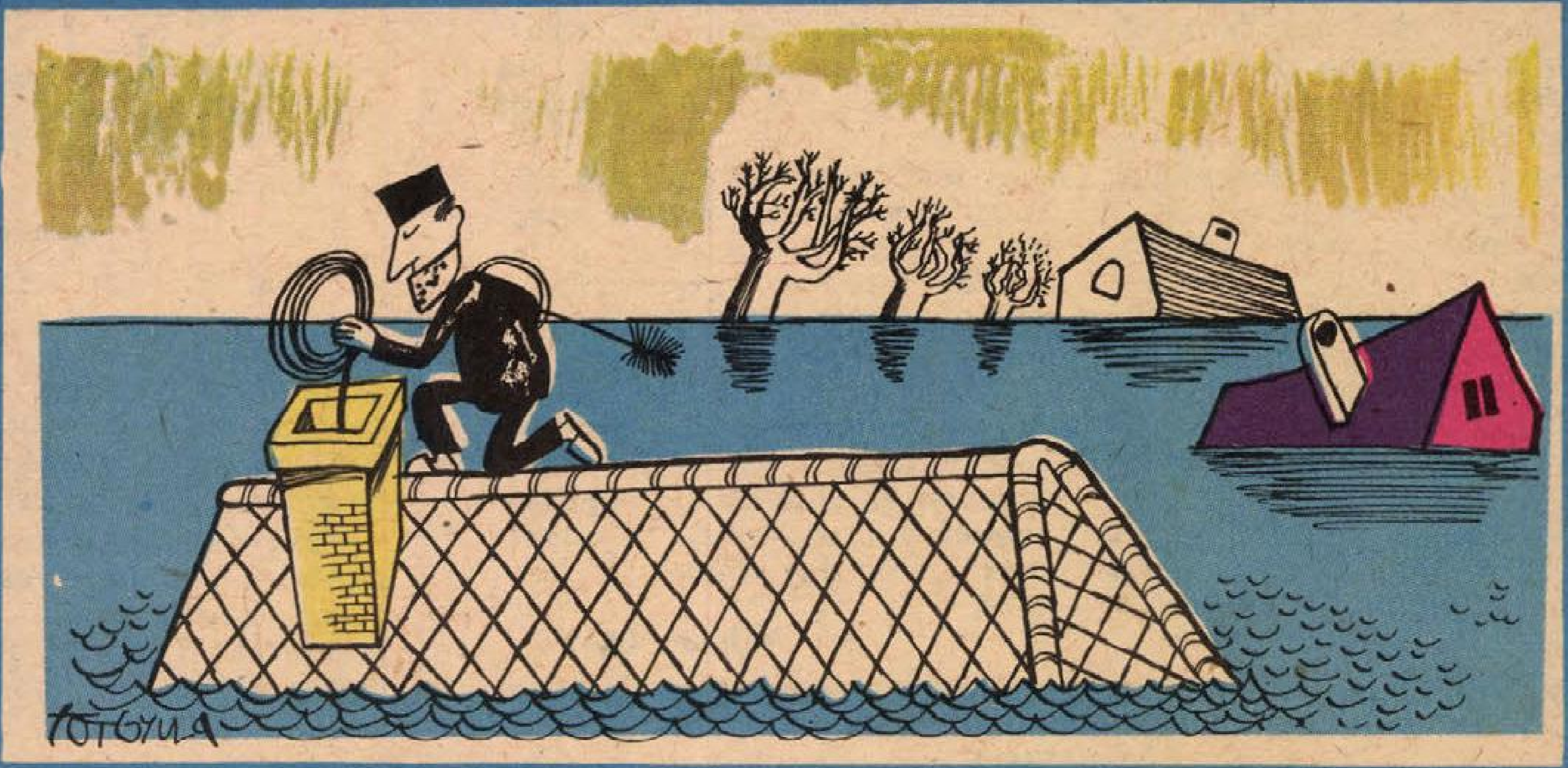

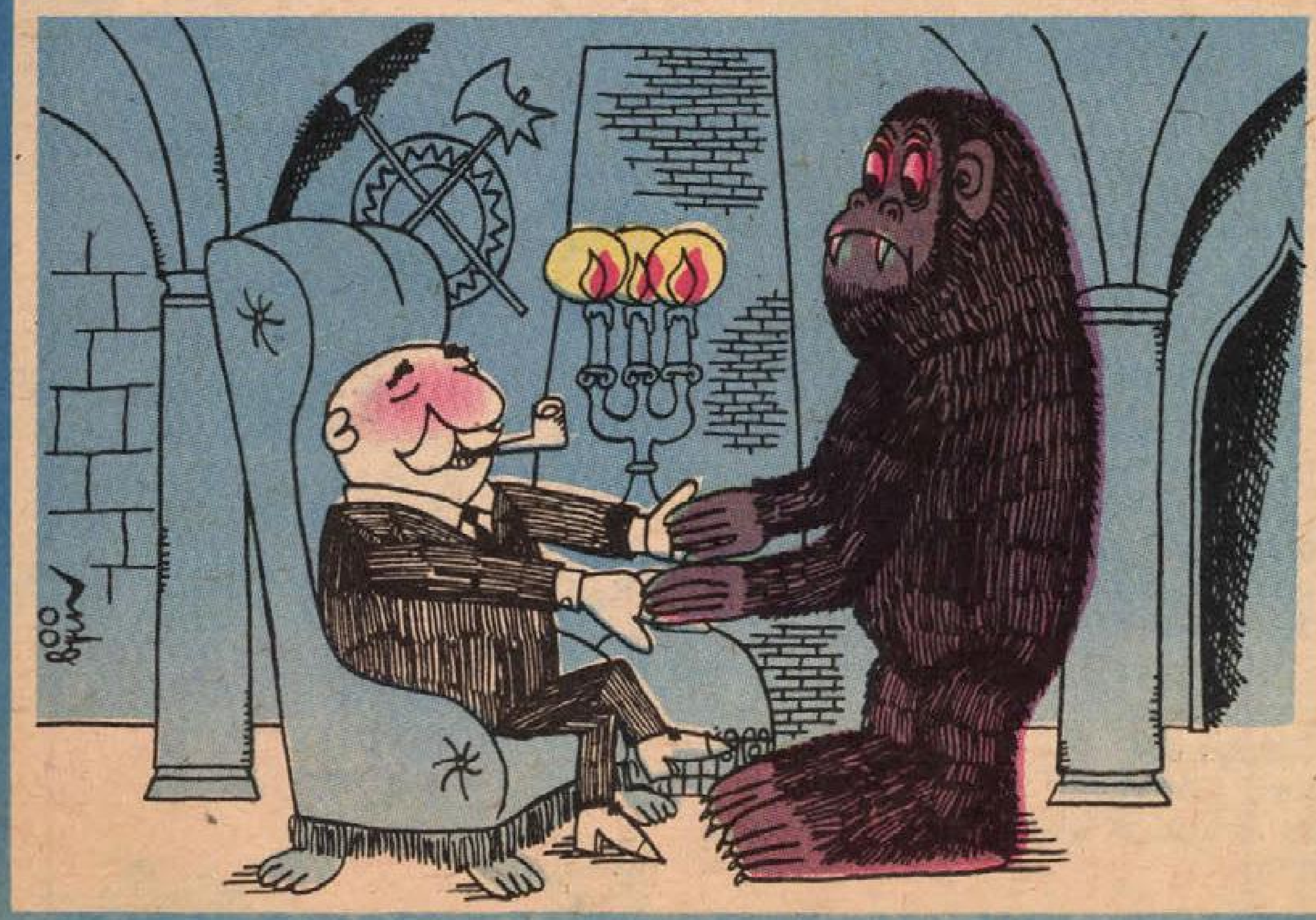

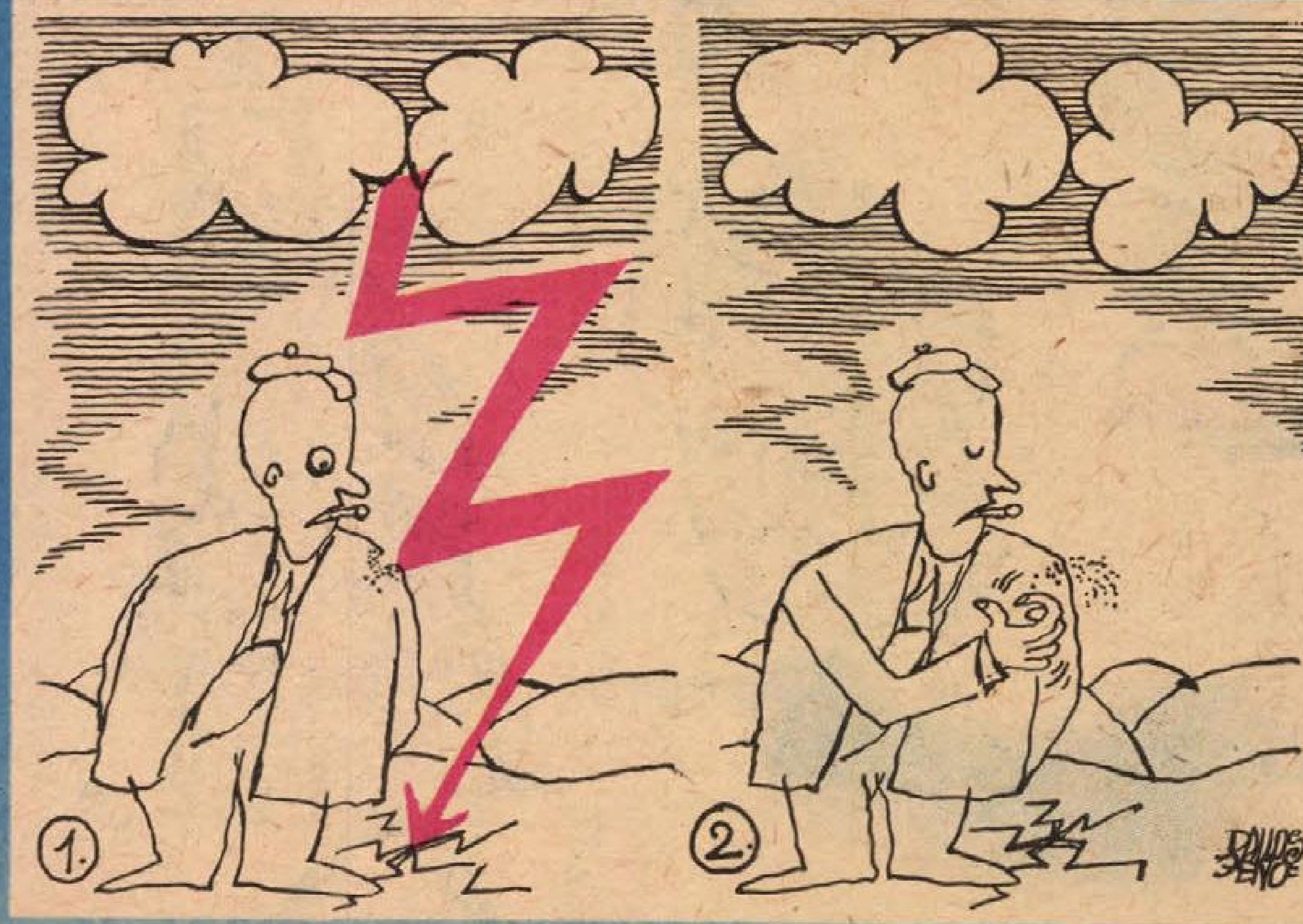
1.
2.
DALLOS JENŐ

A CIPŐBOLTBAN

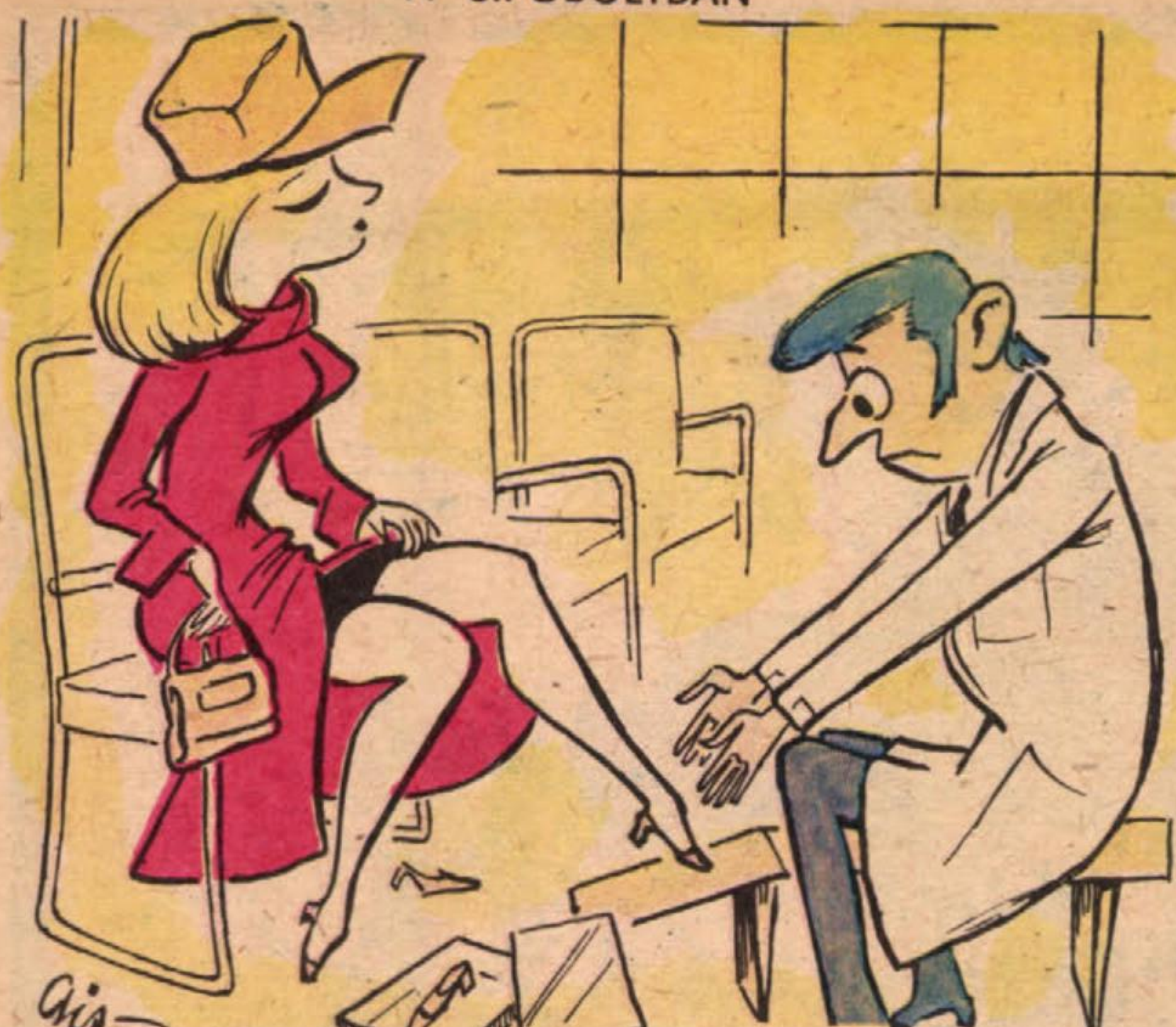

– Ezt a pechet! Már az elsö pár cipő megfelelt.

Két rajz a novemberi LUDAS MAGAZIN ból

PESTI UTCÁN

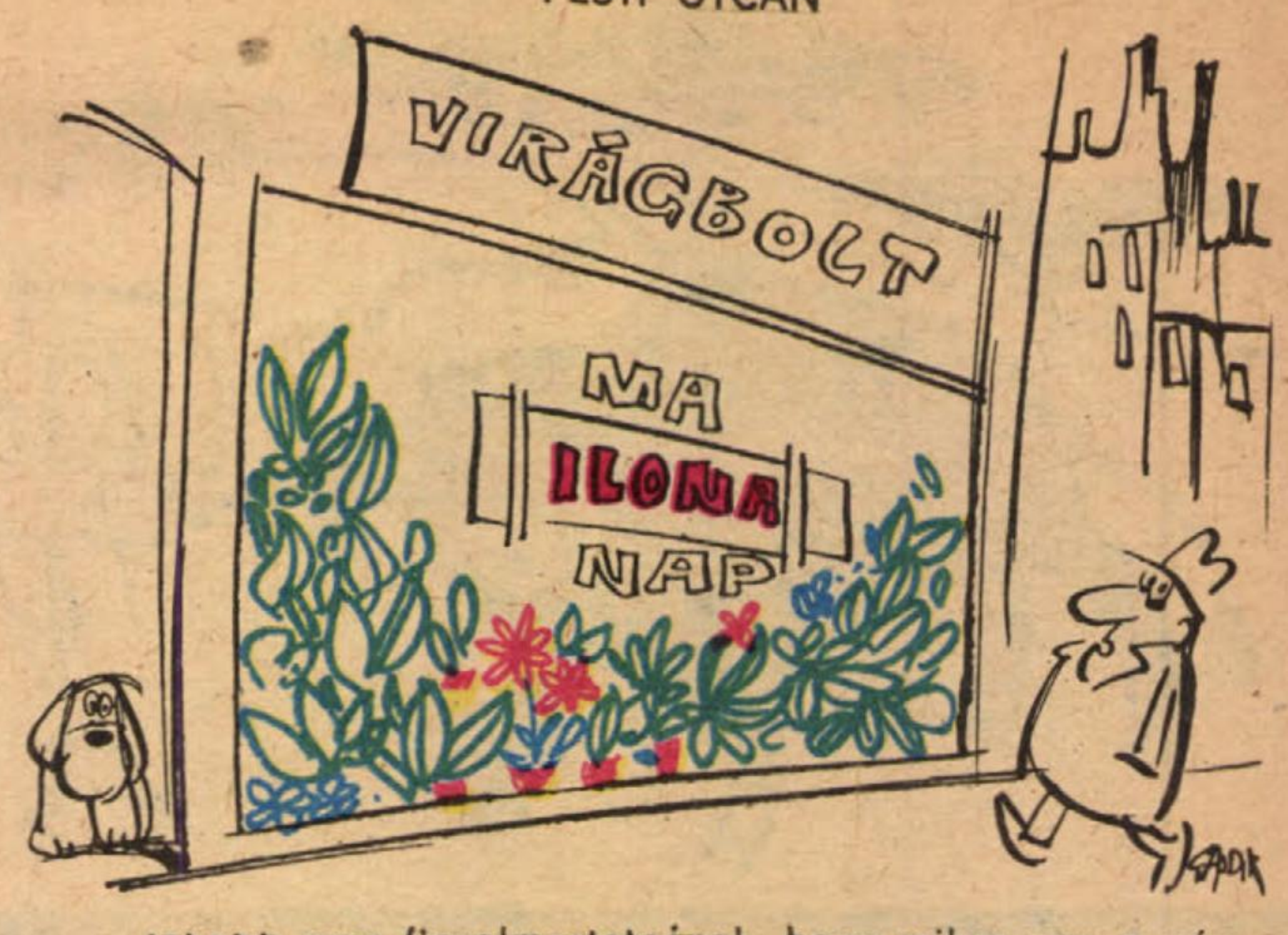

– Inkább arra figyelmeztetnének, hogy mikor van a névnapja a főnökömnek...

SZAKMAI TOVÁBBKÉPZÉS

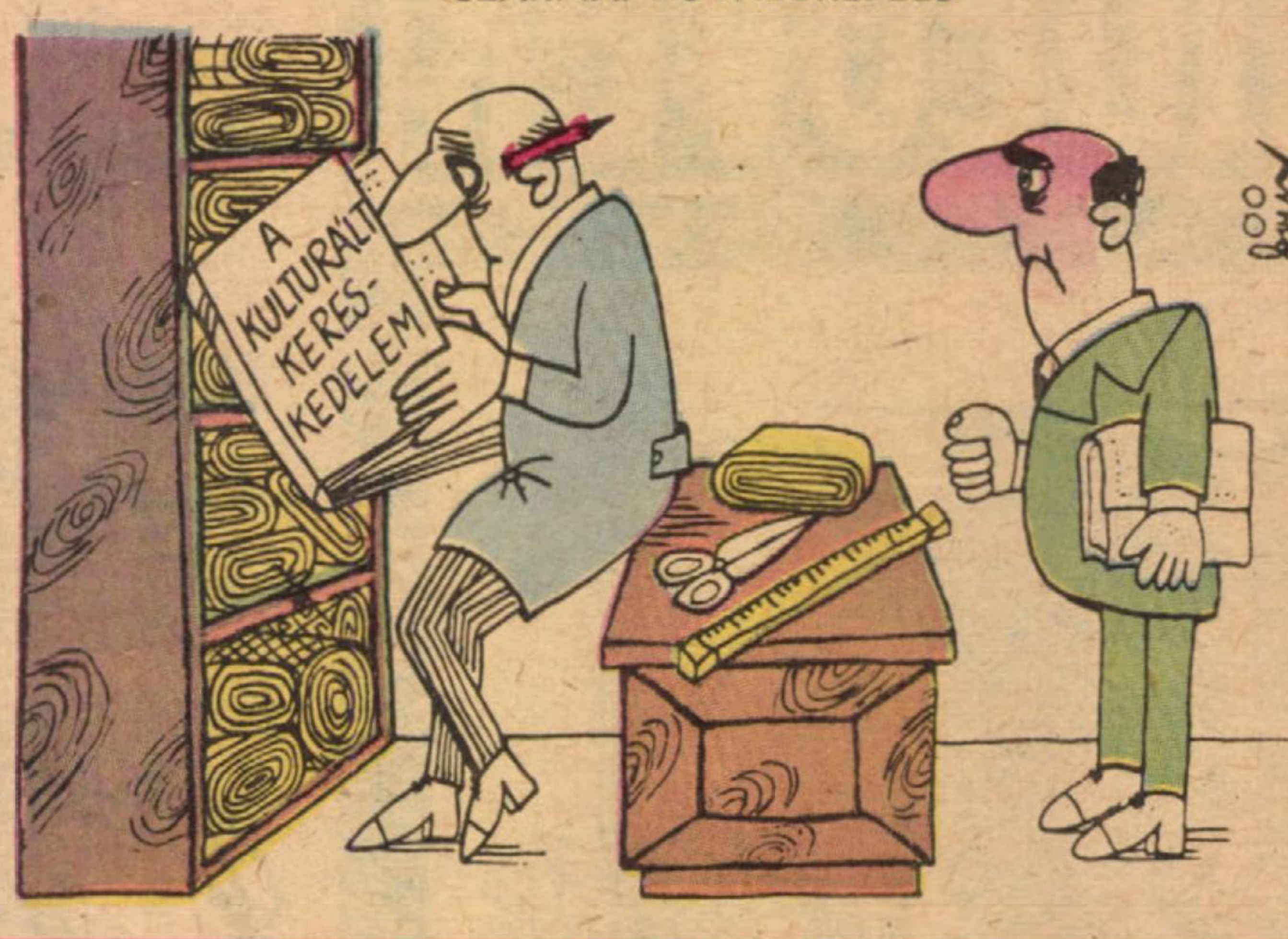

ROSSZ NAPOM VOLT

Bizony, rossz napom volt tegnap, kegyetlen rossz napom. Valószínűleg bal lábbal keltem föl (amihez ugyan hasra kell fordulnom), vagy tevékenykedett a napfolt, vagy átvonult az a fránya front, vagy belémbújt az ördög, vagy... No mindegy, nem mentegetőzöm, nem hárítom a felelősséget másra, inkább megkövetem azokat, akiket megbántottam, mert minden esetben én voltam a hibás. Belátom.

Azzal kezdődött, hogy amikor az utcára léptem, elszakadt a cipőfűzőm. Volt rajta már három csomó, de azért még sikerült egy negyedikkel összefognom. Reméltem, csak kitart, amíg az első üzlethez érek, ahol...

Itt kezdődött a sorozat, mivelhogy balga fejjel egy önkiszolgáló illatszerboltba tértem be. Ismertem az üzletet, jártam már ott többször, hát kis kosárkámmal egyenest odamentem, ahol a cipőfűzőt sejtettem. Volt is ott cipőkrém meg cipőkefe, meg másféle kefék, meg mosószerek és minden, csak pertlit nem találtam. Körbejártam hát a boltban néhányszor, majd a joggal gyanakvó eladónő kérdésére megmondtam, mit keresek.

— Cipőfűzőt? Nálunk? Ez illatszerbolt! — mondta vérig sértve, és kikapta a kosarat a kezemből.

Hasonlóképp sikerült megbántanom az ABC-üzlet öntudatos eladóját és a körúti nagy cipőbolt üzletvezetőjét, mivel róluk is merészeltem feltételezni, hogy lealacsonyodnak holmi pertli árusításához.

Végül fölhívtam a különleges tudakozót. A kedves kisasszony készségesen fölvilágosított, hogy cipőfűző természetesen a Röltexnél kapható, a nylonkombinék tövében.

Bánatosan baktattam a Röltexbe, ahol megsértettem magát a Szent Szabályzatot, mert kibontottam a pertlit, mielőtt kifizettem volna.

Ezek után bementem a közértbe, hogy vásároljak valamit vacsorára. Tapintatlanul utánaszámoltam az eladónak és porig aláztam, mert kétségbe vontam matematikai képességét, holott csupán véletlenül cserélte föl a számokat, s írt 15,20 helyett 20,15-öt.

A lakásomig vezető utat előrelátásból gyalog tettem meg, és sikerült is óvatosan a fal mellett lopózva, észrevétlenül a lakásomba menekülnöm.

Sietve a paplan alá bújtam. Kábultan, félálomban hallottam, hogy cseng a telefon. Nagy erőfeszítéssel fölvettem a kagylót, és sikerült is megbántanom egy dallamos szopránt, mert nem én voltam a Bercike.

Sólyom László

ÚJ DIVAT

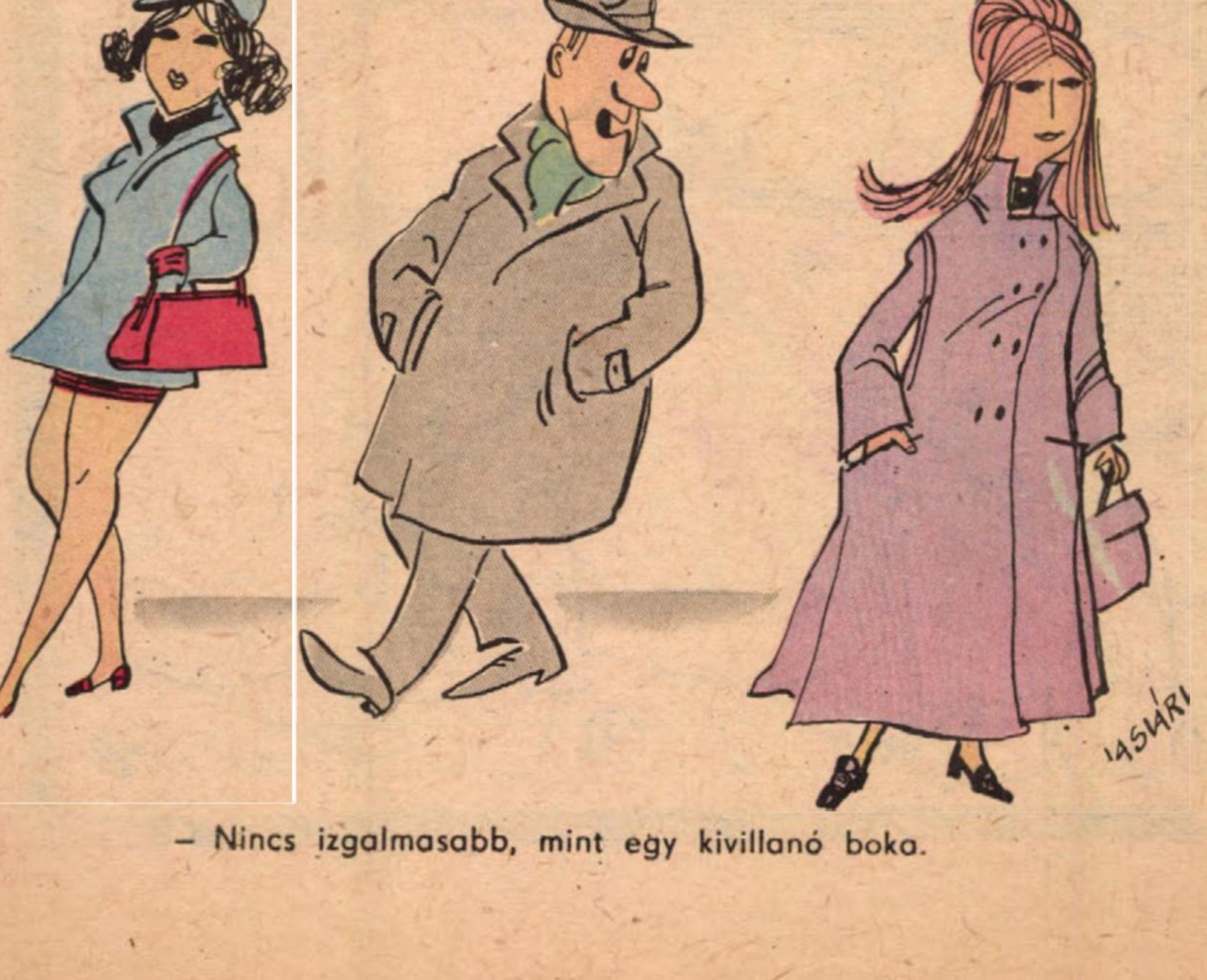

– Nincs izgalmasabb, mint egy kivillanó boka.

EZT OLVASTAM

ABSZOLÚT MUZEÁLIS PÉLDÁNY

Mondat az Élet és Tudományból: *„A londoni National Gallery tulajdonában levő Raffaellónak* II. Gyuláról készült arcképét mindmáig másolatnak tartották..."

Ezzel — ha hihetünk a lap közlésének — a tekintélyes londoni múzeum, amely eddig jobbára csak műkincseket tárolt, most a halott festők gyűjtését is megkezdte.

DELEJES NYOMOZÓK

Magyar Nemzet: *„A 27 éves nőre rendőrök a város egyik utcájában eszméletlen állapotban bukkantak."*

Lám, milyen a jó rendőr. Még eszméletlenül is rábukkan arra, akit keres.

SZÁZHETVEN ÉVES HÍRLAPÍRÓ

A Füles évkönyvének 11-ik oldalán olvasható az alábbi mondat: „Az eddig előfordult legmelegebb áprilist *1800-ban éltük át."*

Az irigylésre méltóan magas kort elért szerkesztő ezzel megdöntötte a 113 esztendőt élt kanadai Pierre Joubert rekordját, amelyről ugyanez az évkönyv tájékoztat, a 110-ik oldalon.

Timár György

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

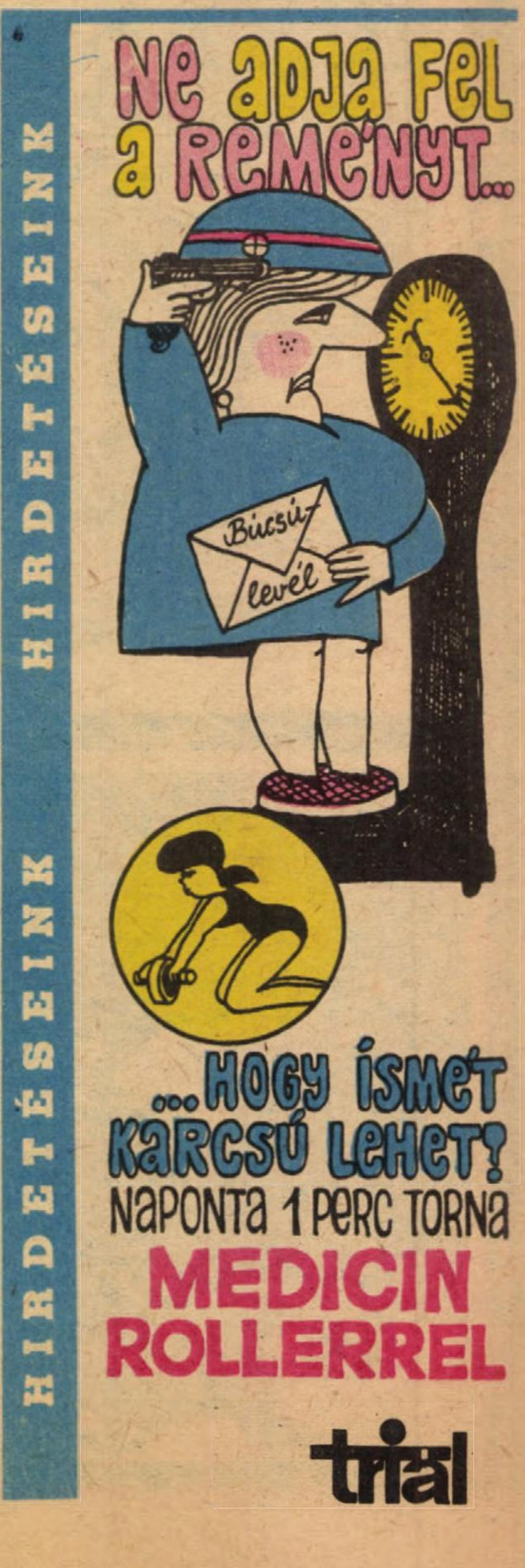

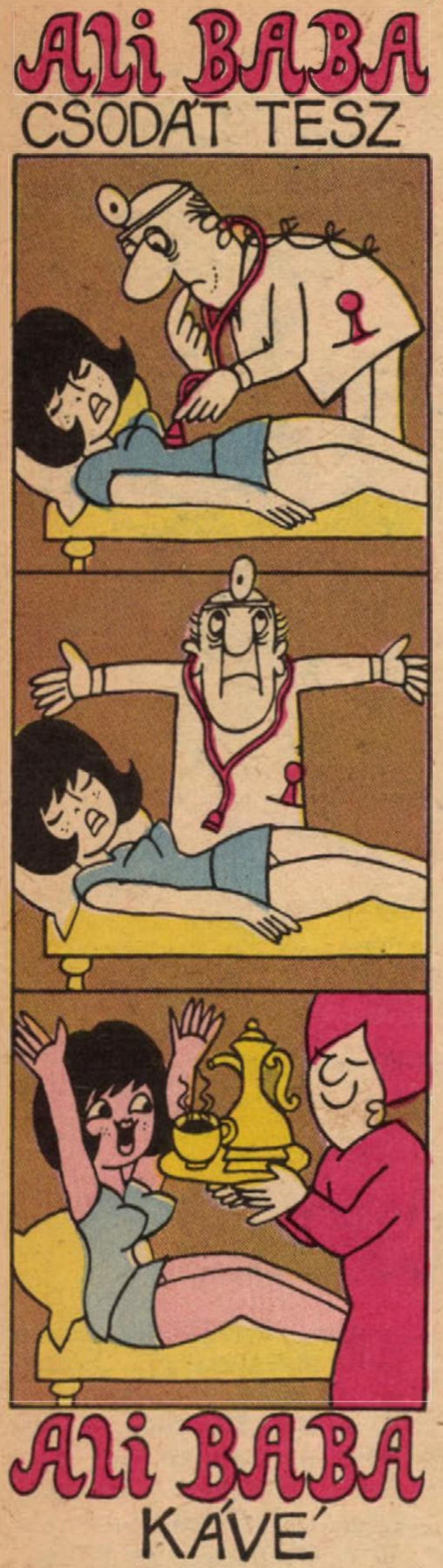
Ali BABA
CSODÁT TESZ
Ali BABA
KÁVÉ

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

Ha már úgyis minden-nap kell
HASZNÁLJON VILLANY-BOROTVÁT
RAVIL

TÜCSÖK és BOGÁR

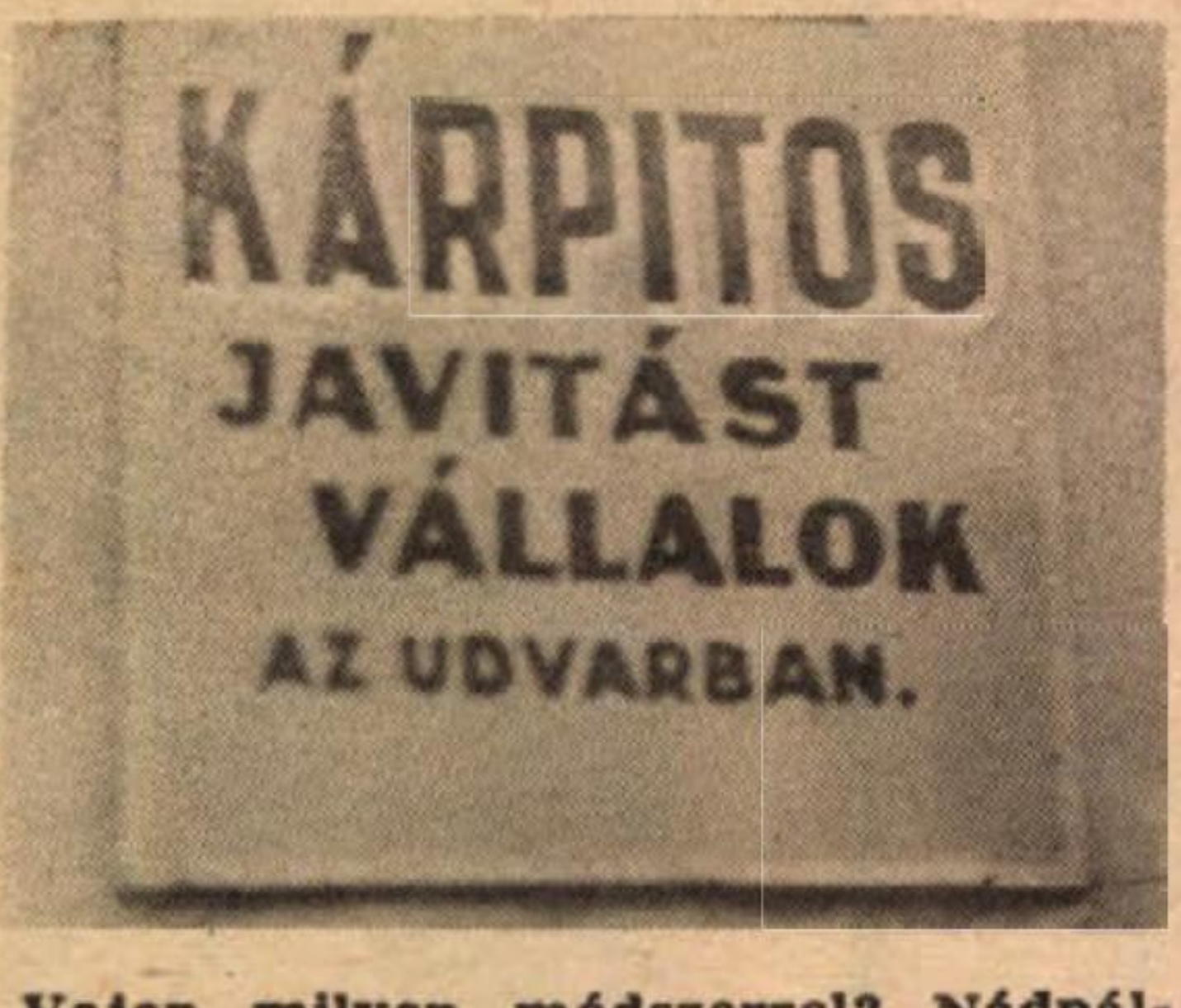
KÁRPITOS
JAVITÁST
VÁLLALOK
AZ UDVARBAN.

Vajon milyen módszerrel? Nádpálcával? Rábeszéléssel?
(Beküldte: Dr. H. Zs.-né, Debrecen)

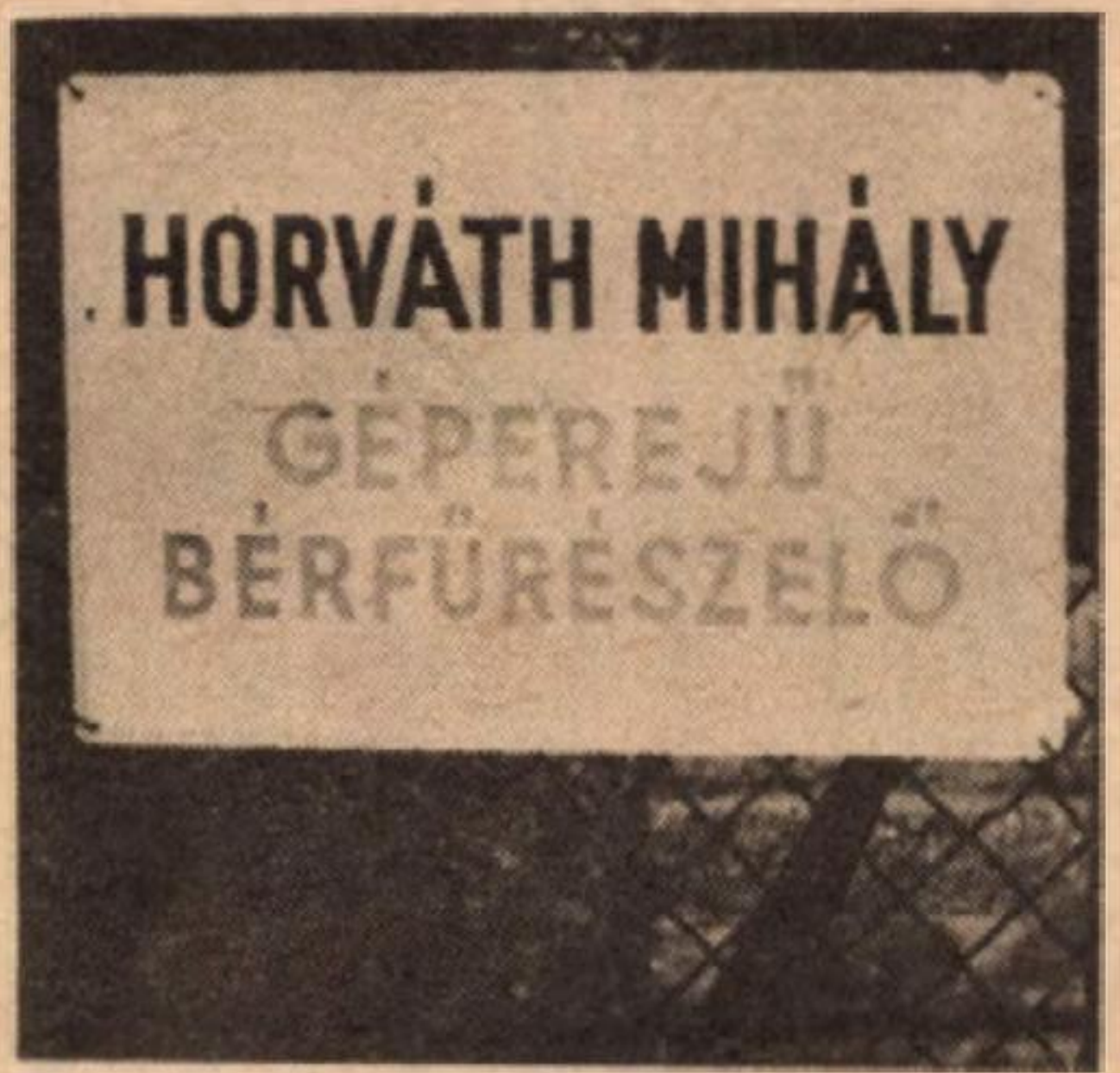
HORVÁTH MIHÁLY
GÉPEREJŰ
BÉRFŰRÉSZELŐ

Erős ember lehet!
(Beküldte: Fekete Ferenc, Nagykőrös)

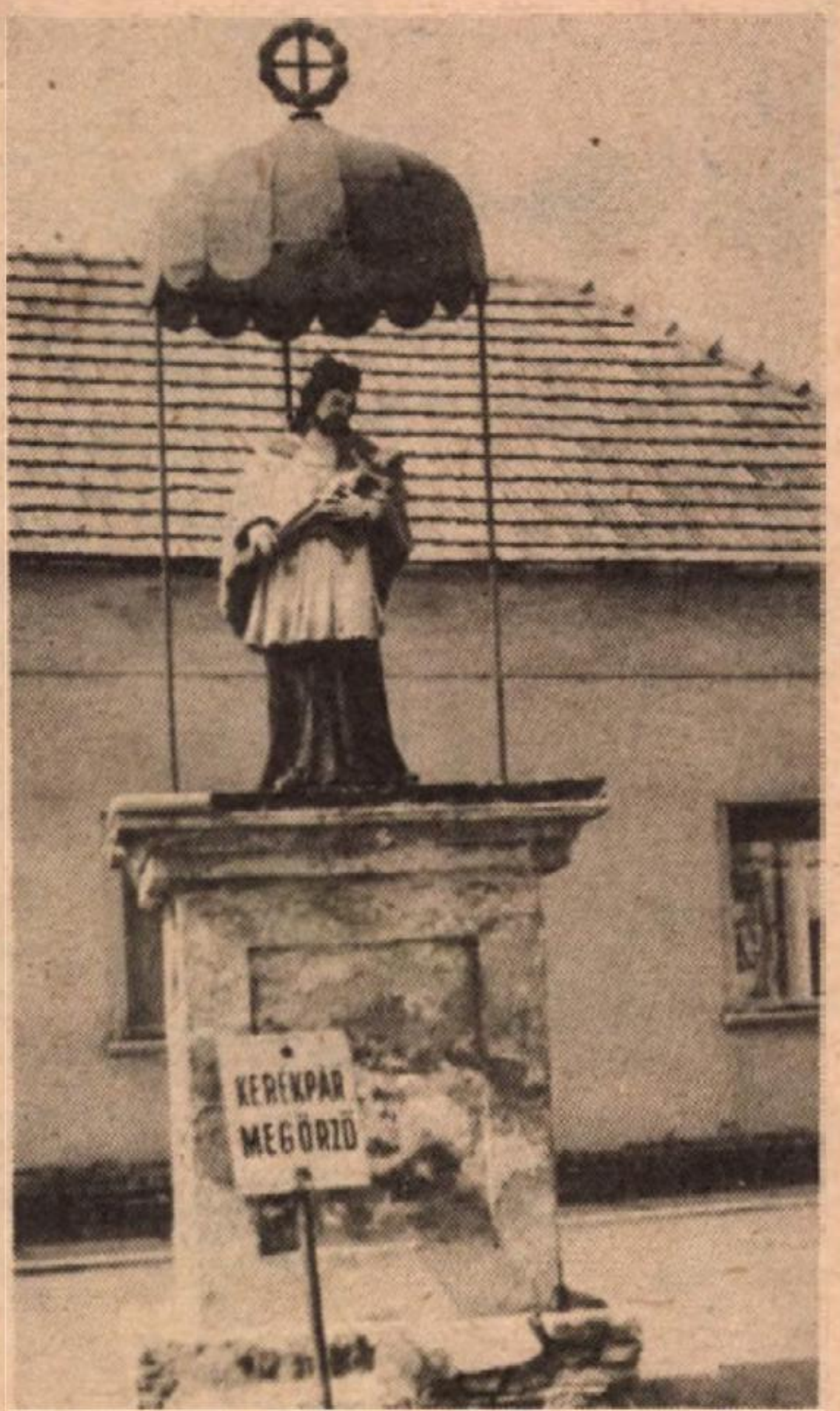
KERÉKPÁR
MEGŐRZŐ

Másodállásban?
(Beküldte: Tóth Gyula, Mohács)

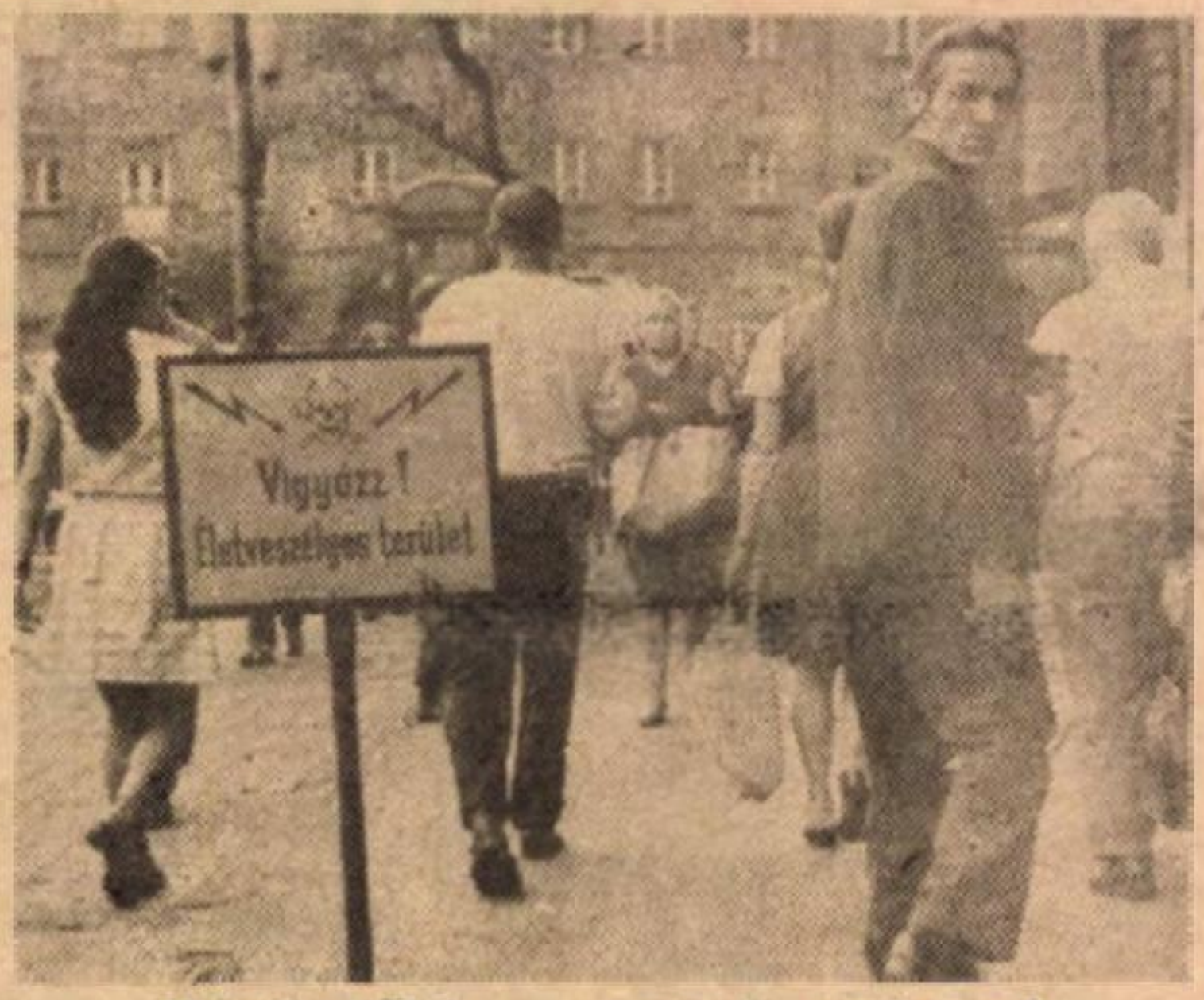
Vigyázz!
Életveszélyes terület

Pesti tábla — pesti emberek
(Bánréti Zoltán, Budapest)

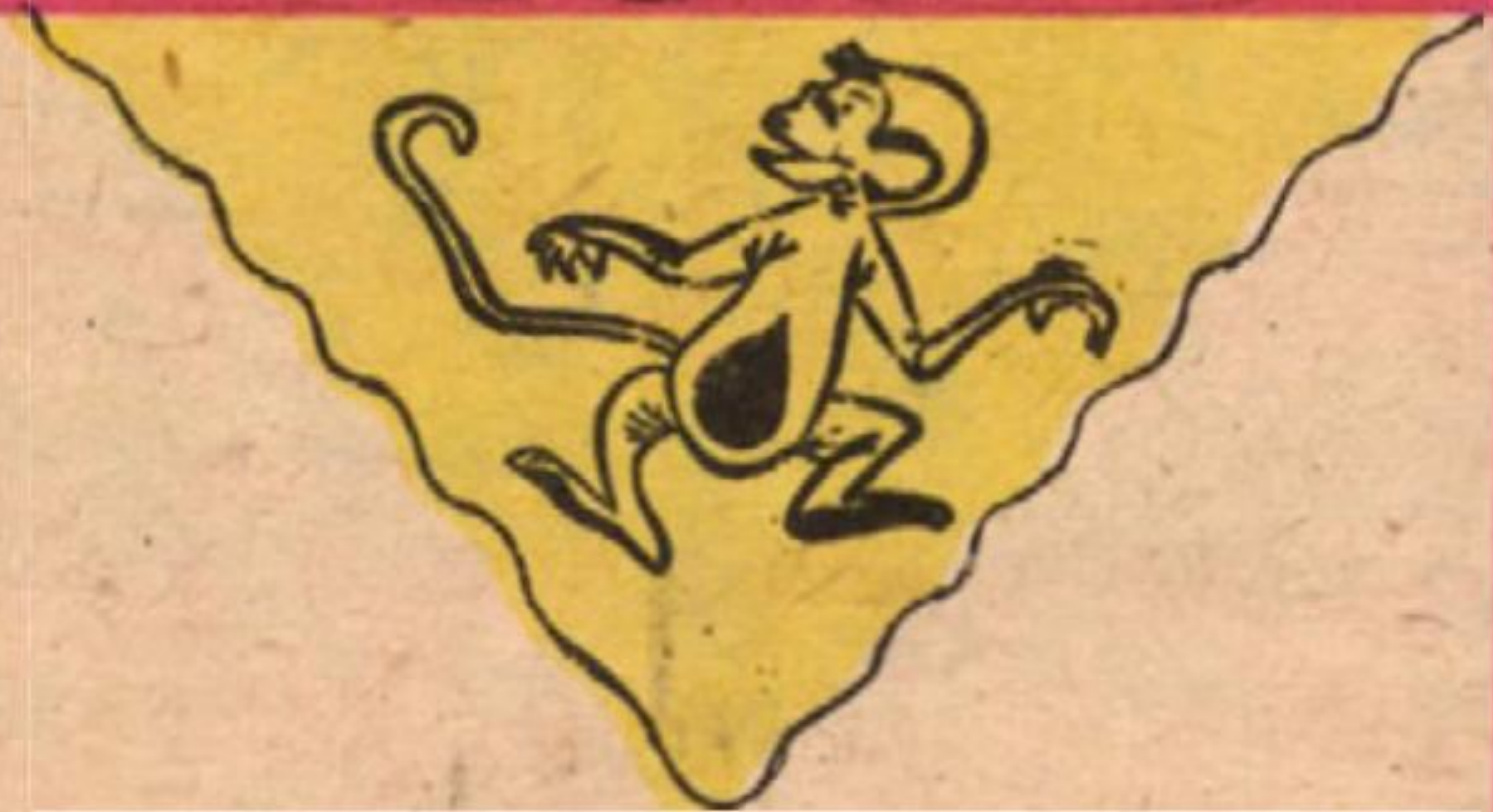

Ez egy papírszalvétának a csücske. Ilyenbe törüljük a szánkat az üzemi étkezdénkben . . .
(Beküldte: K. É., Budapest)

A szövetkezet szakemberei kisérletek során kialakított tetőkibuvó fényáteresztő üvegszálvázas poliészterből készültek. A geometriai méretei a vonatkozó szabályoknak, a cserép beépítés modell méreteinek megfelelőek.

Most már legalább tudom, hogy a szövetkezet szakemberei miből készültek!

(A tatabányai Delta Ktsz prospektusából ollózta és beküldte: Kiss Miklósné, Budapest)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

A GLECCSER

Amerikai turisták járnak Svájcban. Az egyik megkérdezi az idegenvezetőt:

— Mondja, kérem, hogy kerültek az út szélére ezek a borzasztó nagy sziklák?

— A gleccser hozza le a hegyek közül — hangzik a válasz.

— De hol van a gleccser? — érdeklődik tovább az amerikai. — Nem látom idelent.

— Bizonyosan visszament, hogy újabb sziklákat hozzon felülről.

HIÚSÁG

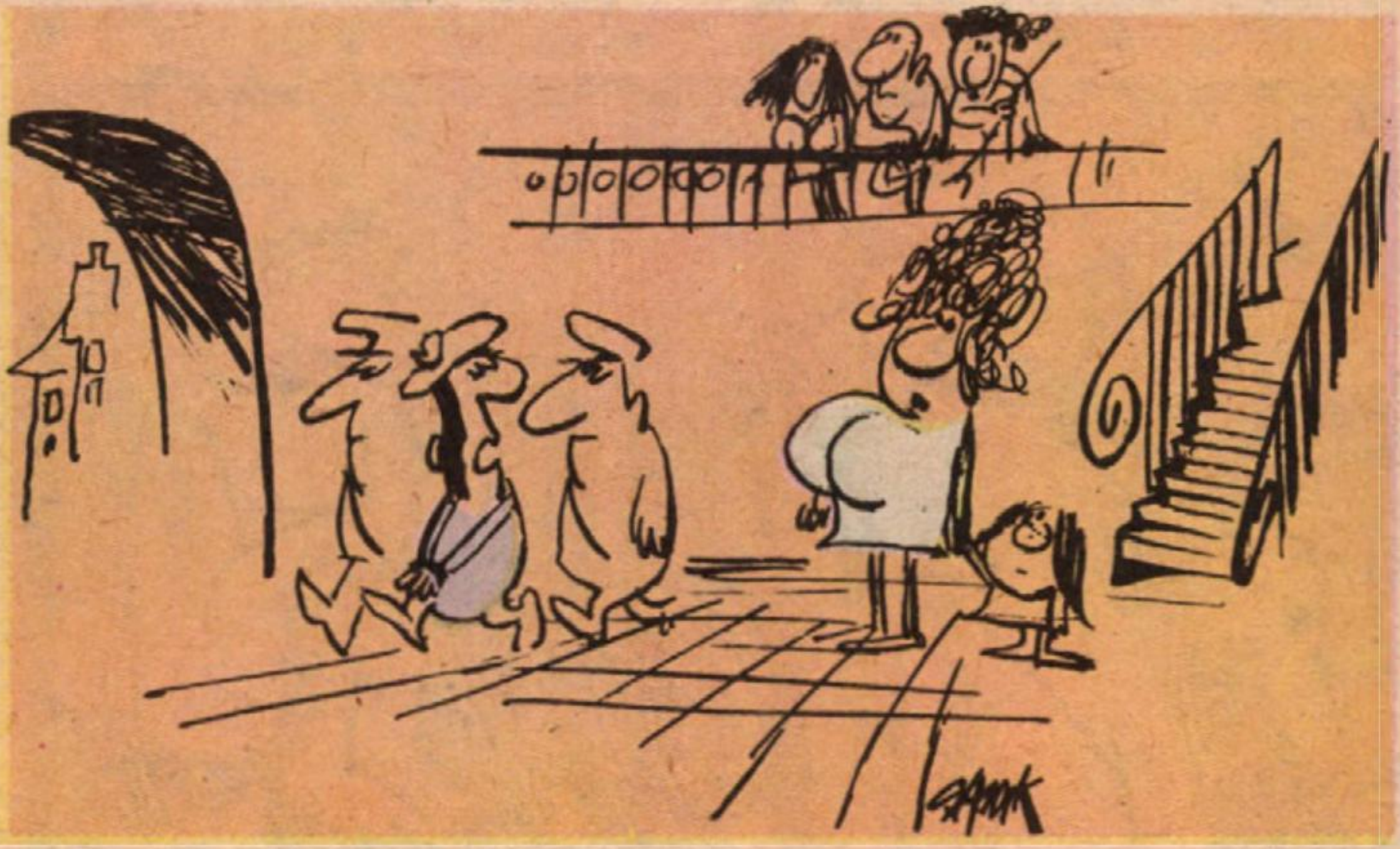

– Majd tedd el az újságokat, ha írnak rólam!

VENDÉGSÉGBEN

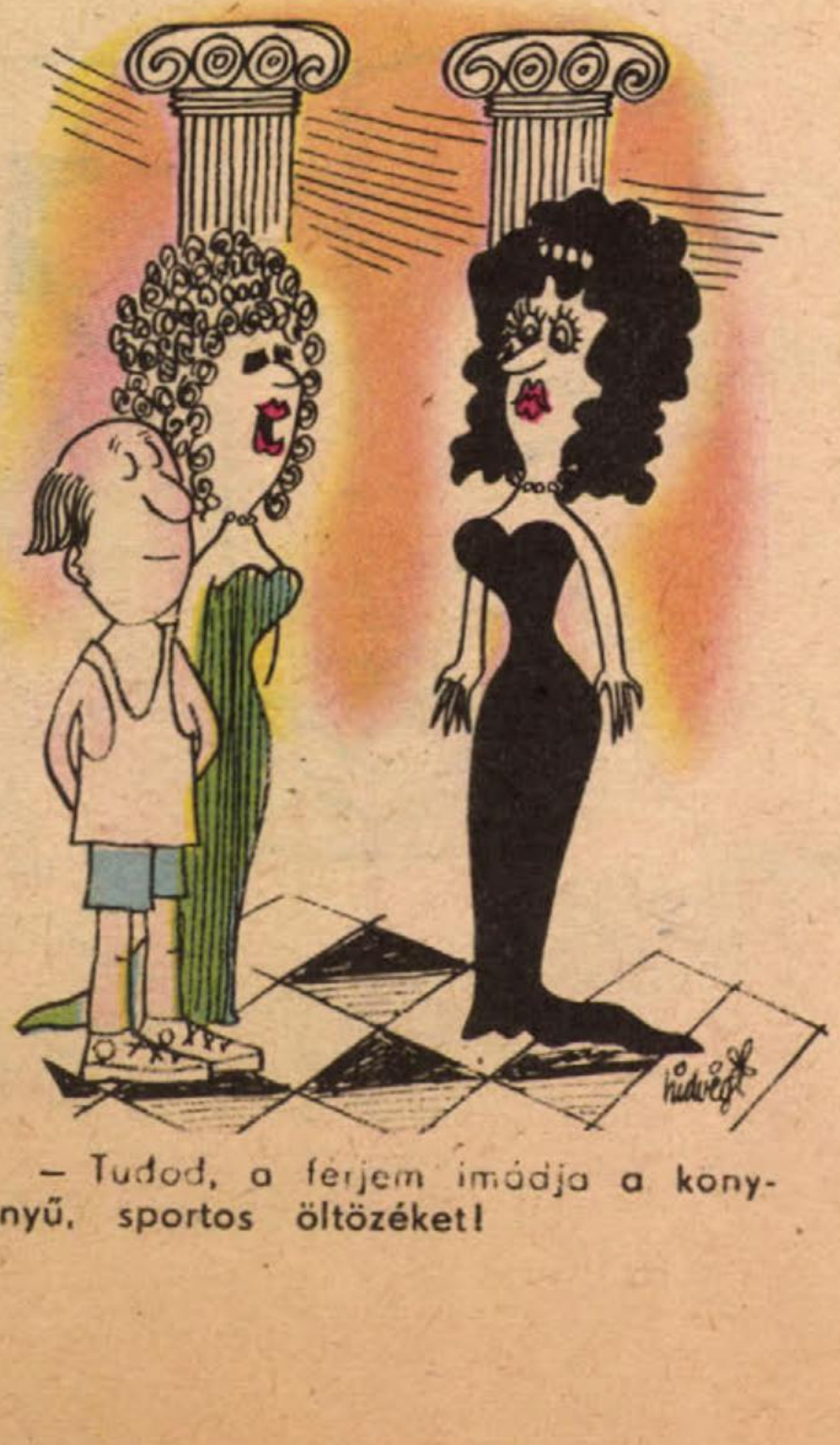

– Tudod, a férjem imádja a könnyű, sportos öltözéket!

OTP ÖRÖKLAKÁS

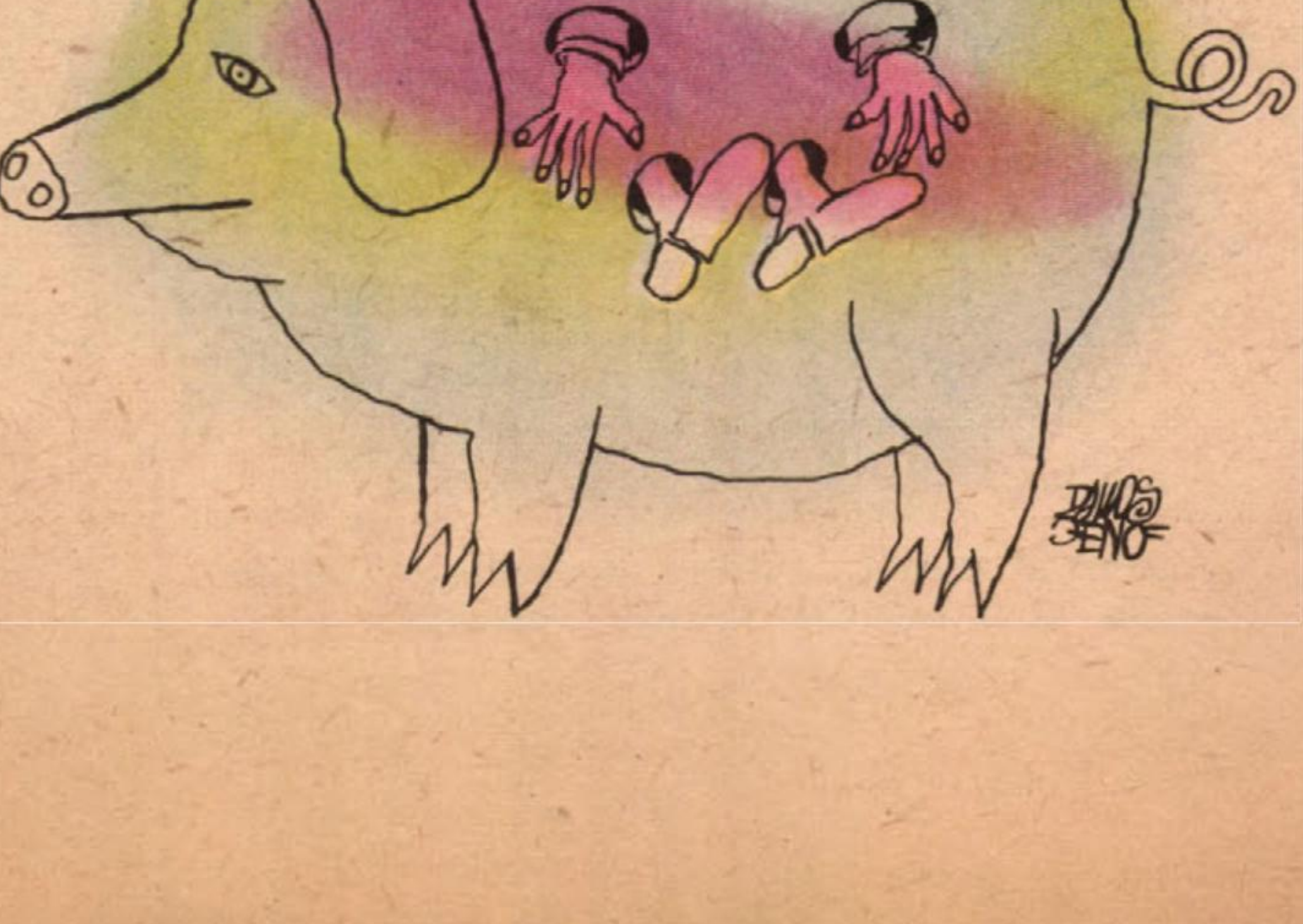

FIZETÉSNAP

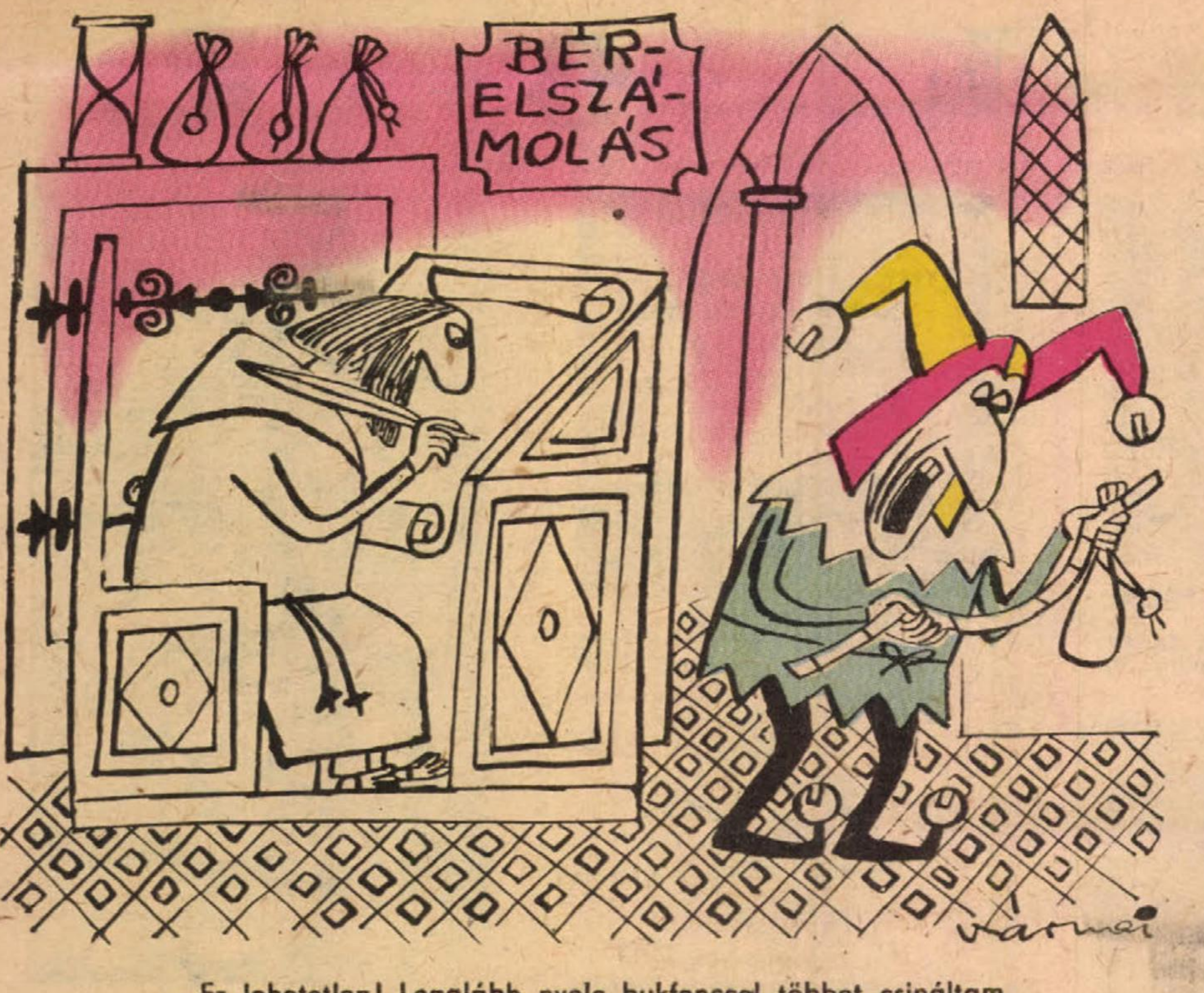

– Ez lehetetlen! Legalább nyolc bukfenccel többet csináltam.

ÜZEMI CSOPORTKEP

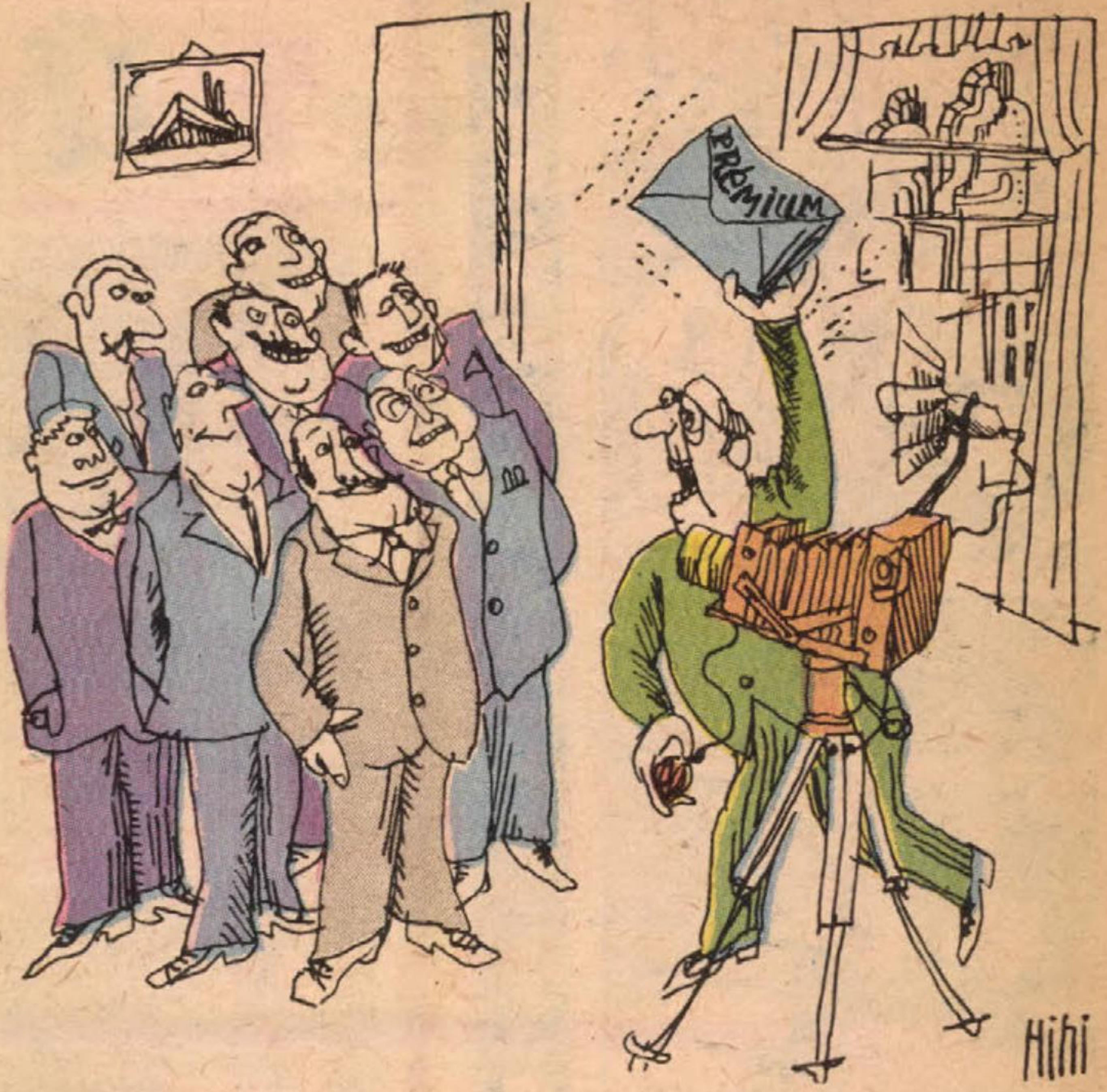

– Ez az! Végre mindenki mosolyog!

GYERMEKI HÁLA

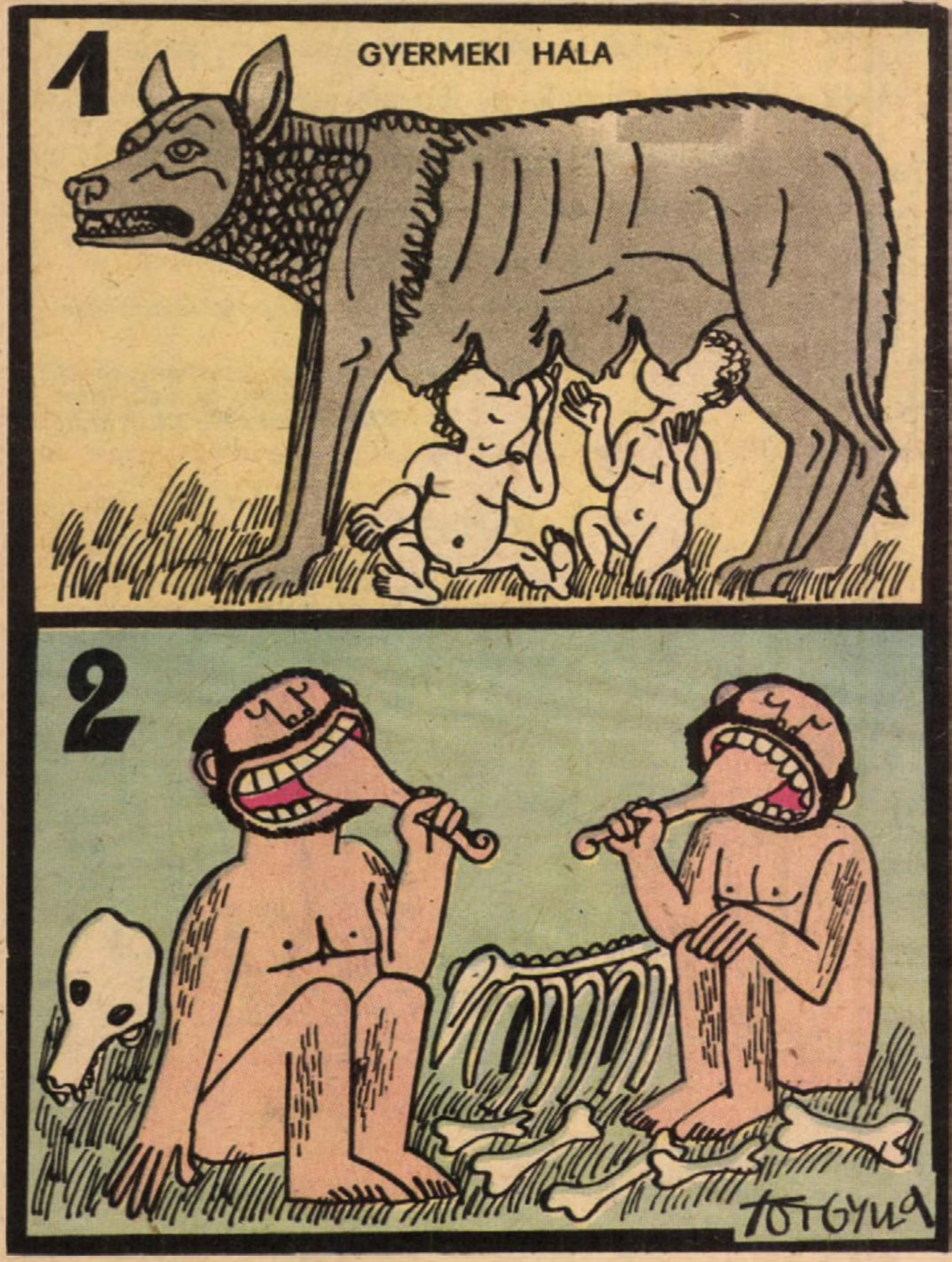

ATYAI ÉRDEKLŐDÉS

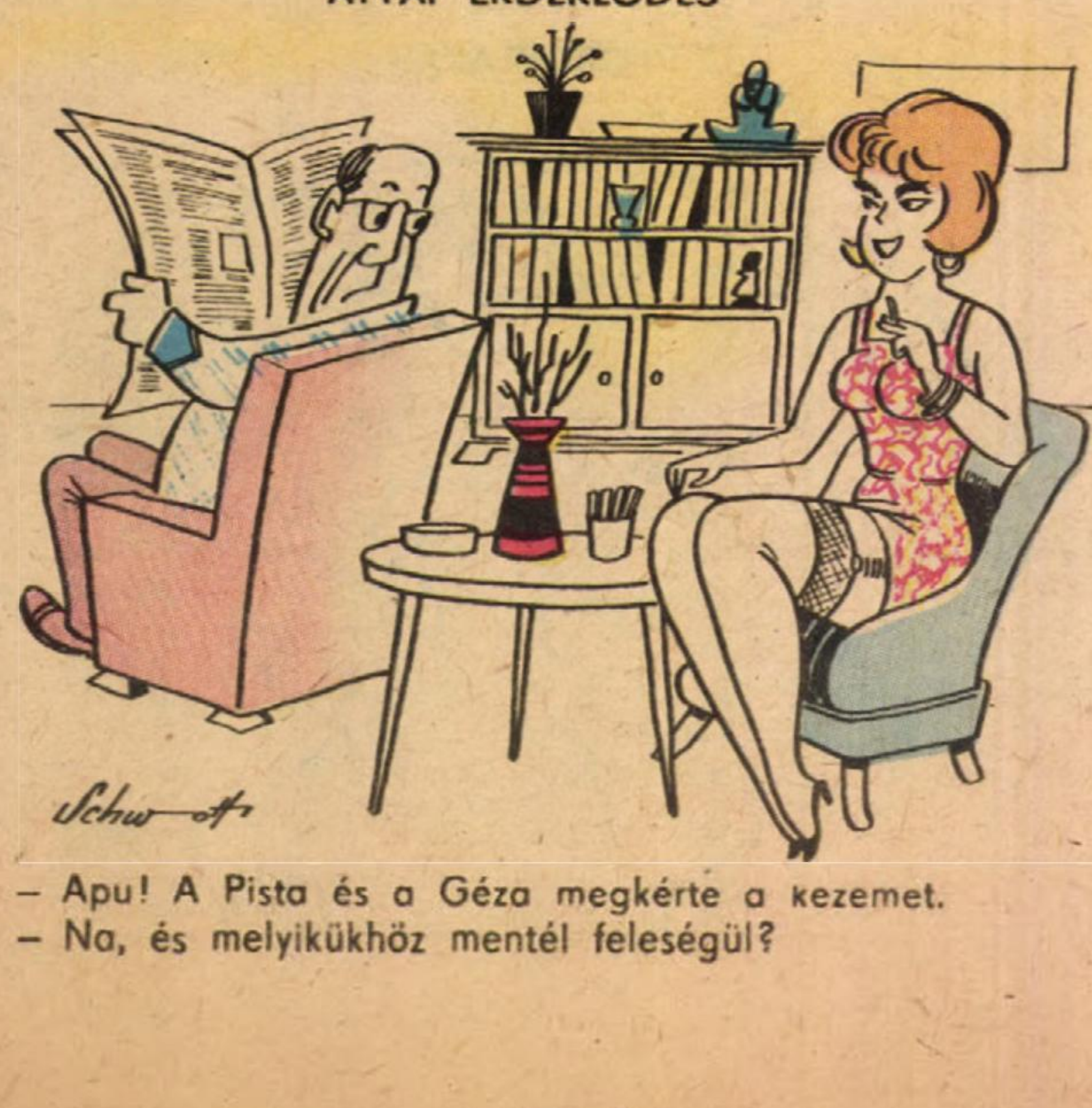

– Apu! A Pista és a Géza megkérte a kezemet.
– Na, és melyikükhöz mentél feleségül?

a világ anekdota kincséből

RICHTER János, a később tőlünk külföldre elszármazott karmester, a bayreuthi Wagner-előadások egyik legünnepeltebb vezetője, egy Walkür-próbán megdöbbenéssel tapasztalta, hogy mikor a partitúra teljes szünetet jelzett, az egyik trombitás vadul belетrombitált a csöndbe. Richter nyomban lekopogta a zenekart, és felháborodva vonta felelősségre a trombitást a harsogó csendzavarásért.

— *Bocsánat, karmester úr* — tiltakozott a zenész —, *én csak azt játszottam, ami a kottában áll. Tessék!*

A trombitás már hozta is a kottát a karmesteri pulpitushoz, Richter elé tette, és odanyújtotta ujját az egyik hangjegyfejhez. Ebben a pillanatban felrebbent a kottáról egy légy és elrepült.

— *Atyaisten, egy légy volt* — mentegetőzött a trombitás. — *És én lejátszottam.*

*

Louis MARQUET, a belgiumi Ostende hírhedett játékbankjának igazgatója úgynevezett „nagyvonalú" ember volt. Az 1910. évi brüsszeli világkiállítás idejére kivételes szenzációkkal akart előrukkolni. Ezek közé tartozott a játékbank zenekarának felfrissítése. Magához rendelte tehát karmesterét, és közölte vele:

— *Karnagy úr, a világkiállítás évében nem játszhatunk gyenge zenekarral. Zenekarunkat jelentős mértékben meg kell erősítenünk! Javaslatai?*

— *Mr. Marquet* — felelte a dirigens —, *terveim készen vannak. Legsürgősebben további 10 elsőhegedűst és 15 másodhegedűst kell szerződtetnünk...*

— *Potomság, karnagy úr, potomság!* — fakadt ki ingerülten a nagyvonalú Marquet. — *Ne krajcároskodjék! Ha a reputációmról van szó, néhány ezer frank nem játszik nálam szerepet. Ne szerződtessen nekem másodhegedűsöket. Nekem csupa első-, sőt, csakis legeslegelső hegedűst szerződtessen!*

Békés István gyűjtése

DIAGNÓZIS

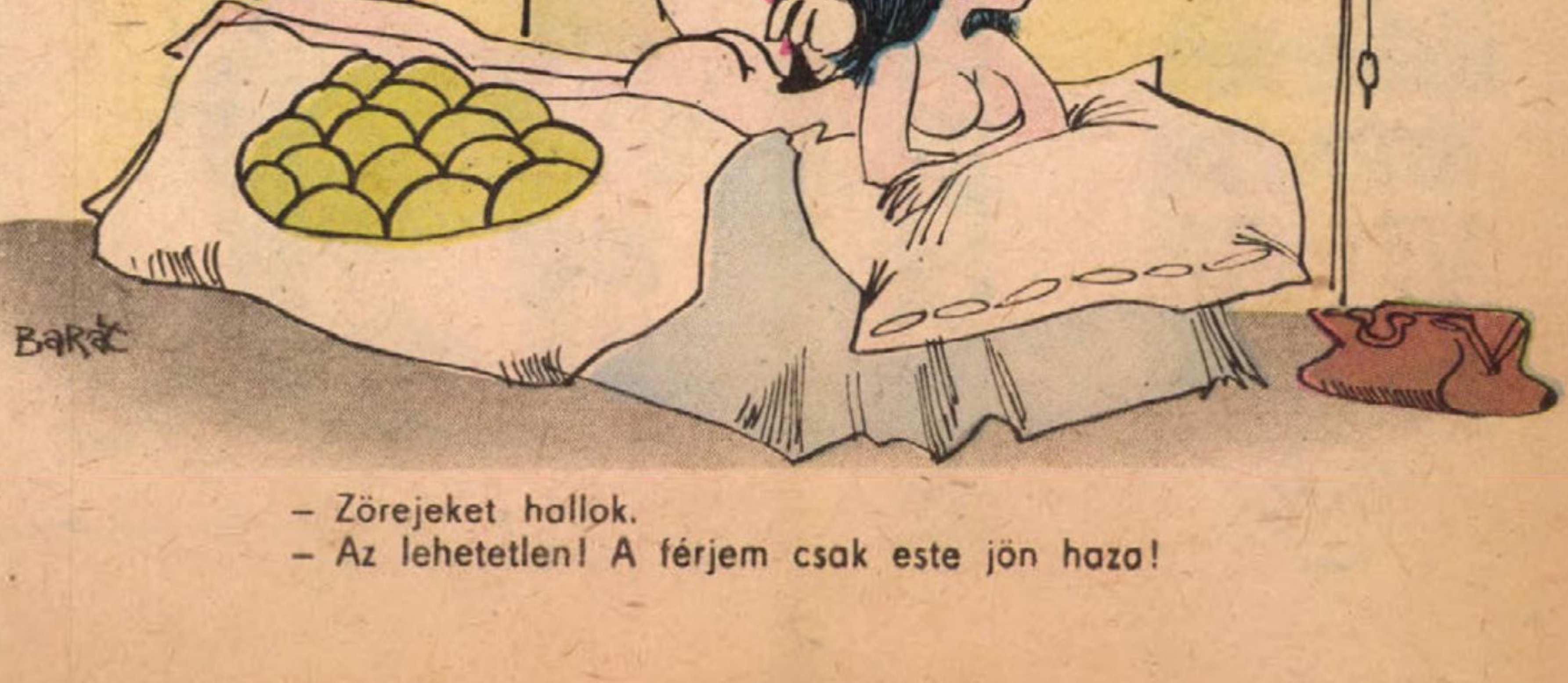

– Zörejeket hallok.
– Az lehetetlen! A férjem csak este jön haza!

SZTRIPTÍZ BÁR

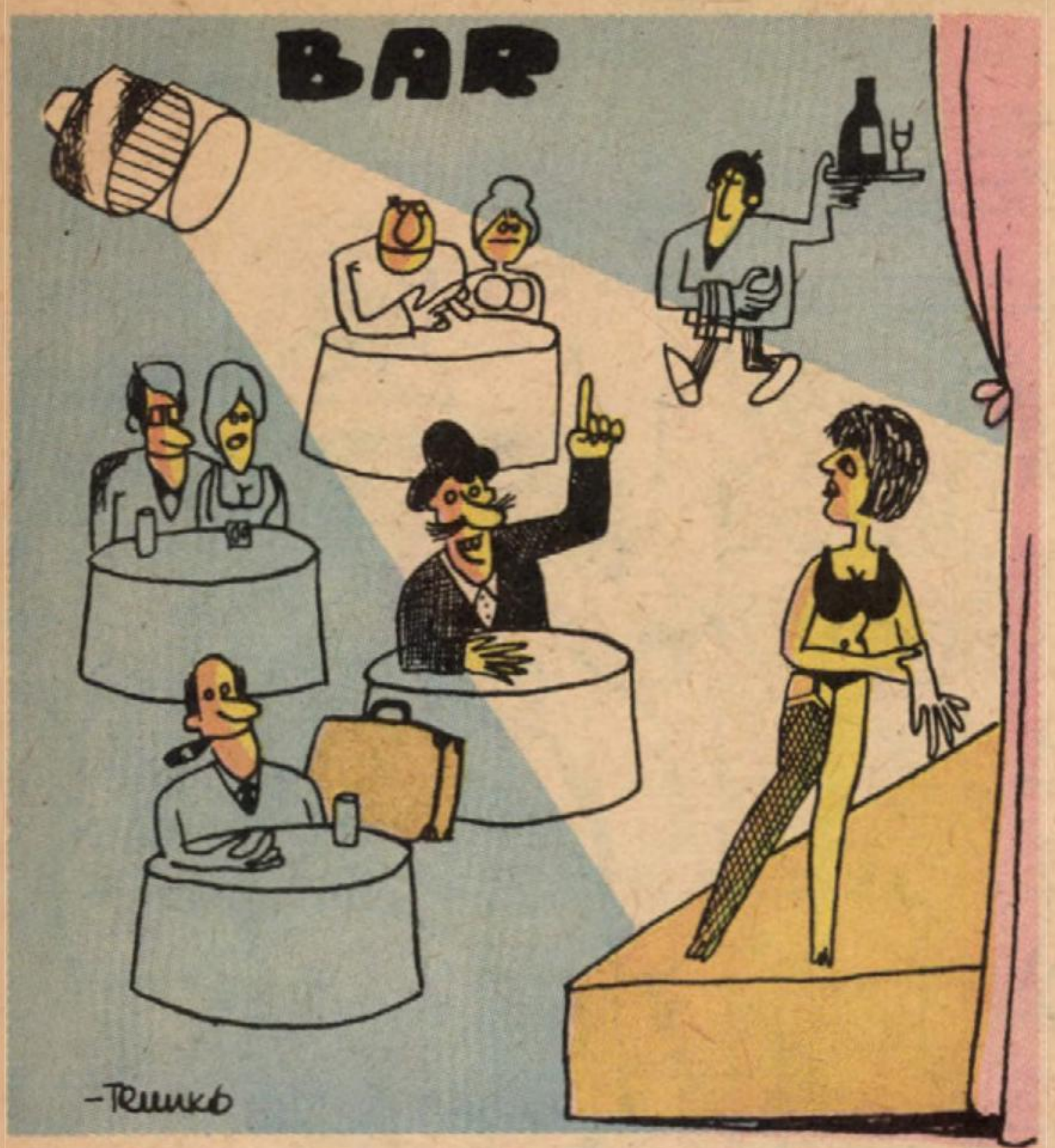

– Igyekezzék, lelkem, mert lekésem a vonatot.

AZ EJSZAKA ARNYAI

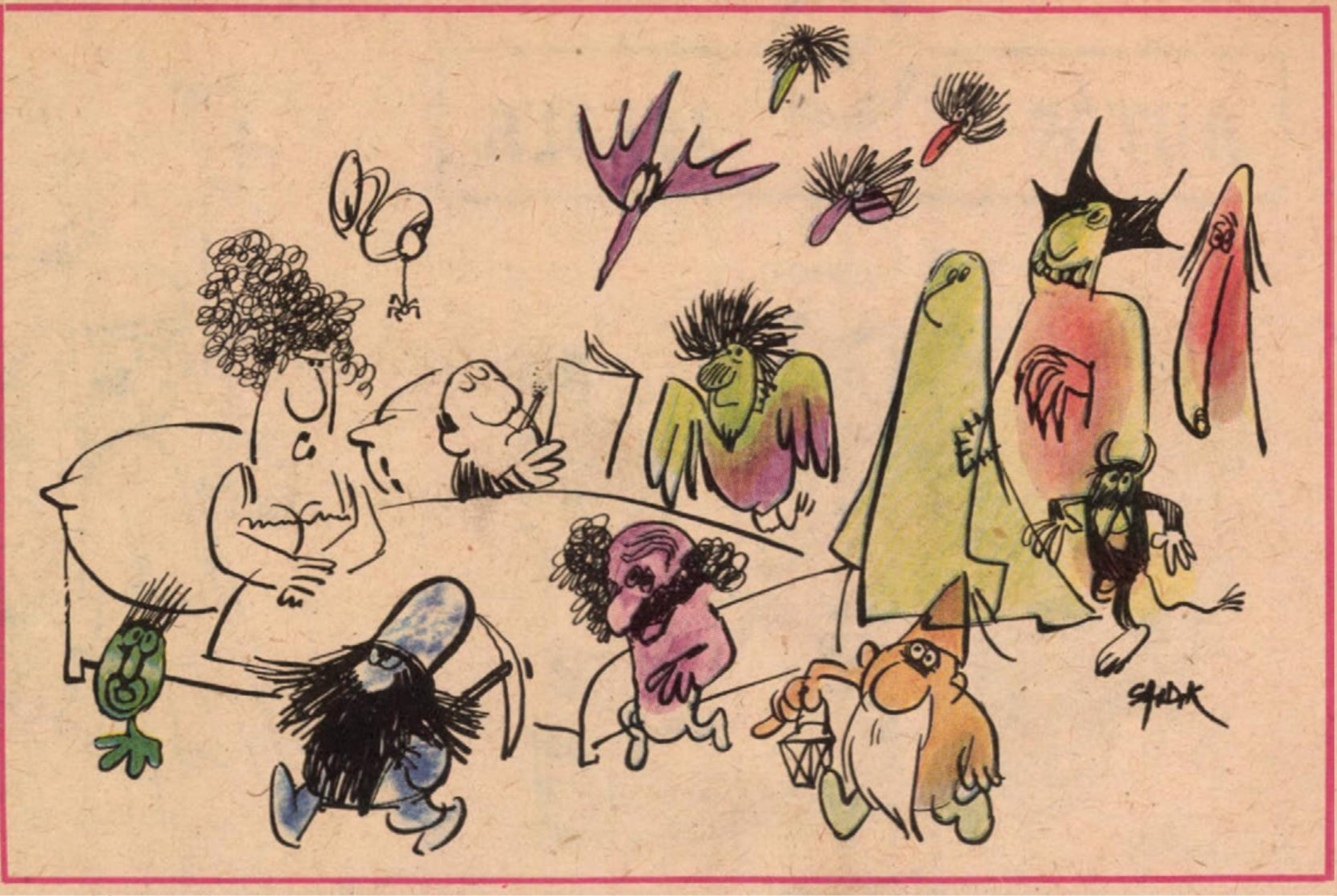

– Mondd, fiam, letörne a kezed, ha egyszer rendesen bezárnád magad után az ajtót?

RÉBUSZ

147. sz. rejtvényünk helyes megfejtését és a nyertesek nevét legközelebbi számunkban fogjuk közölni.

149. REJTVÉNYÜNK

F R Ö Ö

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb november 9-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.

AZ ORVOSNÁL

Az anya csinos és szép lányával megy el az orvoshoz.

— Vetkőzzön le — fordul az orvos a kislányhoz.

— De doktor úr, én vagyok a beteg — mondja az anya.

— Igen? Akkor tessék kinyújtani a nyelvét.

VOLÁN-TESZT

A gyakorlati pszichológia úgynevezett TESZT-eket alkalmaz, melyekből a megvizsgálandó személy ösztönére, jellemvonásaira tud következtetni. A Wartegg-Teszt rajzokból következtet az egyén személyiségére, a Szondi-Teszt fényképek válogatása alapján, vagy ábrák értelmezéséből a Rorschach-Teszt.

Mint új módszert a személyiség megismeréséhez, kidolgoztam a Volán-Tesztet, és most röviden ismertetem. Eljárásomban a vizsgálatra kerülő egyént gépkocsivezetői ülésbe ültetem, s feljegyzem, hogyan viselkedik a forgalomban.

Néhány példa a Volán-Teszt útján kapott válaszok értékeléséhez:

A zebra előtt megáll, kezével integet a gyalogosoknak, hogy menjenek:

Barátkozó természetű, szívesen ismerkedik, társaságszerető.

A zebra előtt óriási csikorgással lefékez, int, hogy átmehetnek előtte, közben szaggatottan lélegzik:

Indulatos, de fegyelmezett ember, kényszeresen alkalmazkodik a társadalomhoz. Katonai, diplomáciai pályára alkalmas egyéniség.

A zebra láttára hideg veríték önti el, már messziről lefékez, és csak a mögötte álló kocsik kürtölésére merészkedik át a gyalogosátkelőn:

Szorongó típus, gátolt, kisebbrendűségi érzésekkel küzd. Ügyfélnek vagy vásárlónak alkalmas.

Tilos jelzésre engedelmesen megáll, és megjegyzi, hogy ő minden esetben piros lámpát szokott kifogni:

Depresszióra hajlamos, borúlátó, gyenge munkaerő. Mindenfajta hivatali ügyintézésre alkalmas típus.

Tilos jelzésre öklét rázza, és szitkokkal árasztja el az önműködő automata lámpasort:

Irracionális gondolkodású, magát a valóság korlátain átvető, rosszul alkalmazkodó személyiség. Előadói pályára alkalmas.

A zebra előtt gázt ad, miközben torkából rekedt kiáltást hallat:

Kíméletlen, erősen önző, törtető típus. Igazi középkáder.

A gépkocsi lecsavart ablaküvegén át kiáltozik a gyalogosan közlekedők felé.

Erős szexualitással rendelkező, nyílt és határozott alkat. Kevés fantáziával bíró, de jól alkalmazható, megbízható munkaerő.

A gépkocsi nyitott ablakán át jelbeszéddel mutogat a gyalogosan közlekedők felé:

Alattomos, rosszindulatú, gyűlölködő. Önálló munkakörben nehezen állja meg a helyét.

A gépkocsiból szüntelenül ordítozik a gyalogosokkal és a mellette haladó járművek vezetőivel. Meggyőződése, hogy senki sem tud megfelelően közlekedni:

Pedagógusnak alkalmas.

A volán mögött mértéktelen nyugalom szállja meg. Nem vesz tudomást a jelzőtáblákról és a körülötte menő forgalomról. Előtte és utána fékek csikorognak, befordul a főútvonalra, nem áll meg a megállj-jelzés előtt. Az egész forgalomnak őrá kell vigyázni, hogy baja ne történjék:

Elkényeztetett, gyermeki lélek. Jószívű, könnyen befolyásolható. Szellemi fogyatékosság, művészi pályára alkalmas.

A volán mögött indokolatlan harag fogja el. Szája széle reszket, tekintete elhomályosul. Mindenkit ellenségének vél. Menekülési vágy hajtja, nagyzásos, téves eszmék jelentkeznek az úton. Hatalmasnak, halhatatlan uralkodónak, hadvezérnek képzeli magát:

Gépkocsivezetői pályára kiváltképpen alkalmas.

Somogyi Pál

KUPAFORDULÓ

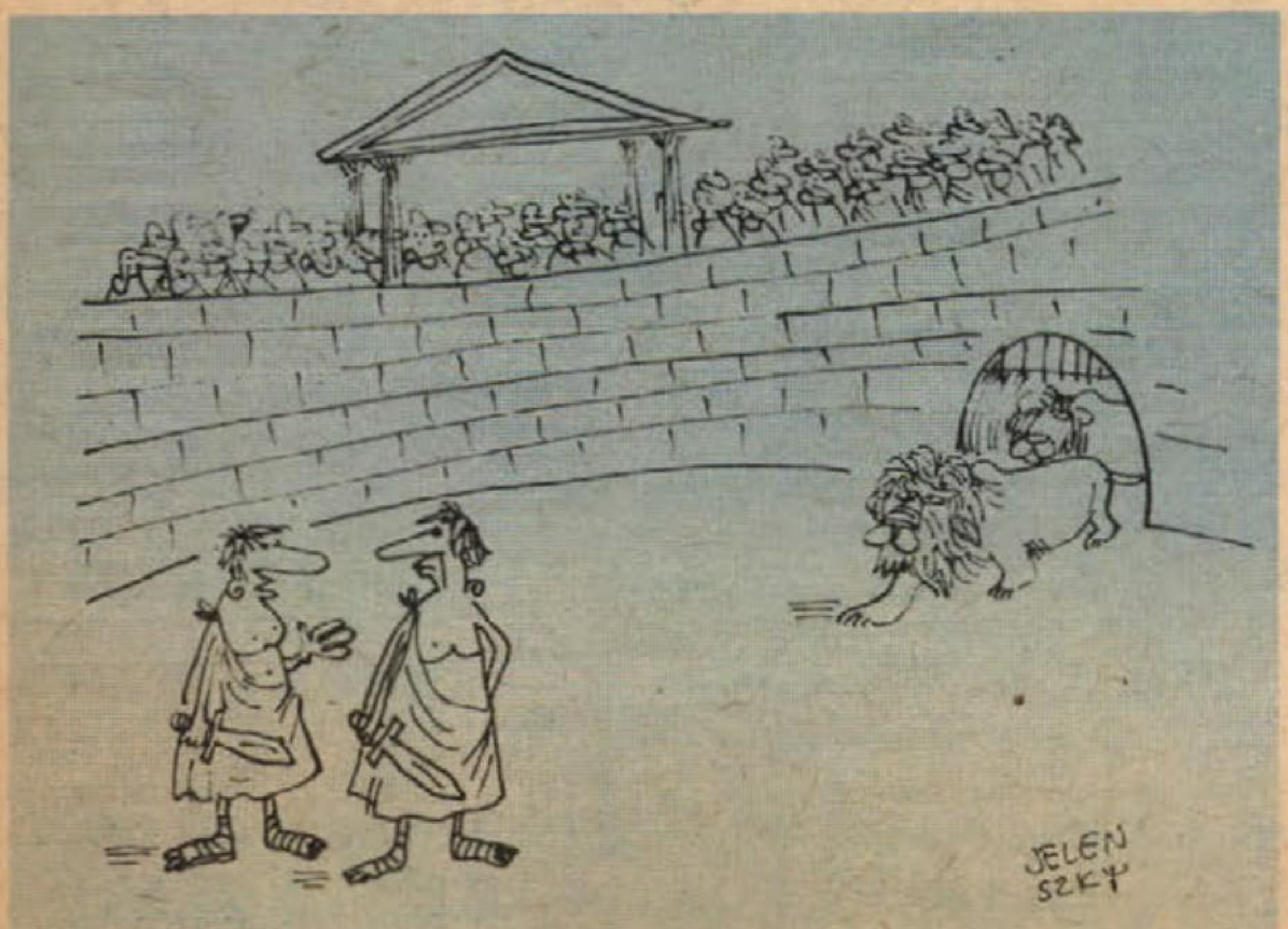

– Ha megverjük őket, játszhatunk az elefántok ellen.

VADÁSZAT NAGYVADRA

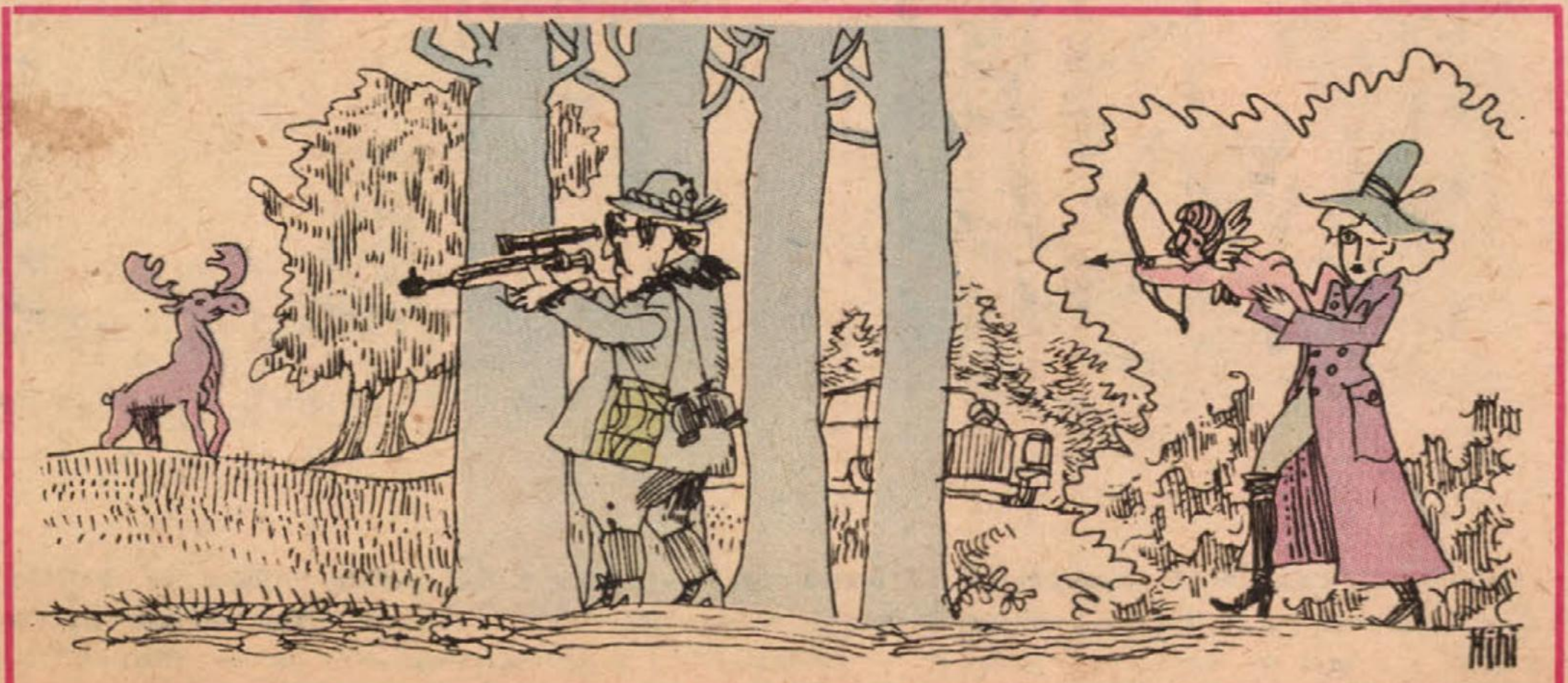

AUTÓS ISKOLA

SOHA JOBBKOR

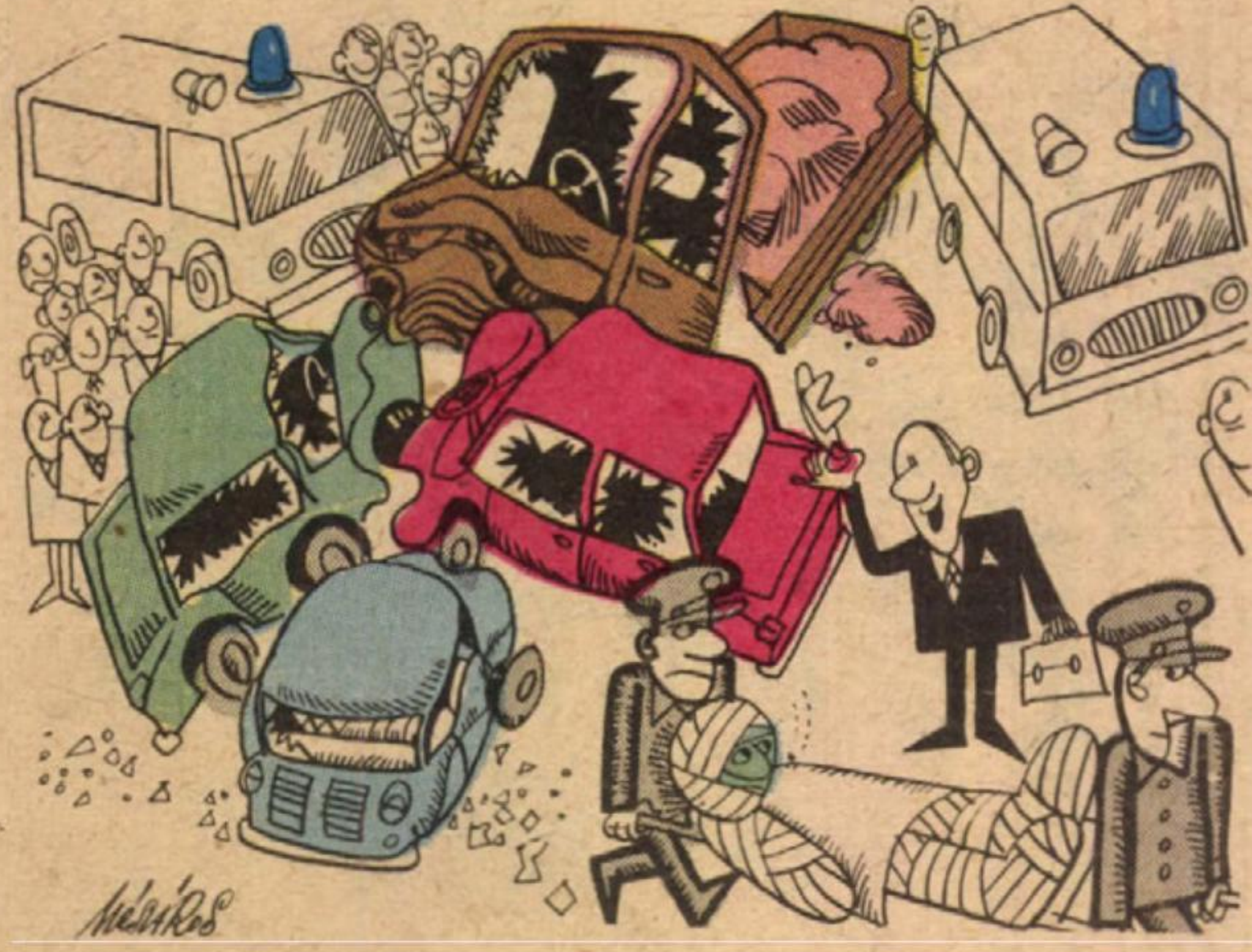

– Szervusz! Mi újság?

GYALOGJÁRÓK JÖVŐJE

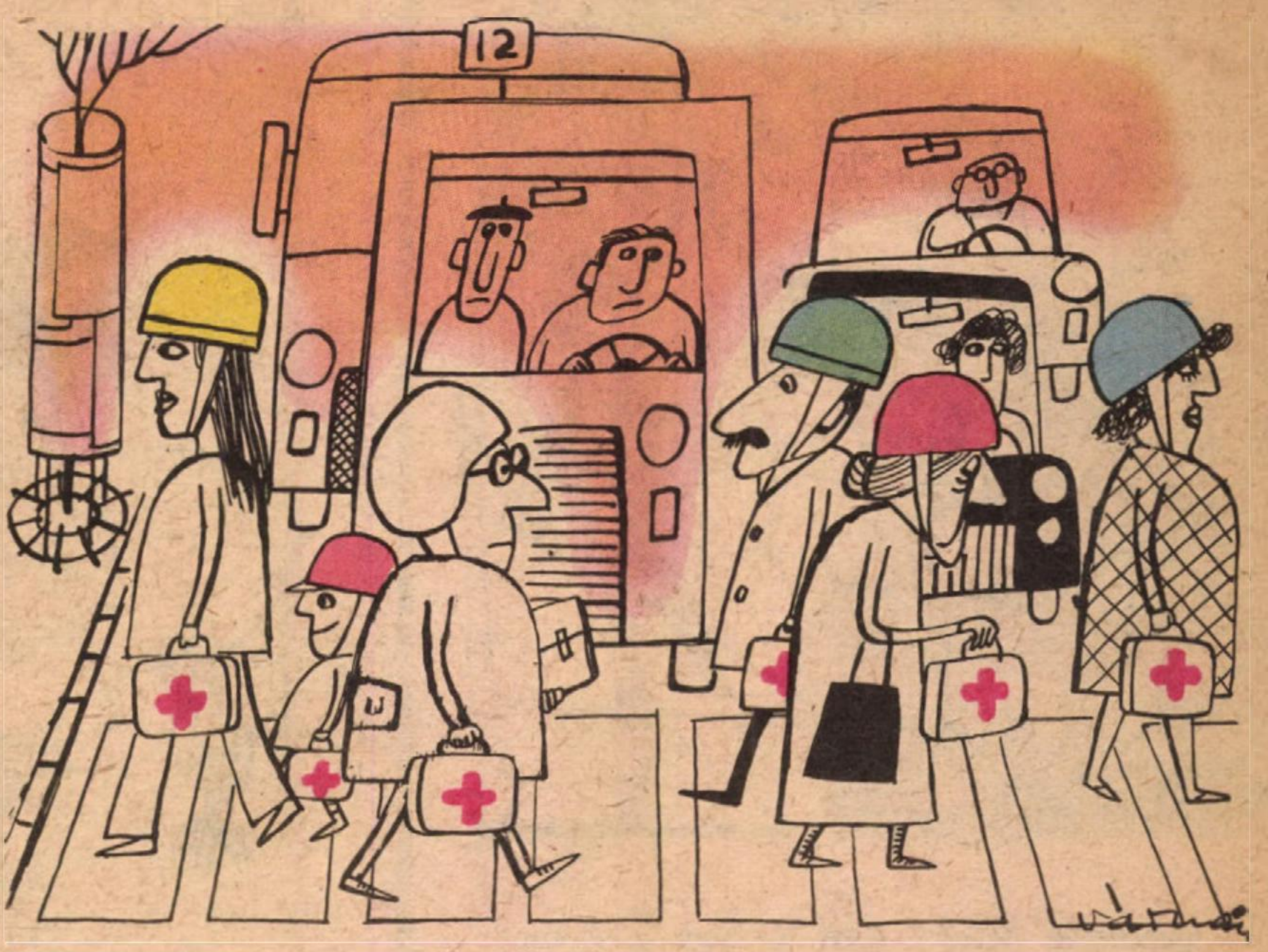

SZERENCSE

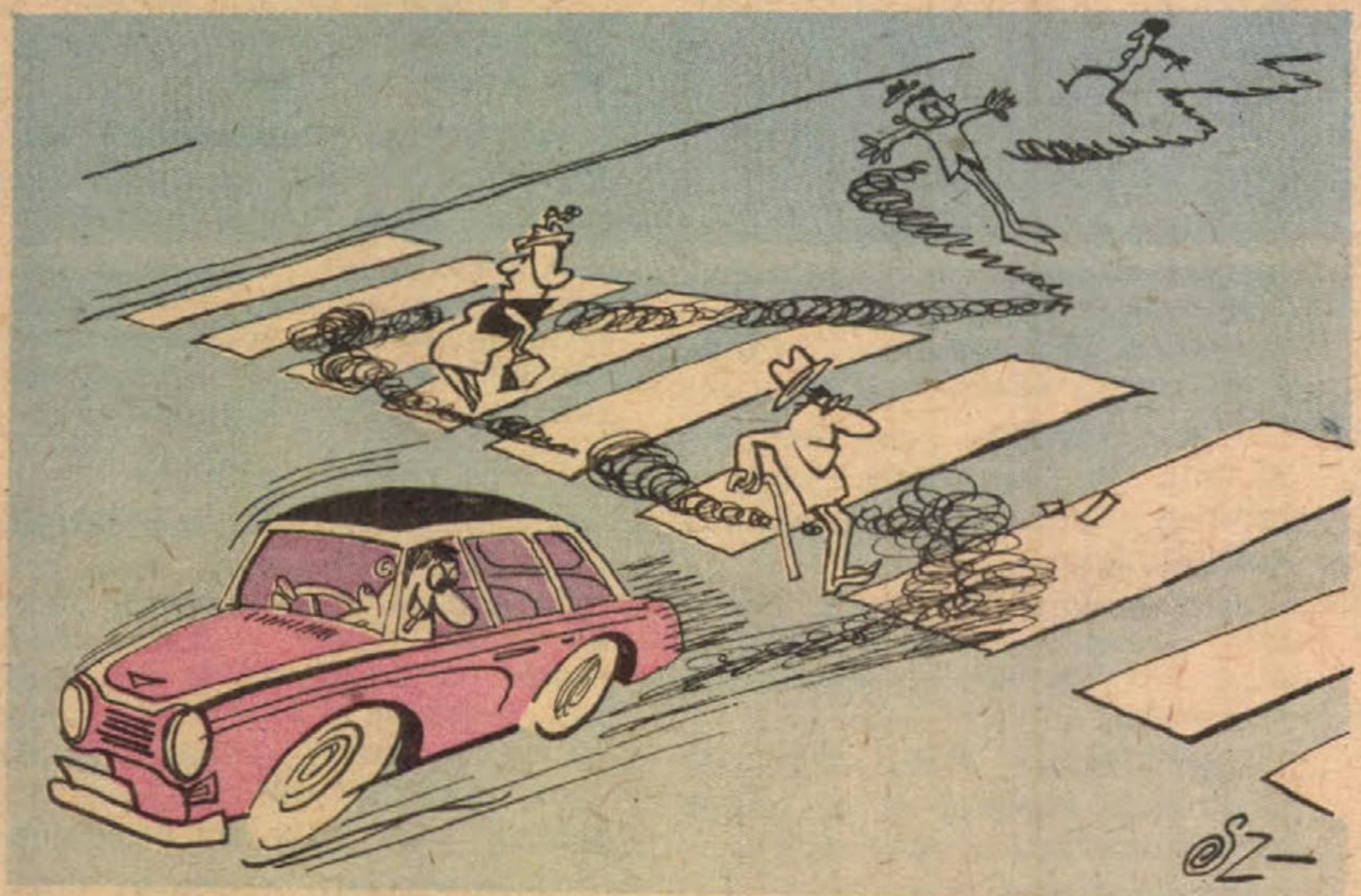

– Micsoda mázlisták, hogy pont részegen vezetek!

A ZÖLDFÜLŰ

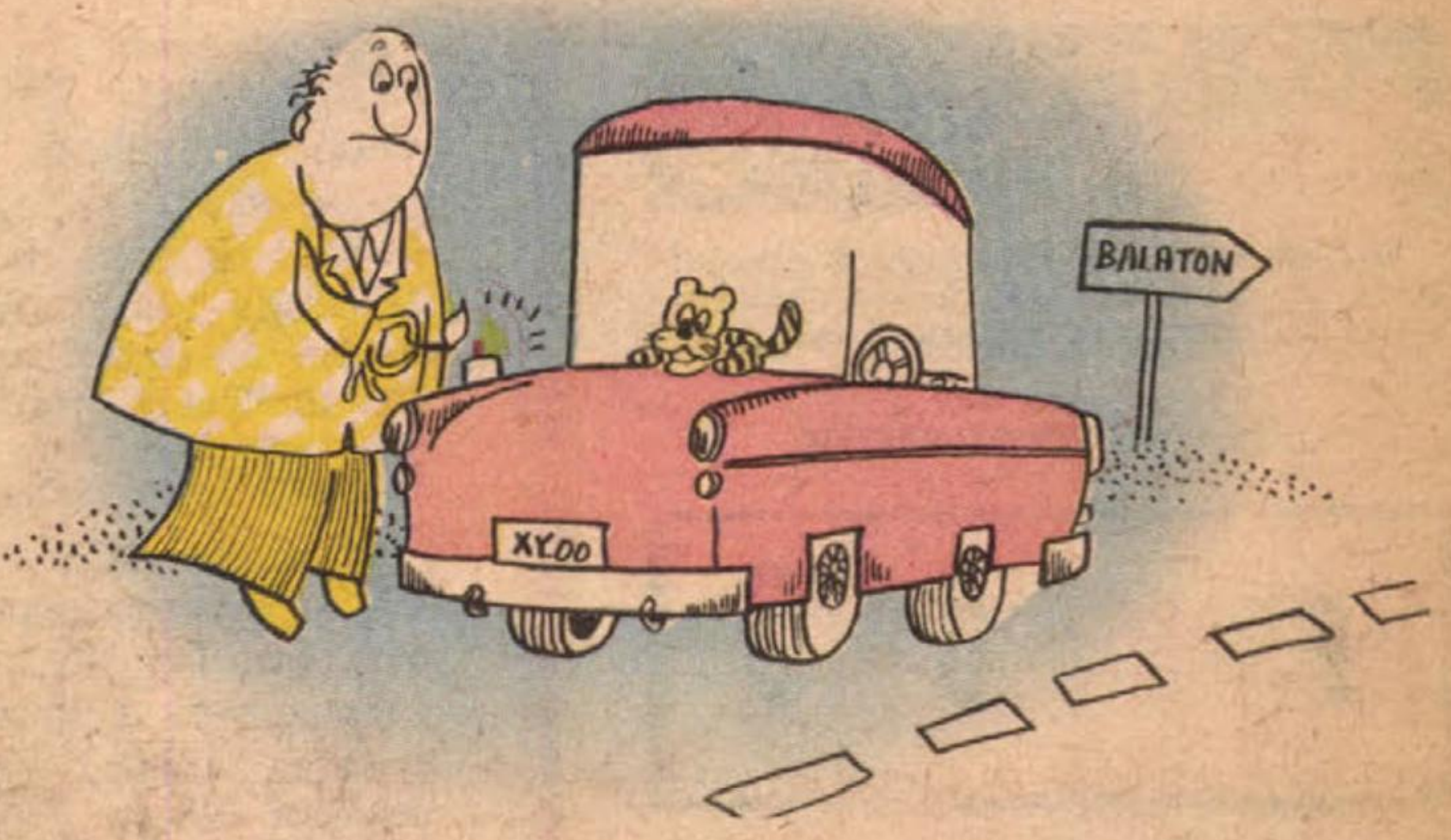

– Pedig itt valahol benzinnek kell lennie.

VÍZIÓ

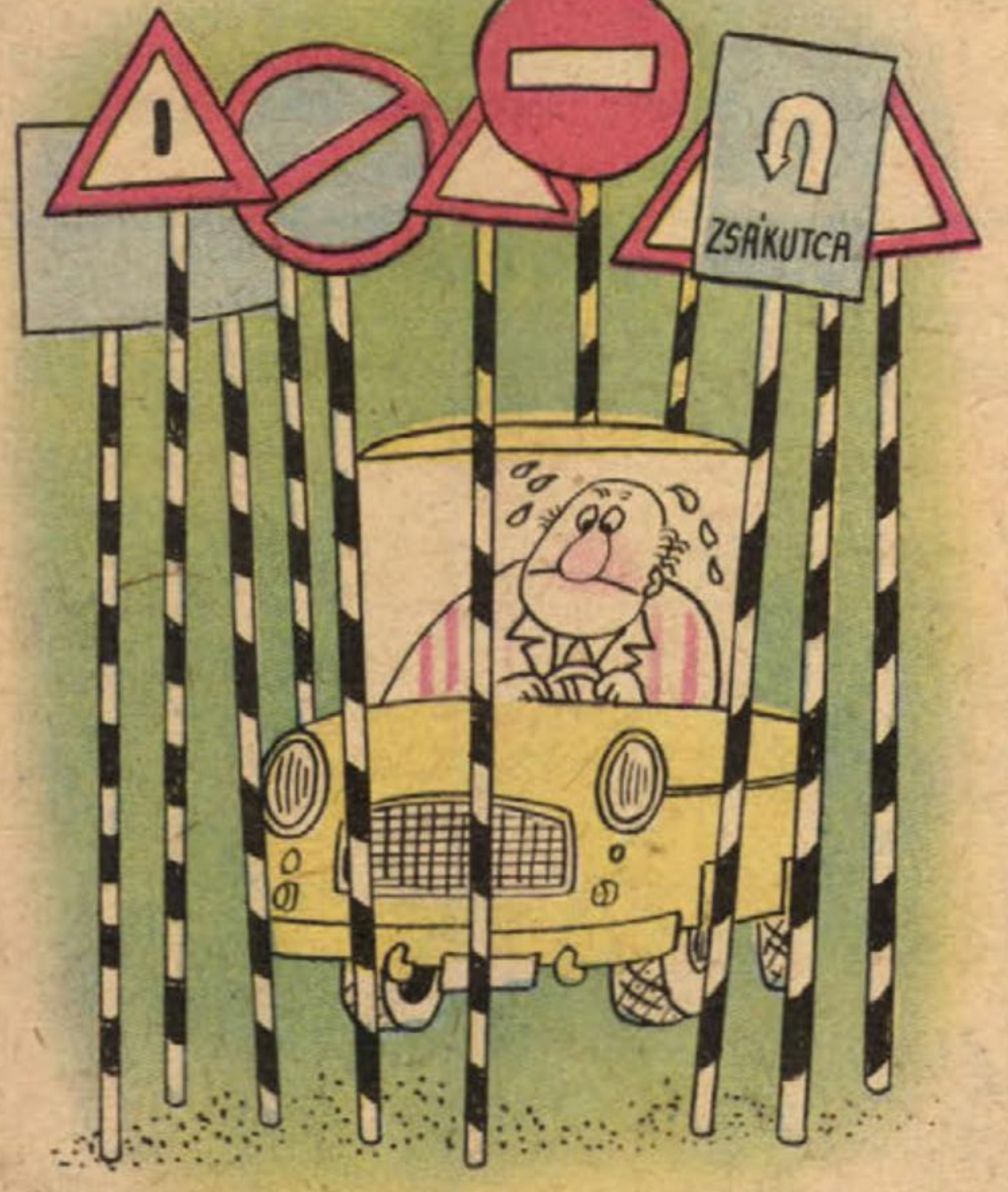

MŰTEREMBEN

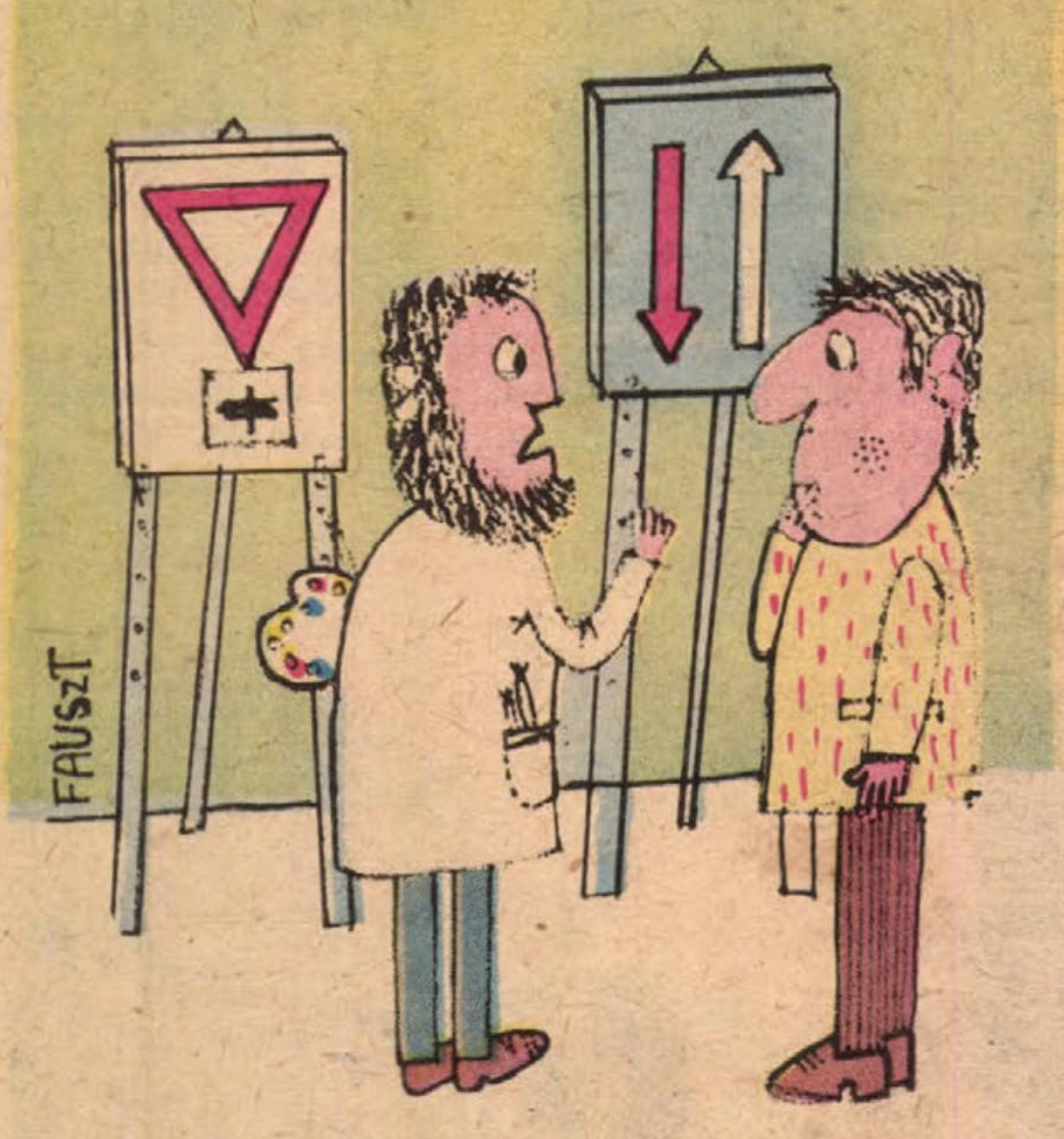

– KRESZ-táblákat festek, ezeket biztos kiállítják.

FEGYELMEZETLEN DIÁK

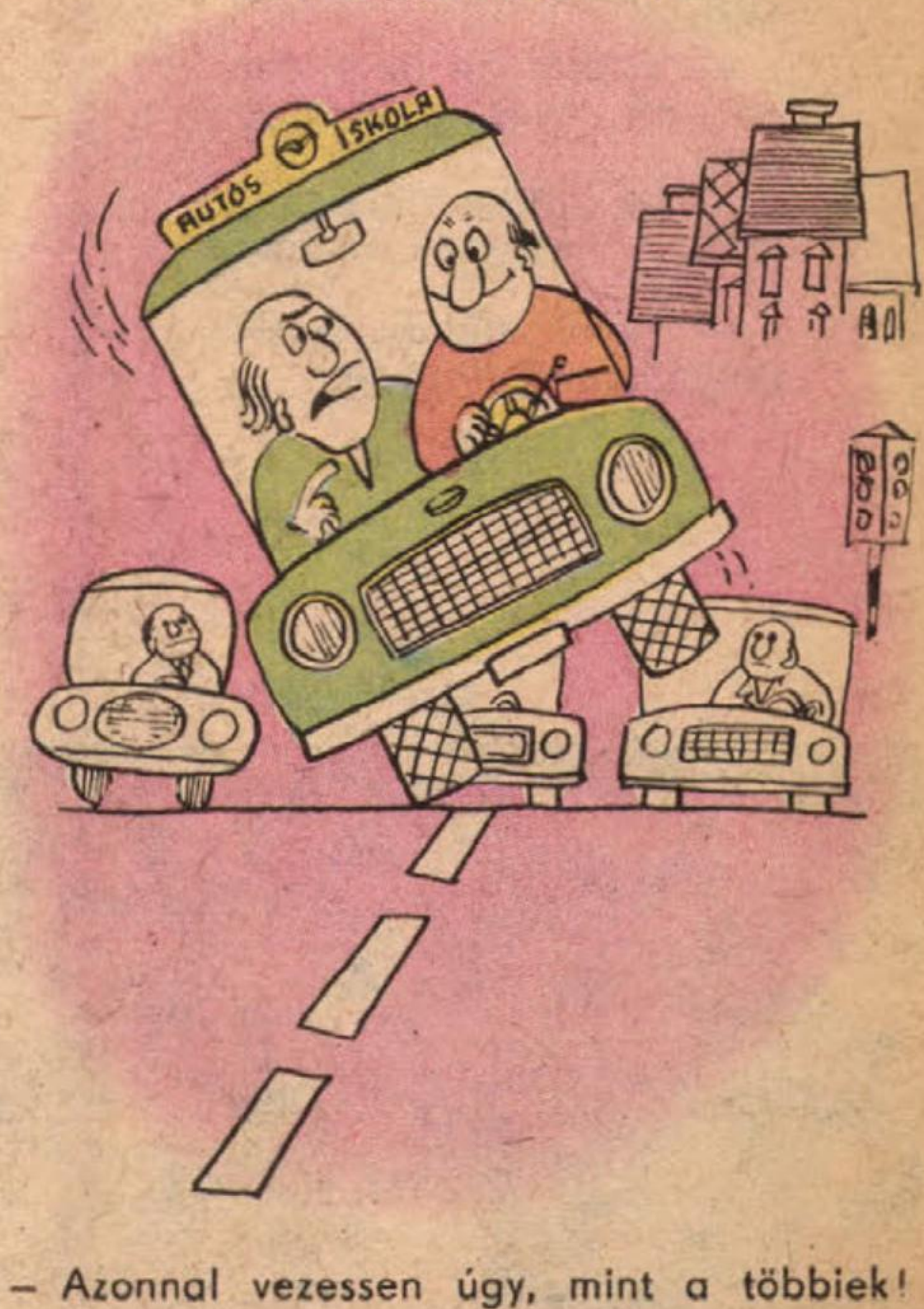

– Azonnal vezessen úgy, mint a többiek!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Telefon: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343–100, *142–220. – Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában – 70.3951 2 – Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással; – Felelős vezető: Bolgár Imre